

அடைப்புகள்

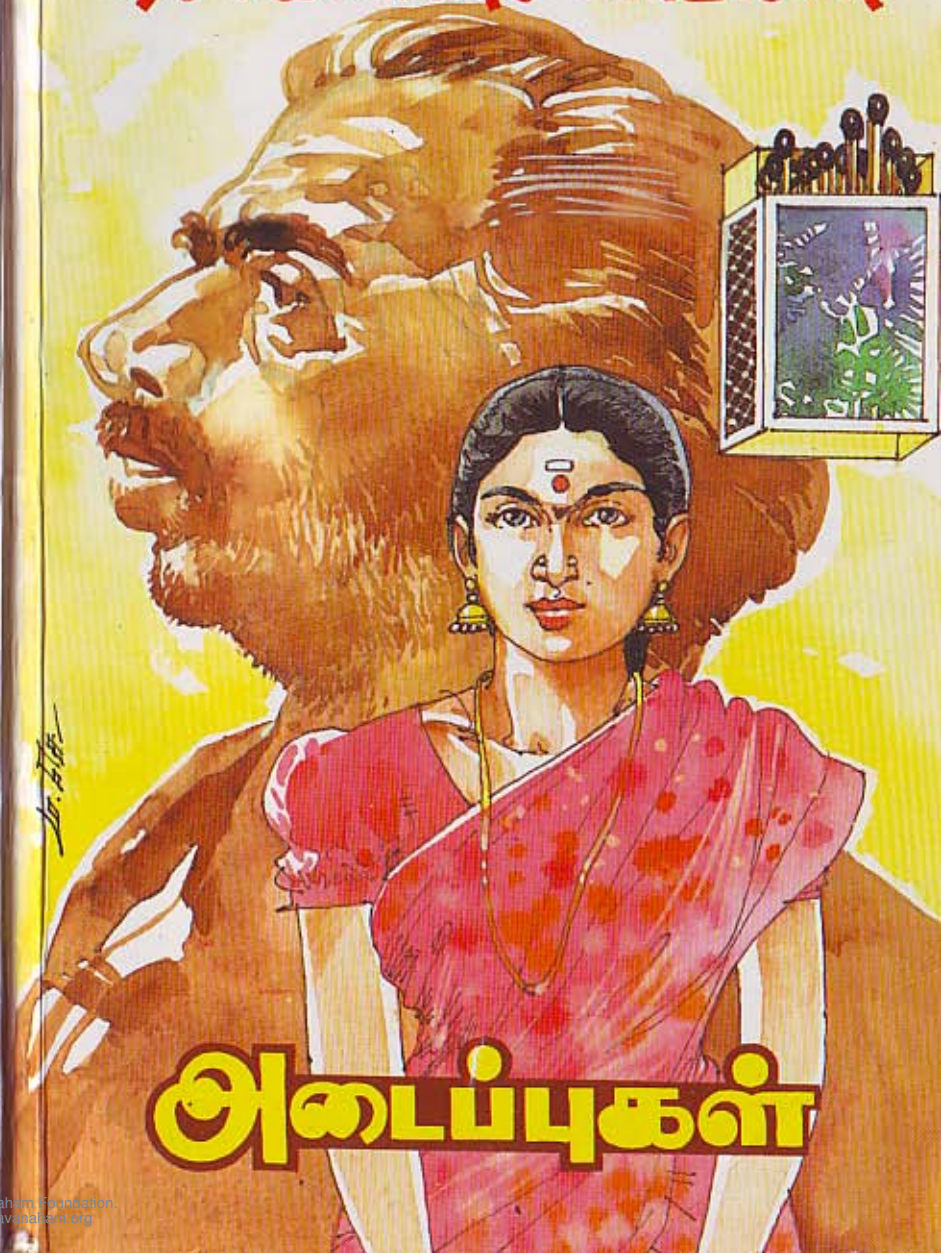
தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் உதவி மாணேஜராகச் சேர்ந்த சங்கரன் தொழிலாளர் பக்கம் சார்ந்து நின்று அவர்களது நன் மதிப்பைப் பெறுகிறான். நாள்தோறும் அதிகாலையில் கிராமத்திலிருந்து பஸ்ஸில் வந்து அங்கு உழைக்கும் காஞ்சனாவை திருமணம் செய்ய விரும்புவதாகக் கூறுகிறான். அவளது விருப்பு காஞ்சனாவைத் திணை அடிக்கிறது. அவளது துரித வேலையைப் பாதிக்கிறது.

காஞ்சனா கிராமத்து ஒழுக்க வரம்புகளை மீறுவது மற்றைய பெண் தொழிலாளர்களையும் பாதிக்கும் எனத் தன் எதிர்ப்பைக் கூறுகிறாள்; கண்டிப்பான விதிகளையும் விதிக்கிறாள்.

அப்பகுதியில் நடைபெற்ற சாதிக் கலவரங்களைப் பற்றி அறிவதற்கும் தீப்பெட்டித் தொழிலாளரிடையுடைய அமைக்கும் நோக்கத்துடனும் நாராயணன் தன் நண்பன் சங்கரனிடம் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைக்கு வருகிறான்.

காஞ்சனாவின் சித்தப்பா இருதய இரத்த அடைப்பு நோயால் பாதிக்கப்படுகிறார். அவரது மருத்துவத்திற்கு சங்கரன் உதவ முன் வருகிறான்; அவனுக்கு நாட்டின் வளர்ச்சிப் போக்கைத் தடை செய்யும் அடைப்புகள் பற்றியும் நாராயணன் விளக்குகிறான்.

சி.க.கணேசலிங்கன்

அடைப்புகள்

அடைப்புகள்

(நாவல்)

செ. கணேசலிங்கன்

விற்பனை உரிமை

பாரி நிலையம்

184 பிராட்வே :: சென்னை - 600 108

முதற் பதிப்பு : அக்டோபர் 1998
 ©

விலை ரூபா : 45.00

TITLE : ADAIPPUGAL (BLOCKADES)

SUBJECT : A SOCIAL NOVEL ON
CHILD LABOUR

AUTHOR : SE. GANESALINGAN

NO. OF PAGES : 184

PAPER : 11.6 KG CREAMWOVE

TYPE : 10.5 POINT

BINDING : ART BOARD

PRICE : RS.45/-

PUBLISHERS : KUMARAN PUBLISHERS
79, 1ST STREET
KUMARAN COLONY,
VADAPALANI,
CHENNAI - 600 026.

TYPESET : SUVITA COMPUTERS

PRINTED BY :

என் எழுத்திலும்
 பதிப்புத் துறையிலும்
 ஆர்வமுட்டிய
கண. முத்தையா
 அண்ணனுக்கு

நாவல்கள்

ஈனத் தொழில்
நகரமும் சொர்க்கமும்
ஒரு மண்ணின் கதை
நீ, ஒரு பெண்
வன்முறை வடுக்கள்
மரணத்தின் நிழலில்
ஒரு குடும்பத்தின் கதை
இரண்டாவது சாதி
உலகச் சந்தையில் ஒரு பெண்
ஒரு பெண்ணின் கதை
விலங்கில்லா அடிமைகள்
சூரியன் கிழக்கில் உதிப்பதில்லை!
பொய்மையின் நிழலில்...
அயல்வர்கள்
புதிய சந்தையில்
இளமையின் கீதம்
அந்நிய மனிதர்கள்
வதையின் கதை
மண்ணும் மக்களும்
போர்க்கோலம்
தரையும் தாரகையும்
செவ்வானம்
சடங்கு
நீண்ட பயணம்
ஓர் அரசியலின் கதை
கவர்ச்சிக் கலையின் மறுபக்கம்

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

சிறுவர்க்கான சிந்தனைக் கதைகள்
கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை
சங்கமம்
ஓரே இனம்
நல்லவன்

கட்டுரைகள்

அறிவுக் கடிதங்கள்
பெண்ணாடிமை தீர
கலையும் சமுதாயமும்
குந்தவிக்குக் கடிதங்கள்
குமரனுக்குக் கடிதங்கள்
மான்விழிக்குக் கடிதங்கள்
மு.வ. நினைவுகள்

பாதி நிலையம்

184 பிரா.வே : : சென்னை 600 108.

நாவலைப் படிக்கும் முன் சில குறிப்புகள்

‘ஒடி விளையாடு பாப்பா நீ ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா!’ எனப் பாப்பாப் பாட்டு பாடினான் பாரதி. பாப்பா எனப் பாரதி எத்தனை வயதுப் பெண் பிள்ளையைக் கருதியிருந்தான்?

அடுத்து, ‘காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு...மாலை முழுதும் விளையாட்டு’ என்றும் எழுதினான். பெரும்பாலும் 5-10 வயதுவரை உள்ள பிள்ளைகளையே பாரதி கருதியிருக்கலாம். அப்படி அல்ல என்று கூறினாலும் 12-13 வரை பாப்பாவாக இருக்கலாம். ஏனெனில் இவ்வயதில் பெரும்பாலும் பெரிய பெண் ஆகிவிடலாம். அவ்வேளை பாப்பா என்ற தகுதியை இழந்துவிடலாம்.

நடைமுறையில் வாழ்வு பாட்டோ, விளையாட்டோயின்றி காலைமுதல் மாலை வரை வேலையாகி விடுகிறது, பாதிப் பாப்பாக்களுக்கு. அதுவே வேதனை. மேல் நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்த ‘சைல்ட்லேபர்’ (child labour) என்ற சொல்லை நேரடியாகத் தமிழிலும் மொழி பெயர்த்தனர். ‘குழந்தைத் தொழிலாளர்’ எனச் சமூகவியலாளரும் பத்திரிகையாளரும் அரசியலாளரும் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். அதனால் ‘குழந்தைத்தொழிலாளர்’ என்பது ஓர் இரக்க வார்த்தையாகிறது. குழந்தைகளை எவ்வாறு கூலித் தொழிலாள ராக்க முடியும். ‘சிறார் தொழிலாளர்’ என்று மொழி பெயர்த்திருப்பினும் அர்த்தமுள்ளதாயிருக்கும்.

சிவகாசியிலுள்ள தீப்பெட்டித்தொழிற்சாலைகளில் சிறார்கள் வேலை செய்வதே அகில இந்திய ரீதியில் பிரச்சாரப்படுத்தப்பட்டது. இதுதவிர, அங்கு பட்டாஸ், அச்சத்தொழிலிலும் சிறார்கள் வேலைக்கமர்த்தப்படுகின்றனர். புள்ளி விபரங்களின்படி ஆராய்ந்தால் இந்தியாவில் சிறார் பெருந்தொகையாக வேலை செய்யும் முதலாவது தொழில் கம்பளம் தயாரிப்பதாகும். அடுத்து செப்புவேலை, கைப்பணிப்

பொருட்கள், நெய்தல் பனியன், கண்ணாடிச்சாமான்கள், சிலேட்டும் பென்சிலும், இரத்தினக் கற்கள் வைரம் பட்டை தீட்டுதல் ஆகியவற்றுக்கு அடுத்தே தீப்பெட்டித்தொழிலாகும். அகில இந்தியாவில் வேலை செய்யும் 4.5 கோடி தொழிலாளர்களில் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் உழைப்பவர் 35,000 சிறார் தொழிலாளர்கள்.

‘சிறார் உழைப்பு என்பது வயது வந்தவரின் வாழ்க்கையை உரிய காலத்தின் முன்னர் சிறார் கடைப்பிடிப்பது. இந்நிலை உடல் நலனையும் மூளை அபிவிருத்தியையும் பாதிப்பது; சிலவேளை குடும்பத்திலிருந்தும் பிரிப்பது. நல்ல எதிர்காலம் கிட்டாது, கல்வி, தொழில்நுட்பப் பயிற்சிக்கும் வாய்ப்பில்லாது போய் விடுகிறது’ என உலகத் தொழிலாளர் கழகத்தின் அறிக்கை கூறுகிறது.

சிறார் தொழிலாளர் பற்றி ஆராய்ந்த குருபாத சாமியின் அறிக்கை ‘சிறார் தொழிலாளரின் உழைப்பு பொருளாதாரத்தில் வாய்ப்பற்றது, உளவியலில் ஆபத்தானது; உடல்நலன், ஒழுக்க ரீதியாகவும் துன்பமும் துயரமும் தரக்கூடியது’ என அச்சுறுத்துகிறது.

தொழிற்சாலைகளில் 14 வயதுக்குட்பட்டு கூலி உழைப்பாளராகப் பணிபுரிபவர்கள் மட்டுமே சிறார் தொழிலாளராகக் கணிக்கப்படுகின்றார்கள். இவர்களை விட பெருந் தொகையினர் விவசாயம், கைத்தறி, கைப்பணிப்பொருட்கள், கடற் தொழில் சார்ந்தவை போன்று குடும்பமாக நடைபெறும் தொழில்களிலும் உதவுபவர்கள் ‘குழந்தைத்தொழிலாளர்’ என்ற கணியில் பெரும்பாலும் கருதப்படுவதில்லை.

தீப்பெட்டித்தொழிற்சாலைகளில் சிறாரை ஈடுபடுத்துவதற்கும் ஒரு பின்னணி உண்டு. அங்கு பெருமளவிலான வேலை நேரத்தை உறிஞ்சக்கூடிய தொழில் வெற்றுக் குச்சிகளை மரக்கட்டையில்

அடுக்குவதாகும். ஒரு மரக்கட்டையில் 52 வெற்றுக் குச்சிகளைப் பரவி விட வேண்டும். அக்குச்சிகளைப் பிடித்துக் கொள்வதற்கு 52 பள்ளமான வெட்டுகள் உள்ளன. விளையாட்டாகச் சிறார்களால் செய்யக்கூடிய தொழிலே. ஆனால் அதன் பின்னர் தீக்குச்சி அடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு கட்டையையும் மேலே தள்ளி, மொத்தம் அடுக்கப்பட்ட 52 கட்டைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து இறுக்க வேண்டும். அவ்வாறு இறுக்கப்பட்டதையே ஒரு கட்டை எனக் கணக்கிடுவர். அதன் எடை 4.5 கிலோவாகும். (இதற்குக் கூலி ரூ. 1.20 இல் இருந்து 1.40 வரை தரப்படுகிறது. ஒரு கட்டையில் 50 குச்சிகள் கொண்ட 50 தீப்பெட்டிகள் தேறலாம்) இப்படிப்பட்ட ஒரு கட்டையைத் தூக்கித் தரக்கூடிய தகுதி பெற 8-9 வயதாகும் சிறுமியாலேயே இயலும்.

அடுத்து, உழைப்புநேரத்தை உறிஞ்சும் தொழில் குச்சிகளைப் பெட்டியில் அடைப்பதாகும். இதற்கு விரல்களின் சுறுசுறுப்பும் நிதானமும் வேண்டும். பெரும்பாலும் 12, 13 வயதுக்கு மேற்பட்ட சிறுமியரே இவ்வேலையில் ஈடுபடுத்தப்படுகின்றனர்.

பின்னர் உள்பெட்டி, மேல்பெட்டி ஒட்டுவது, லேபல் ஒட்டுவது, சிறு பண்டல் போடுவதாகும். மெழுகு மருந்தைத் திராவக நிலையில் தயாரித்து குச்சிபோட்ட கட்டைகளில் முக்கி எடுக்கும் தொழிலை அனுபவமும் பலமும் கொண்ட ஆண் தொழிலாளரே செய்வார்.

தமிழ்நாட்டில் சிவகாசியை ஒட்டிய பகுதியில் ஏறக்குறைய 8000 தீப்பெட்டித்தொழிற்சாலைகள் உள்ளன. இவையெல்லாம் பெரும்பாலோர் கருதுவதுபோல சிவகாசி தாலுகாவில் மட்டும் உள்ளவையல்ல. சிவகாசியை மையமாகக் கொண்டு கோவில்பட்டி, சங்கரன் கோயில், சாத்தூர், ராஜபாளையம், குடியாத்தம் ஆகிய தாலுகாக்களில் குடிசைத் தொழிலாக வளர்ந்து வருகிறது. இத்தாலுகாக் கிராமங்களெல்லாம் நுழைந்து அனைவரது மனித

உழைப்பையும் இத்தொழில் பயன்படுத்துகிறது. தொழிற்சாலைகள் நீங்கலாகப் பெட்டிகளை ஒட்டுவது, கட்டைபோடுவது கிராமத்து வீடுகளிலேயே பெரும்பாலும் நடைபெறுகிறது.

தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளைக் கலால் வரி பெறும் மத்திய அரசு ஏ, பி, சி, டி எனத் தரம் பிரித்துள்ளது. 'ஏ' யிலும் 'பி' யிலும் பெரும்பாலான வேலைகள் யந்திரமயப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்விரண்டு பிரிவிலும் தலைமை தாங்கும் விம்கோ (Wimco) கம்பெனி 5 யந்திரமயமாக்கப்பட்ட உற்பத்தி மூலம் 30% தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிறது. மீதி 70% தேவையை 350 வரையான 'சி' ரக தொழிற்சாலைகளும் 7600 வரையான 'டீ' ரக தொழிற்சாலைகளும் நிரப்புகின்றன. 'டி' ப் பிரிவில் 20 தொழிலாளர் வரை என்பதே விதி. இங்கு அனைத்து வேலைகளும் கையாலேயே செய்யப்படும்போது 'சி' ரகத்தில் மருந்து மட்டும் யந்திரம் மூலம் அரைக்கப்படுவதோடு 20க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர் பணிபுரிவர்.

14 வயதுக்குட்பட்ட சிறார் உழைப்பைப் பெரும்பாலும் பயன்படுத்துபவர் கிராமங்கள் வரை விரிந்து பரந்துள்ள 'டி' ரக தொழிற்சாலைகளேயாகும். ஆயினும் சிறார் உழைப்பு ஆதிக்கம் செலுத்தும் உற்பத்தியாக (Dominant mode of production) தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளில் நிலவுவதாகக் கூறிவிடமுடியாது, மொத்தக் கூலி உழைப்பாளரில் 20%க்கு உள்ளாகவே சிறார் இருப்பர். ஏறக்குறைய 30,000 - 35,000 சிறார்கள் தீப்பெட்டி தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்வதாக மதிப்பிடலாம். வீடுகளிலிருந்து துண்டுவேலையாக பீஸ்ரேட்டில் வேலை செய்பவர் இம்மதிப்பீட்டில் அடங்கார்.

பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்கள் யாவரும் 'டி' ரக தொழிற்சாலைகளில் சிறார் பெரும்பாலும் வேலை செய்யும் உண்மையை அறிவர். சட்டவிதிகள் இருந்தும் நீதிமன்ற வழக்குகள்

எத்தனை உள்ளன என்பதை எவரும் அறியார். மாமூல் வழங்கப்படுவதை எல்லோரும் பேசிக் கொள்வர். சிறார் தொழிலாளர்களைத் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளிலிருந்து முற்றாக நீக்கிவிட முடியாது என்பதை அரசு உட்பட பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டுள்ள அரசு சாரா நிறுவனங்கள், சமூகப் பணியாளர் அனைவரும் அறிவர். முக்கியக் காரணங்கள் கிராமங்களில் நிலவும் வறுமை, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், கல்விக்கு வாய்ப்பின்மை, அறியாமை, விழிப்புணர்வின்மை ஆகியவற்றைக் கூறலாம். கரிசல் நிலமாக அரைப் பாலைவனப்பூமியும் நல்ல தண்ணீர் இல்லாமையும் வறுமையும் அடிப்படைக் காரணங்கள். விவசாயம் மழைகாலத்தில் மட்டுமே செய்ய முடியும். கூலிவிவசாயிகளுக்கும் வருடத்தில் 50-75 நாட்கள் மட்டுமே வேலை கிடைக்கும். இவர்கள் உற்பத்திச் சாதனங்களுடன் தொடர்ந்த உறவற்றவராகின்றனர். அதனாலேயே அடக்கி ஒடுக்கப்படுவதற்கும் ஆளாகின்றனர்.

மத்திய அரசுக்குத் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளால் கலால்வரி கிடைக்கிறது. ஏற்றுமதி மூலம் அந்நியச் செலாவணி வருகிறது. ஆகவே சிறார் தொழிலாளர் பிரச்சனை பற்றி அரசு அதிகம் கவலைப்படாது. திருப்பூர் பனியன் தொழிற்சாலைகளில் 30,000 மேற்பட்ட சிறார் தொழிலாளர் உழைப்புப் பற்றியும் அதே கொள்கையையே அரசு கடைப்பிடிக்கிறது. அரசு எங்கும் இரட்டை வேடம் போட்டுக் கொள்ளும். ஆகக் குறைந்தபட்ச ஊதியம் வழங்கப்படல் வேண்டும் எனத் தொழிலாளர் சார்பாகச் சட்டம் இயற்றும். முதலாளிகள் இவற்றை வழங்குவதில்லை என்பதையும் சுற்றாடல், மாசுபடுதல் உட்பட பிற சட்ட விதிகளைக் கடைப் பிடிப்பதில்லை என்பதைத் தெரிந்திருந்தும் மறைமுகமாக முதலாளிகளின் சுரண்டலுக்கு ஆதரவு வழங்கும். சில விஷயங்கள் அரசுசாரா நிறுவனங்களுக்கு நிதி உதவி வழங்கி தன் பொறுப்பைத் தட்டிக் கழித்து விடும். பல நிறுவனங்கள் குழந்தைத் தொழிலாளர்களுக்காகப் பிரச்சாரம் செய்கின்றன. சில சிவகாசிப் பகுதியில் சிறார் கல்வியைத் தொடர ஊக்குவிக்கின்றன.

சிறாருக்கு 14 வயதுவரை கட்டாயக் கல்வி அரசினால் வழங்க முடியவில்லை. அதற்கு வேண்டிய நிதி வசதியில்லை என்பர். 6 வயதில் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்தவரும் இடையில் விட்டுவிடுவர். மக்களிடையுமுண்டானது. ஏதோ வேலை, கூலி கிடைக்கிறது எனச் சிறார்களைப் பெற்றோர் வேலைக்கு அனுப்புகின்றனர். தந்தை வழிச் சமூக அமைப்பில் பெற்றோரே எல்லாவற்றையும் தீர்மானிப்பர். குழந்தைகளல்ல.

வறுமையில் வாழும் பெற்றோரிடம் சிறுவர், சிறுமியரைப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்ப வேண்டும், வேலைக்கல்ல என்ற விழிப்பு நிலை ஏற்படுத்துவது எளிதல்ல. ஒரு சம்பவம் நினைவில் வருகிறது. சென்னை சைனாபஸார் சார்ந்த தெருவில் நின்று கொண்டிருந்தேன். இரண்டு நாட்களாகக் கவர் ஓட்டும் வேலைக்குப் போகவில்லை என தாயார் 10 வயதுப் பையனின் முடியைப் பிடித்து அடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அழுத பையனைத் தகப்பன் வந்து அடித்து மட்டுமல்ல காலால் உதைத்தான். 20-25 பேர் வரையில் கூட்டம் கூடி விட்டது. என்னைத் தவிர பையனுக்குச் சார்பாகப் பேச எவருமில்லை. வேலைக்குப் போகாதது தவறு என்பதே அந்தச் சமூகத்தின் தீர்ப்பு.

முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையில் சுரண்டல் எங்கும் நிலவும். இங்கு தீப்பெட்டித் தொழிலில் நடைபெறுவது விசித்திரமில்லை. உபரியில் பங்கு கேட்டுப் போராட முடியாத நிலை. அதற்குத் தொழிற்சங்கம் அமைக்க வேண்டும். சிறாரும் பெண்களுமே பெரும் பகுதியினர். தொழிற்சங்கம் அமைக்க இயலா நிலை, முதலாளிகளுக்கு வாய்ப்பாகிறது. கிராமங்களில் விவசாய உற்பத்தியில் கிடைக்கும் கூலியை அடிப்படையாக வைத்து தீப்பெட்டித் தொழிலாளர் ஊதியம் வழங்குகின்றனர். அதிக நேரம் உழைக்கச் செய்கின்றனர். எனினும் உற்பத்தி உறவில் தொடர்ந்து நீடிக்க முடிகிறது.

தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளின் உற்பத்தி முதலாளித்துவ உற்பத்தியே. பல்வேறு மூலப் பொருட்கள் இணைந்த தனித்துவ பண்டமே தீப்பெட்டி. வாரக்கூலி வழங்கப்படுகிறது. துண்டு வேலை (பீஸ் ரேட்) ஆனபடியால் 12 மணிநேரம் வரை உழைப்பு வாங்கப் படுகிறது. உற்பத்தித் திறமையை ஒட்டியே கூலி.

துண்டுவேலை முறையால் சிறார், பெரியவர், ஆண், பெண், உயர் சாதி, தாழ்ந்தவர் என்ற பேதங்கள் எதுவுமின்றி எல்லோரும் ஒரே விகிதப்படியே கூலி பெறுகின்றனர். சிறார்களின் விரல்கள் தீப்பெட்டித் தொழிலில் வேகமாக வேலை செய்வதால் பெரியவர்களை விட அதிக உற்பத்தி செய்ய முடிகிறது. இந்த உண்மையை முதலாளிகள் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.

சாதிபேதம் பாராது ஒரே பஸ்ஸில் சென்று ஒரே இடத்தில், ஒரே ரக வேலையையே செய்ய நேரிட்டு வேலைத் திறமைக்கேற்ப கூலி பெறுகின்றனர். ஒரே இடத்திலிருந்து உணவு உண்ணுகின்றனர். சேலை, தாவணியிலும் அதிக வேறுபாடு காண முடியாது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பகுதியில் சென்ற ஆண்டில் நடைபெற்ற சாதிக் கலவரங்களின் போதும் தொழிற்சாலைகள் வழக்கம் போல் இயங்கின. உற்பத்தியில் ஈடுபடாதவரே சாதிபேதம் நிலைநாட்டக் கலவரங்களில் ஈடுபடுகின்றனர். நகரங்களில் நடுத்தெருவில் நிற்பவர்கள் மதக் கலவரங்களில் மோதுகின்றனர். அண்மையக் கலவரங்கள் இவற்றை உறுதிப்படுத்தும். உசிலம்பட்டிப் பகுதிபோல பெண்சிகக் கொலைகள் இப்பகுதியில் கிடையாது. பெண் குழந்தைகளைக் குடும்பத்துக்கு உழைத்துத் தரக்கூடிய செல்வமாகக் கருதுகின்றனர். சிறார் நிலையிலிருந்தே தமது திருமணத்திற்கு வேண்டிய சீர்களையும் தமது உழைப்பினாலேயே பெண் பிள்ளைகளால் சேர்த்துக் கொள்ள முடிகிறது.

இக்கிராமங்கள் முதலாளித்துவ உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருந்த போதும் சிந்தனையில் நிலப்பிரபுத்துவக் கருத்துகளே, மதிப்புகளே

ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன என்பதையும் நாவலில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளேன்.

உபரி உற்பத்தி குறைவாக இருந்தபோதும் அடிமைச் சமுதாயத்தில் ஆண், பெண், சிறார்களாக அனைவரும் உழைத்தனர். அதைத் தொடர்ந்த நிலப்பிரபுத்துவச் சமூக அமைப்பில் உபரி உற்பத்தி சிறிது உயர்ந்தது. அங்கும் அனைவரும் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டனர். முதலாளித்துவம் உபரி உழைப்புத் திரட்சியை யந்திரமயமாக்கிய உற்பத்தி முறையில் ஒரு பகுதியினரையே உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டது. இதைத் தொடர்ந்து பண்ட உற்பத்தி பெருகிய போதும் உற்பத்தியில் பங்கேற்பவரை முதலாளித்துவம் குறைத்துக் கொண்டே வந்துள்ளது. இப்போக்கினால் வேலையற்றோர், பெண்கள் தலித்துகள், தொடர்ந்த வேலையற்ற கூலிவிவசாயிகள், (ஆண்டில் 50-120 நாட்களே வேலை கிடைக்கும்) உற்பத்திச் சாதனங்கள் இன்றியும் அவற்றுடன் தொடர்பு இல்லாமலும் வாழ நேரிடுகிறது. கூலி உழைப்பில் ஈடுபடுபவரை விட இவர்களே சமத்துவம், சமநீதி, மனித உரிமைகளின்றி அடக்குமுறைக்கும் ஒடுக்குமுறைக்கும் உட்பட நேரிடுகிறது.

கூலி உழைப்புச் சமூகத்திலும், உழைப்பவர்கள், உழைப்பற்றவர் என்ற ஏற்றத் தாழ்வான சமூக அமைப்பு இன்றும் நிலவுகிறது. உழைப்பற்றவரும் மறைமுகமாகச் சுரண்டப்படுவதோடு மனித உரிமைகளும் கிட்டாத ஒடுக்குமுறைக்கும் உட்படுகின்றனர். மறைமுகச் சுரண்டலாகப் பெண்கள், சிறாரின் வீட்டு உழைப்பு உற்பத்திசாரா (Non productive) உழைப்பாகக் கொள்ளப்படுகிறது. வீடுகளிலும் அடக்கி ஒடுக்கப்படுகின்றர். கூலி அடிமைச் சமூக அமைப்பில் சிறார் உற்பத்தியில் ஈடுபடுவதனாலும் கூலி பெறுவதனாலும் ஓரளவு மதிப்பும் தன் நம்பிக்கையும் தொழில் மூலம் கல்வியும் பெறுகின்றனர். ஒரு நோக்கில் பட்டப்படிப்பு வரை படித்துவிட்டு கூலிச் சந்தையில் ஏங்கி நிற்பவரைவிட இவர்களால் அதிக காலம் உற்பத்தியில் ஈடுபடவும் முடிகிறது.

சிறாரைக் கல்வியின்றி உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்துவது மட்டுமல்ல அவர்கள் அடிமைகளாக விற்கப்படுவது, பணத்திற்காகக் கொத்தடிமையாக ஈடுவைக்கப்படுவது, பாலியற் குற்றங்களில் ஈடுபடுத்துவது அனைத்தும் சமூகத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதைச் சமூகவியலாளர் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டே இருக்கின்றனர். சட்டவிதிகள் தானும் நடைமுறைப்படுத்த முடியாத நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பு ஓரளவு உடைந்து வரும் போதும் இப்போக்குகள் நிலையாகவே உள்ளன. சட்டவிதிகள் இருந்தபோதும் சிறார் திருமணம், சீர்சீதன முறைகள், சாதி, மத, மொழி வேறுபாடுகளும் கலகங்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கின்றன. இந்நிலையில் சிறார் தொழிலாளர் சட்டவிதிகளை மீறி நடைமுறையில் வேலை செய்வது வியப்பல்ல.

ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்போது வறுமை நிலையை ஒழிக்காமல் சிறார் தொழிலாளர் என்ற பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியாது. அதே வேளை அரசு கட்டாயக் கல்வி முறையை 14 வயது வரை எனச் சட்டமியற்றுவதோடு மட்டுமல்ல அமுல்படுத்த வேண்டும். பெற்றோர் ஏற்கக்கூடியதாகப் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய பாடப்புத்தகம், நோட்டுகள், சூழல்கள் ஆகியவற்றிற்கும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இவையே தற்காலிகமாகச் சிறாரைக் கல்வியில் ஈடுபடுத்தி எதிர்காலச் சமூகத்தைச் சமூக நீதியுடன் கட்டி எழுப்ப முடியும்.

புள்ளிவிபரங்களைப் பார்க்கும்போது நடைமுறையின் இயலாத்தன்மையை அறியலாம். இந்தியாவில் 1901இல் 5.6% ஆக இருந்த எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர் 1995ல் 51% ஆக உயர்ந்துள்ளது. ஆயினும், பெண்களின் பங்கு 28% மட்டுமே. சிறார் என 6-14 வயதினைக் குறிப்பிடி இந்நியாவில் 18 கோடி சிறாரில் பள்ளிக்கூடங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டவர் 9 கோடி; மற்றையவரில், 4.5 கோடியினர் சிறார் தொழிலாளர் ஆவர். மீதி. 4.5 கோடி பற்றி

சரியான கணிப்பில்லை (EPW 5/31.1.1998). தமிழ் நாட்டில் 6-14 வயதில் உள்ள 96 இலட்சத்தில் 48 இலட்சத்தவர் பள்ளிக்கூடங்களில் பதிவு செய்துள்ள வேளை 24 லட்சத்தவர் பள்ளிக்கூடம் செல்வதில்லை. அதே தொகையினர் சிறார் தொழிலாளர் எனவும் மதிப்பிடலாம்.

இந்நாவலை எழுதுவதற்கு வேண்டிய உதவிகள், விஷயங்கள் தந்துதவி நேர்காணலுக்கும் ஏற்பாடு செய்த திரு வித்தியாசாகர், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் ஜோசப்ராஜ், கோவில்பட்டி திரு. எஸ்.பி.. ராமகிருஷ்ணன், நண்பர் க. கோவிந்தன் ஆகியோருக்கு நன்றியுடையேன். எழுத்துப் பிரதிகளைப் படித்து திருத்தங்கள் செய்த நண்பர் டாக்டர். ந.தெய்வசுந்தரம் அவர்கட்கு என் அன்பு. ஆயினும் கருத்துகள் யாவற்றிற்கும் நானே பொறுப்பாவேன். அட்டையை அழகுற வரைந்துதவிய மணியம் செல்வனுக்கும் என் நன்றி.

சென்னை.

செ. கணேசலிங்கன்

5.7.98

வயது, பால் வேறுபாடுகள் முதலாளித்துவத்திற்கு முக்கியமல்ல. அனைவரையும் உற்பத்திக் கருவிகளாகவே கொள்வர். வயது, பால் வேறுபாடுகளுக்கேற்ப மலவான உழைப்பையே பயன்படுத்துவர்.

- கம்யூனிஸ்டு அறிக்கை

அடைப்புகள்

1

“என்ன சார், சிகரெட்டைப் பற்ற வைக்க இத்தனை சிரமப்பட வேண்டுமா?”

மானேஜர் இரண்டு தீக்குச்சிகளை ஒரே தடவையில் கிழித்து உயர்த்திப் பிடித்து, சிறிது நேரம் எரியவிட்டு, பின்னரே சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்து, உதட்டில் பதித்ததைப் பார்த்துச் சங்கரன் கேட்டான்.

“இது பழக்கமாகி விட்டது. தீக்குச்சி குளோரைட்டு எரியும் புகையும் மணமும் இரண்டும் எனக்குப் பிடிக்காது”

ஒரு தடவை சிகரெட் புகையை வெளியே விட்டபடியே மானேஜர் பதில் சொன்னார். நரைத்த மீசையும் முடியும்; நன்கு தேய்க்காத பானடும் சேட்டும்.

“அலேர்ஜியா, அல்லது சுற்றாடல் மாசுபடுவதற்கான பாதுகாப்பா!” - சங்கரன் கேட்டான்.

“இரண்டுமே என்று வைத்துக் கொள்ளேன்.”

தன் பரந்த அறிவையும் காட்டுவதான பதில் என்ற நினைவுடன் மானேஜர் கூறிவிட்டு மீண்டும் சிகரெட் புகையை ஊதினார்.

“சுற்றுச்சூழல் மாடுபடுவதென்பதைச் சமூகப் பிரச்சினையாகப் பார்க்கிறார்கள்..”

“ஆமாம். அதற்கென்ன?” - மானேஜரின் சாவதானமான குரல்.

“இந்த ரூமில் நாமவேறு மூணுபேர் இருக்கிறோமே. இது சமூக மில்லையா?” - சங்கரன் அந்த அறையில் பணியாற்றும் மற்றைய மூவரையும் சுட்டிக் காட்டியபடி சொன்னான்.

“ஓ உங்களைச் சொல்லுநீங்களா? நான் ஏதோ பெரிசாய் நினைச்சிட்டேன்” என்று சிரித்தபடியே மாணேஜர் கூறிவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தார்:

“அங்கே பார்! பாக்டரிப் பக்கமாகப் பறக்கும் டஸ்டை. குச்சியில் மருந்து முக்கிய புகைவேறு. சுற்றாடல் மாசுபடுவதைக் கவனிக்கும் சனிட்டரி இன்ஸ்பெக்டர் மாதந்தோறும் வருவதைப் பார்க்கிறாயே. என்னுடைய சிகரெட் ஒன்றை இந்த ரூமிலேயே ஊதிவிட்டு பெப்பிசையும் கேட்டு வாங்கிக் குடித்துவிட்டு, மாமூலாக இருநாறு ரூபாவையும் பெற்றுக் கொண்டு போகிறானே அவனால் இதைத் தடுக்க முடியுமா? அல்லது உன்னால் தான் முடியுமா?” – சன்னல் வழியே வெளிப்புறத்தூசையும் புகையையும் காட்டியபடியே மாணேஜர் சொன்னார்.

மாணேஜருக்கு உதவியாளராகச் சங்கரன் அங்கு சில மாதங்களுக்கு முன்னர் சேர்ந்து பணியாற்றியபோதும் அவன்மேல் யாவரும் ஓரளவு மதிப்பு வைத்திருந்தார்கள்.

சங்கரனின் கல்வி அறிவு, ஆங்கிலப் பயிற்சி, ஓனரால் நியமிக்கப்பட்ட தூரத்து உறவினர் என்பவையே அங்கு தனி மரியாதை தந்தது. அந்த உரிமை மிடுக்கிலேயே அவன் பேசுகிறான். எட்டு ஆண்டுகளாகப் பணியாற்றும் மாணேஜர் தான் இருக்கவும் தக்க மரியாதை காட்டாமல் திமிரோடு பேசுகிறான் என்பதை அவர் உள்ளூற உணர்வார். இருந்தாலும் சுற்றுச் சூழல் பற்றிய சங்கரனது இயலாமையையும் இவ்விஷயத்தில் மறைமுகமாகச் கட்டிக் காட்ட முடிந்த திருப்தி வேறு. மாமூல் விஷயங்களை அங்கு வரும் அதிகாரிகளுடன் நயமாகப் பணிவாகப் பேசி மாணேஜர் சமாளித்து வந்தார். நீண்டகால அனுபவம். சங்கரன் வந்த பின்னர் அவருக்குப் பிரச்சினையாயிருந்தது. இருந்தாலும் அவனது சில செயல்களுக்கு ஓனருக்கு அவனே பதில் கூற வேண்டியவரும் என விட்டுவந்தார்.

சங்கரன் அங்கு சேர்ந்த பின்னர் சிறார்த் தொழிலாளர்களை வேலையில் சேர்க்கும் பணியைச் சிறிது சிறிதாக நிறுத்தி விட

வேண்டும், பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் மாமூலை ஒழித்து விட வேண்டும் என்று தீர்மானித்திருந்தான்.

சங்கரன் அங்கு சேர்ந்த வேளை பன்னிரெண்டு பெண் பிள்ளைகளே 12, 13 வயது என, மார்ஜினலாக, எல்லை வயதில் வேலை செய்து வந்தனர். அவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட அவன் விரும்பவில்லை. இனிமேல் சேர்க்கும் பிள்ளைகளுக்கு டாக்டரிடம் சர்டிபிக்கெட் பெற்று விட்டே அங்கு வேலைக்குச் சேர்க்கும் முறையை அமுல்படுத்தத் தொடங்கினான். மாணேஜர் அவனது போக்கு சிறுபிள்ளைத்தனம், நடைமுறையில் உற்பத்தியைப் பாதிக்கும் என சாவதானமாகச் சொல்லிவிட்டு உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டார்.

“இங்கு தானே மாமூல்வேறு கொடுக்கிறோமே, எதற்கு இந்த முடிவெல்லாம்” கட்டிக்காட்டி மட்டும் சொன்னார்.

“அந்த மாமூலை நிறுத்தி விட வேண்டும்”

“அது எப்படி முடியும்?”

“பார்ப்போமே”

புதிய தம்பி தேவையில்லாமல் மாட்டுப்படப் போகிறார் என மாணேஜர் உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டார்.

“நான் தடுக்கவில்லை. எதுவாகயிருந்தாலும் கம்பெனிக்கு நஷ்டமேற்படாமல் பார்க்க வேண்டும். உற்பத்தியே முக்கியம். இந்தச் சின்ன மாமூல் எல்லாம் அத்தனை பிரச்சினை இல்லை”.

“லஞ்சம் வேறு வாங்கிக் கொண்டு அதிகாரம் வேறு பேசும் அந்த பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டருக்கு நீங்க ஏன் தலைகுனிந்து பல்லை வேறு காட்டிப் பேச வேண்டும். புதன் கிழமை நடந்ததைப் பார்த்தேனே”.

“தம்பிக்கு இளம் வயசு அப்படிதான் பேசுவாய். இந்தப் பதவியில் வந்து இருந்தால் எல்லோரையும் சமாளிக்க வேண்டும். பல்லைக் காட்டி தயவாகப் பேசாவிட்டால் எதுவும் செய்யமுடியாமல் போகலாம்”.

“அடுத்த மாதம் மாமூலுக்கு வரும்போது என்னிடம் விட்டு விடுங்க, நான் அவனைக் கவனித்துக் கொள்ளுகிறேனே” சங்கரன் சிரத்தையோடு சொன்னான்.

“சரி பார்ப்போம்” மானேஜர் கூறிக்கொண்டே ‘நல்லது தம்பியை ஒரு தடவை மாட்டி விட்டு வேடிக்கை பார்ப்போம்’ என உள்ளூற எண்ணிக் கொண்டார்.

சங்கரன் வயதை உறுதிப்படுத்தும் சர்ட்டிபிகேட் பெறாத பெண்களில் சிலபேரை பாக்கடிலிருந்து வரவழைத்து அவர்களுடன் பேசினான்.

தாவணியோடு அச்சத்துடன் வந்த சிறுமியரின் வயதைக் கேட்டதும் ‘ம்’ என்று தலைகுனிந்தபடி கூறியதும் மனதுள் சிரித்துக் கொண்டு உண்மையான வயதைச் சொல்லும்படி மிரட்டினான்.

12,13 என்று கூறியபடியே அச்சிறுமிகள் அழத் தொடங்கினர்.

“வேலையிலிருந்து விரட்டி விடாதையுங்க சார், வீட்டில் நான் மட்டுமே வேலை செய்கிறேன். அப்பா, அம்மாவிற்கு மழை பெய்தால்தான் கூலிவேலை கிடைக்கும். இல்லாவிட்டால் பட்டினிதான். என் கூலியில் தான் ரேஷன் வாங்கிச் சமாளிக்கிறோம்.”

வாய்பாடு போலக் கூறினாலும் கிராமத்து வானம் பார்த்த கரிசல் பூமியும் அவர்களது உயிர் வாழ்வும் சங்கரனுக்கு நன்கு தெரியும். மூவரில் இரண்டு பெண்கள் வயதுக்கு வந்தவர்கள் எனவும் கூறினார்.

தாவணியுடன் வந்த இரு பெண்களை மறுநாள் சேலை கட்டி வரும்படி சொன்னான். வயதாகாத பெண்ணை மட்டும் அப்படியே வரலாம் என்றான். மூவரையும் டாக்டரிடம் அழைத்துச் சென்று விபரம் கூறினான்.

அந்த டாக்டர் பெரிய பெண்ணான காலத்தை விசாரித்து விட்டு அவர்களது வாழைத் திறக்கும் படி கூறி பற்களையும் எண்ணினான்.

“நீங்க சொன்னபடியே இவர்கள் மார்ஜினல் கேசே. சர்ட்டிபிகேட் தருகிறேனே” எனக் கூறி உடனேயே மூவருக்கும் எழுதிக் கொடுத்தார்.

அந்த டாக்டரின் தர்க்கீகப் பேச்சுக்கூட சங்கரனுக்குப் பிடித்துக் கொண்டது.

“எவனோ ஒருவன் சையில்ட் லேபர் என்றோர் இங்கிலிஷ் வார்த்தையைக் கண்டு பிடித்தான். இங்கேயும் குழந்தைத் தொழிலாளர் என இரக்கம் ஏற்படக்கூடிய பொருந்தாத வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இந்த வயதுக்கு வந்த பிள்ளைகள் குழந்தைகளா?” டாக்டர் சிரித்தபடிச் சுட்டிக்காட்டிக் கேட்டார்.

“சரியாகச் சொன்னீர்கள் டாக்டர்” சங்கரனும் சையில்ட்டுலேபர், குழந்தைத் தொழிலாளர் என்பது தவறான மொழிபெயர்ப்பு என்பது பற்றி முன்னரே எண்ணியிருந்தான்.

“கிராமிய சமூகத்தில் எவர் சார் சட்ட விதிகள் பற்றிப் பார்க்கிறார்கள். நாளைக்கே இந்தப் பெண்ணை முறைப்பெண் என கல்யாணத்திற்காக மச்சானோ, மாமனோ கேட்டால் தாலியைக் கட்ட விடுவர். அடுத்த வருஷம் குழந்தை பெற்று வளர்ப்பார்கள், இந்தக் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள்.”

டாக்டர் சிரித்தபடியே கூறியபடி அந்தப் பெண்களைப் பார்த்துவிட்டு சங்கரனை நோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்தினார். பெண்கள் சிரித்தபடி நிலத்தைப் பார்த்தனர். சங்கரனும் பலமாகச் சிரித்தபடி சொன்னான்:

“உங்க லாஜிக் சரியாக இருக்கிறது சார்”

“மேல் நாடுகளில் வறுமை நீங்கி தக்க போஷாக்குணவும் உண்ண முடிந்ததால் ‘ஸ்பான் ஒப் லைவ்’ உயிர் வாழும் காலம் வர 70, 80 வரை ஏறிவிட்டது. இங்கே 58, 60ல் சராசரி நபரின் வாழ்வு

முடிகிறது. ஆகவே அதற்கேற்றபடியே உழைக்கும் காலமும் கருங்குகிறது. வறுமை வேறு. அதைத் தீர்க்கவும் இந்தக் குழந்தைத் தொழிலாளர் உழைக்க வேண்டியுள்ளது. அதனால்தான் கொஞ்சக் கூடக் காலமும், உயிர் வாழ முடிகிறது. சராசரி வாழும் காலமும் சிறிது கூடலாம்.”

டாக்டரின் கூற்று சங்கரனைச் சிந்தனையில் ஈடுபடுத்தியது.

“இப்படி ஒரு கருத்தை இன்றுதான் முதலில் கேட்கிறேன். ரொம்ப தாங்ஸ் டாக்டர்.”

“இதெல்லாம் மேல் நாட்டு வாழ்க்கையை ஒட்டிய அளவீடுகளை வைத்துக் கொண்டு அதே வாய்பாடுகளை இங்கேயும் கண்ணை மூடிக் கொண்டு ஒப்பீடு செய்வதாகும். முடிந்தால் அங்கே உள்ளது போல கட்டாயக் கல்வி முறையைக் கொண்டு வரலாமே. பதின்னாலு வயசு வரை கட்டாயக் கல்வி என்று நடைமுறைப்படுத்தினால் சையில்லேபர் போய் விடுமே” - டாக்டர் சொன்னார்.

“சுதந்திரம் பெற்று ஐம்பது ஆண்டுகளாகியும் அந்தப் பணியைச் செய்ய முடியாத நிலையில் உள்ளனர். பணம் இல்லை என்பர். ஈக்கெட் விடவும் அணுகுண்டுப் பரிசோதனைக்கும் வரிப் பணம் இருக்கிறது. பாதிப் பிள்ளைகள் வரை பள்ளிக் கூடம் போக முடியாத நிலையிலும் ஆட்சி நடைபெறுகிறது. இருக்கிற பள்ளிக் கூடங்களுக்கே இந்தப் பகுதியில் பிள்ளைகள் போகத் தயங்குகிறார்கள். வாத்தியார் அடிப்பார் என்ற அச்சம் வேறு.”

“இந்த நிலையில் பள்ளிக்கூடமா? பாக்டரியா? என்றால் பாக்டரியில் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கத் தயாராகின்றனர். வாரந்தோறும் கையில் பணம் கிடைக்கிறது. அதனால் வீட்டிலே மதிப்பும் கூடுகிறது”

“எல்லாவற்றையும் நன்கு படித்திருக்கிறீர்கள் என்பது தெரிகிறது. மறுதலவை எப்போது வருவீங்க. மார்க்ஸினல் கேஸ் இன்னும் இருக்கிறது. அதையும் முடித்து விட்டால் பாக்டரி

இன்ஸ்பெக்டர் வரும் போது பணிந்து போக வேண்டியதில்லை.” - சங்கரன் எதுவும் ஒளிவு மறைவின்றிச் சொன்னான்.

டாக்டர் தன் டயரியைப் புரட்டிப் பார்த்து விட்டு ‘ஜூன் 26’ என்று சொன்னார்.

‘தவறாமல் வருவேன்’ சங்கரன் கூறியதோடு நன்றியும் சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தான்.

வேனில் பாக்டரியை நோக்கித் திரும்பும் வேளை டிரைவரின் சீட் அருகே இருந்த சங்கரன் தலையைத் திருப்பி கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த சின்னப் பெண்ணைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

‘டாக்டர் சர்ட்டிபிக்கெட் தராமல் உன்னை வேலையிலிருந்து விரட்டினால் என்ன செய்வாய்?’

“சாத்தாரிலே நம்ம சின்னம்மா இருக்கிறாங்க. வரச் சொன்னாங்க. அங்கே பக்கத்திலே பாக்டரி இருக்காம். வயசெல்லாம் பார்க்க மாட்டாங்களாம்.”

தாவணியோடு அன்று வந்த பெண்ணின் துணிச்சலான பேச்சு சங்கரனைச் சிந்திக்க வைத்தது. சிறார்களின் உழைப்புக்கு இருக்கும் டிமாண்ட் பற்றி எண்ணிக் கொண்டான். இந்த நிலையில் அதை முற்றாக ஒழிப்பது என்பது இயலாத காரியம். ஏற்கெனவே கொண்டிருந்த கருத்து உறுதிப்படுவதாக இருந்தது. நமது பாக்டரியில் மாமூலை நிறுத்தி பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டருக்குப் பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும் என்ற தன் முடிவை அவன் விட்டு விடுவதாக இல்லை.

“அப்போது நீ அங்கே போய் விடாமல் நம்ம பாக்டரியிலே ஏன் வேலை செய்கிறாய்” - சங்கரன் கேட்டான்.

“வீட்டோடு அப்பா, அம்மா, தம்பியோடு இருக்க முடிகிறது. உங்க பஸ்ஸிலேயே பிரச்சினையில்லாமல் பாக்டரிக்கு வந்து போக

முடிகிறது. கட்டைக்கு பத்துப்பைசா இங்கே சாத்தூரை விடக் கூடக் கிடைக்கிறது.”

“அப்போது நாங்க மற்றவர்களைவிட அதிகக் கூலி தருகிறோம். இல்லையா?” – சங்கரன் மற்றிரு பெண்களையும் பார்த்துக் கேட்டான்.

“ஆமாம் சார்” – இருவர் குரலும் ஒருமித்து ஒலித்தன.

சங்கரன் நெஞ்சுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். முதலாளித்துவத்தின் சுரண்டலை அறியாத அப்பாவிப் பெண்கள் என எண்ணினான். உலக நடப்பை அறியாதவர்கள், கல்வியற்றவர், தொழிற்சங்கம் அமைக்க முடியாதவர் இப்படித்தான் எண்ணுவார்கள். மனதைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டான்.

ஒடுக்குமுறையோடு ஒட்டிய சுரண்டல் சமூக நீதியை மறைத்து வருகிறது. இதனால் பெண்களும் சிறாரும், தலித்துகளும் கூலி விவசாயிகளும் பெரிதும் பாதிக்கப்படுவதே சமூக ரீதியில், மனித உரிமையில் மிகவும் குரூரமானது என சங்கரன் அடிக்கடி எண்ணிக் கொள்வான்.

2

மாமூல் பெற பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் வருவதைக் கண்டதும் எதையும் கவனிக்காதவனாக சங்கரன் எழுந்து வெளியே போய் விட்டான். பணப் பிரச்சினை எல்லாம் தற்போது தனது உதவியாளரான சங்கரனே கவனிப்பதாகவும் இன்ஸ்பெக்டரின் மாமூல்பணத்தைப் பெற முடியவில்லை, இங்கேயும் பண நெருக்கடி எனவும் மானேஜர் கூறினார்.

வழக்கம் போலவே அவருக்காக பெப்ஸியும் வரவழைத்து தனது சிகரெட்டில் ஒன்றையும் மானேஜர் வழங்கினார்.

“அடுத்த வாரத்தில் எப்போதும் வரலாம். நானே வாங்கி வைக்கிறேன். நான் இல்லாவிட்டாலும் நீங்க அவரிடமே கேட்டுப் பெறலாம்.” மானேஜரின் கூற்று பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டருக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது அவர் முகத்தில் தெரிந்தது. சிகரெட் புகையை இழுத்து மேலே சுருள் சுருளாக விட்டபடி ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தார். முன் என்றும் நடைபெறாத வழக்கமும் அவரைச் சிந்திக்க வைத்தது போலிருந்தது.

“பரவாயில்லை, அடுத்த வாரம் வருகிறேன்.” சோர்வோடு கூறியபடி பெப்ஸியை குடித்து முடித்து விட்டு தன் மோட்டார் சைக்கிளை நோக்கி நடந்தார்.

சங்கரன் சொல்லி விட்டுச் சென்றபடி மானேஜர் நாடகம் நடத்தியிருந்தார்.

“மிஸ்டர் சங்கரன், அடுத்த வாரம் அவன் வரும்போது நான் உன்னைப் போலவே எழுந்து போய் விடுவேன். இன்ஸ்பெக்டரின் அலுவல் உன் பொறுப்பாகவே இருக்கும். மறந்து விடாதே.”

சங்கரனைச் சிறிது அச்சுறுத்துவதாகவே மானேஜரின் குரல் ஒலித்தது.

“ஆமாம். அப்படியே செய்யுங்கள். நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.”

“இத்தனை காலம் மாமூல் கொடுத்து நண்பர் போலப் பழகினேன். அதை ஒரே நாளில் முறித்து விடுவதை என்னால் சகிக்க முடியாது. அதற்கு என் மனச்சாட்சியே இடந்தராது. எனக்கு மனக்கஷ்டமாகவே இருந்தது”. மானேஜர் தன் மனநிலையை வெளிப்படுத்தினார்.

“தவறான நடைமுறைகள், கருத்துகள் கூட பழக்கமாகிவிடுகிறது. அவற்றைச் சீர்படுத்தும் போது இது போல் உணர்வுப் பிரச்சினைகள் ஏற்படவே செய்யும். இது உங்கள் சொந்த

விஷயமல்லவே. ஆகவே கவலைப்பட எதுவுமில்லை. நானே பார்த்துக் கொள்கிறேன். வீண் கவலை வேண்டாம்.”

மானேஜரின் மனநிலையை உணர்ந்து சங்கரன் அவரது கவலையை ஆற்ற முயன்றான்.

டாக்டர் குறிப்பிட்ட நாள் அவ்வாரமே வந்து விட்டது. சர்ட்டிபிக்கேட் பெறாத மற்றைய பிள்ளைகளை எச்சரித்து தாவணி, சேலை உடையணிந்து வரக்கூறி, கம்பனி வேனிலேயே சங்கரன் அழைத்துச் சென்றான்.

டாக்டர் முன்போலவே சிரித்துச் சுவையாகப் பேசினார். பிள்ளைகளிடம் பெயர், பூப்படைந்த காலம், பெற்றார் தொழில், படித்த வகுப்புப் பற்றியும் விசாரித்துக் கொண்டார்.

“கிராமப் பள்ளிக்கூடத்தில் வாத்தியாரிடம் அடிவாங்கி னீர்களா?”

அப்பெண்கள் சிரித்தபடி தலையைக் குனிந்தனர்.

“அடிவாங்கவில்லை என்று தலைநிமிர்ந்து ஒருவராலும் சொல்ல முடியவில்லை. ஆகவே எல்லோரும் வாங்கியிருப்பீர்கள்” – மீண்டும் அதே சிரிப்பும் குனிந்த தலையும்.

“வீட்டிலும் அப்பா அம்மாவிடம் அடிவாங்கியிருப்பீர்கள். இப்போது மட்டும் அடிப்பது திட்டவெதெல்லாம் குறைந்திருக்கும். ஏன் தெரியுமா?”

டாக்டரின் ஆருடமான பேச்சு அப்பெண்களைத் திணற அடித்தது, அவர்களின் முகபாவத்திலிருந்தே தெரிந்தது. இருந்தாலும் யாரும் பதில் கூற முன்வரவில்லை.

“வேலை செய்து உழைக்கிறீர்கள். சனிக்கிழமைதோறும் வீட்டுக்குப் பணம் கொண்டு போகிறீர்கள் இல்லையா?” சங்கரன் பதில் கூறிவிட்டு, அவர்களைப் பார்த்து விட்டு டாக்டர் பக்கம் திரும்பினான்.

“சரியாகச் சொன்னீங்க, இந்தச் சிறுவயதிலேயும் உழைப்பால் தான் மதிப்புப் பெறுகிறார்கள். ஒரு கிராமப் பள்ளிக்கூட வாத்தியார் எங்கோ மாட்டுப்பட்டு என்னிடம் வந்திருந்தார். அவர் நாட்டு நடப்பை அப்படியே பேசினார். ரொம்ப வேடிக்கையாயிருந்தது” – டாக்டர் தன் கண்ணாடியை மேசையில் வைத்துவிட்டுச் சொன்னார்.

“கிராமத்து வாத்திமார்களே பினாமி பெயரில் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை நடத்துகிறார்கள். அந்த வாத்தியாரும் அவர்களில் ஒருவரா?”

“சரியாகச் சொன்னீங்க. அவர் தாமாகவே ஒப்புக் கொண்டார். வேறு பல ஆசிரியர்களும் நடத்துகிறார்களாம். ஒடிவிளையாடு பாப்பா, நீ ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா? என்று பாரதி பாடினான். காலை முழுதும் படிப்பு, மாலை முழுதும் உழைப்பு என நாங்கள் வேலை கொடுக்கிறோம். வேலைக்குக் கூலி வேறு கொடுக்கிறோம். இதிலென்ன தவறுசார் என்றார்.”

“பாரதி பாடலுக்குப் புது விளக்கம் நல்லாயிருக்கிறது.” – சங்கரன் சிரித்தபடி இழுத்துப் பேச முயன்றான்.

“பிள்ளைகளின் படிப்பிலேயா? அல்லது உங்க பாக்டரி வேலையிலா அதிக கவனம் செலுத்துகிறீர்கள் என அந்த ஆசிரியரிடம் கேட்டேன்”. டாக்டர் இடையிட்டிப் பேசினார்.

“நல்ல கேள்வி தான் கேட்டீர்கள் என்ன பதில் சொன்னார்.” சங்கரன் ஆவலோடு கேட்டான்.

“அவர்களுக்கெல்லாம் என்ன பெரிய படிப்பு வேண்டியிருக்கிறது. கணக்குத் தான் கொஞ்சம் தேவை. பயன்படும். ஒன்று முதல் நூறு, ஆயிரம்வரை எண்ண, எழுதத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். கூட்டல் கழித்தல் கொஞ்சம் தெரிய வேண்டும். பிழைத்து விடுவார்கள். கையிலே அவர்களுக்கு வேலை இருக்கிறது. இப்போது இந்தக் குழந்தைத் தொழிலாளர் என்றொரு குரல் வந்து உங்களுையெல்லாம் தேடி வரவேண்டியிருக்கிறது என்றார். ‘ஏன்

முன்னர் இந்தப் பிரச்சினை இருக்கவில்லையா? என்றேன். சிவகாசியில் சில விபத்துகள் நடந்ததால் பத்திரிகைக் காரர்கள் குழந்தைகள் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளில் எரிக்கப்படுகிறார்கள் என்றெல்லாம் எழுதியதைமொட்டி கொஞ்சம் விழிப்பாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் வேறு மாமூலைக் கூட்டிக் கேட்கத் தொடங்கி விட்டனர் என்றார்.”

“வாத்தியார் கூற்றில் ஓரளவு உண்மை இருக்கவே செய்கிறது. எங்களைப் போல ஓரளவு வசதியான ‘சி’ கிளாஸ், பாக்டரிகள் சைல்ட் லேபர் என்று கூறும் இந்தப் பதினாலு வயதெல்லையை கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கியுள்ளோம். பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டருக்குப் பல்லைக் காட்டி மாமூல் கொடுப்பதை நிறுத்த விரும்புகிறோம். அதனால் தான் இந்த மார்ஜினல் கேஸ்களை சீராக்க அழைத்து வந்தேன் என்று முன்னரும் சொன்னேனே”. சங்கரன் சொன்னான்.

“லேபர் சோர்ட்டேஜ். அதனால்தான் சையில்ல்ட் லேபருக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது என்றும் சொல்லுகிறார்கள்”.

“அதுவும் உண்மையே. ‘டி’ கிளாஸ் பாக்டரிகளே ஏராளம். தமிழ்நாட்டின் 7000 தீப்பெட்டி தொழிற்சாலைகளில் 6300 ‘டி’ கிளாஸ் சார்ந்தவை. இவை சிறுவர் உழைப்பில் தங்கியுள்ளன என்று கூறலாம். முழுமையாக என்று கூறிவிடமுடியாது. ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து சதவீதம் வரை என்று சொல்லலாம்” – சங்கரன் தன் கருத்தை டாக்டரிடம் தெரிவித்தான்.

“அப்போது உங்களுக்கு லேபர் சோர்ட்டேஜ் இல்லை என்று கூறுகிறீர்களா?”

“அப்படியல்ல. எங்க பிரச்சினையை நாங்க வேறு விதமாகச் சமாளிக்கிறோம். இரண்டு மூன்று கிராமங்களில் ஏஜெண்டுகளை வைத்து காலையில் பெண்களை பஸ்ஸில் அழைத்து வந்து மாலையில் கிராமத்திலேயே சேர்த்து விடுகிறோம். 12, 13 வயது என்ற மார்ஜினல் பெண்களையும் சேர்த்துக் கொள்கிறோம். இது தவிர பெட்டி ஒட்டுதல், கட்டை அடுக்குதல் போன்றவற்றையும் பாக்டரிக்கு அண்மையில் உள்ள வீட்டாரிடம் பீஸ்ரேட்டில் கொடுத்து விடுகிறோம்”.

“எப்படிப் பார்த்தாலும் உழைப்புச் சுரண்டல் சுரண்டல்தான். அதன் வடிவம் மட்டும் சிறிது மாறுதலடைகிறது. வீட்டிலே குழந்தைகளும் வேலை செய்யவில்லையா, அப்படித்தானே”. டாக்டர் விளக்கம் கூறினார்.

“ஆமாம். இது கரிசல் பூமி, நல்ல தண்ணீர் இல்லை. விவசாயம் என்பது ஆண்டிற்கு ஐம்பது நாட்கள் மட்டுமே கூலி விவசாயிக்கு வேலை தரக்கூடியது. ஆகவே கூலிச்சந்தையில் கிடைக்கும் லேபரை – தொழிலாளரை போட்டா போட்டி போட்டு தீப்பெட்டி பட்டாஸ், அச்சுத் தொழில்கள் அபகரிக்கின்றன. இவற்றில் முதன்மையானது தீப்பெட்டித் தொழிலே” – சங்கரன் மேலும் விரித்துக் கூறி டாக்டருக்கு விளக்கினான்.

“வாத்தியார் கூறிய மற்றுமொரு விளக்கம் எனக்குப் பிடித்துக் கொண்டது. பள்ளிக்கூடத்தில் நாங்கள் சொல்லிக் கொடுப்பதைவிட செய்யும் தொழில் மூலம் அதிகம் கற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள் கணக்கு மட்டுமல்ல, ரசயானப் பொருட்கள், அவற்றைக் கலக்கும்முறை, லேபர், எக்ஸைஸ், வருமானவரி ஆபீசர்களின் பணிகள் பற்றியும் பேசிக் கொள்ளுவார்கள்”.

“அதுவும் உண்மைதான். வாத்தியார் நன்கு கற்ற அறிவுடையவராக இருக்கிறாரே. அதே வேளை தன் பிணாமித் தொழிலையும் நீதிப்படுத்துபவர் போலவும் தெரிகிறது”. சங்கரன் நரினச் சிரிப்போடு சொன்னான்.

“ஆமாம். பல பெண்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்கிறோம் என்பதில் அழுத்தமாக இருந்தார்”.

“தன் முரண்பாடான தொழில்களை அப்பட்டமாக சொல்வது பாராட்டுக்குரியதுதான்”. சங்கரன் சொன்னான்.

“அமெரிக்காவிலேயே மெக்சிக்கோ சிறுவர்களை வீட்டுவேலைக்கு வைக்கிறார்கள். உலகெங்கும் விவசாயக் குடும்பங்களில் எல்லாச் சிறுவர்களுமே ஏதோ ஒரு வகையில்

உழைக்கிறார்கள். அறுவடை காலங்களில் குடும்பம் முழுவதும், யந்திர உழைப்பு இருந்தபோதும் வயலில் உழைக்கிறார்கள். பிரான்சு, ஸ்பெயின் மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் திராட்சை, கோதுமை அறுவடை காலங்களில் அங்கு உதவுவதற்காக எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் விடுமுறை விட்டுவிடுகிறார்கள் என்றார்.”

“பரவாயில்லை. சிறார் உழைப்புப் பற்றி எங்கும் வாதாடுமளவிற்கு மட்டும் கற்றிருக்கிறார் போலிருக்கிறது” - சங்கரன் பாராட்டுவதாகக் கூறினான்.

“மேல்நாடுகளில் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்வோர் தானும் அதிகம் கற்றிருக்கவில்லை. சிறார் கிறமர் ஸ்கூல் என்றளவில் ஆரம்பக்கல்வியே கற்றிருப்பார் என்றார். மேலும் இக்கல்விகூட அவர்கள் தேவைக்காக அல்ல, முதலாளிகள் தமது தொழிற்சாலைச் சட்ட திட்டங்களைத் தெரிந்திருப்பதற்காகவே கல்வி என அல்தூஸர் என்ற மார்க்சிய அறிஞர் கூறியுள்ளார் என்றும் சொல்லி உலக நிலையிலேயே நினைவுபடுத்தினார்”. - டாக்டர் சிரத்தையோடு சொன்னார்.

“மாஸ்டர் ஏதோ நன்கு படித்திருக்கிறார். அவரைக் கட்டாயம் தேடிப் பார்க்க வேண்டும்...” - சங்கரன் குரலில் ஆர்வம் தொனித்தது.

“மல்லி என்ற வில்லிபுத்தூர் சிவகாசி ரோட்டில் உள்ள ஆரம்பப் பாடசாலை தலைமை ஆசிரியர். பாட்டரியும் அண்மையிலேயே இருக்க வேண்டும். அவரது பெயர் சிதம்பரனார்”.

“எப்போதாவது அப்பக்கம் போக நேர்ந்தால் பார்க்கலாம். உங்களிடம் உதவிக்கு வந்தாரே. ஏதாவது பணமும் நீட்டியிருப்பாரே...”

“ஆமாம். நான் மறுத்து விட்டேன். அதனால்தான் தன் உண்மைக்கதைகளைக் கூறினார். சமுதாய வளர்ச்சிக்கு லஞ்சம், ஊழல் ஒரு அடைப்பாகவே இருக்கிறது. ஏதோ ஆங்காங்கே சில லட்சியவாதிகளும் வாழ்வதால்தான் சமூகம் அழிந்து போகாமல் நிலைக்கிறது என்றார்.”

“லஞ்சம் வாங்குவதல்ல, கொடுப்பதைப் பற்றி அவர் மறந்து விட்டார் போலும்” - சங்கரன் சொன்னான்.

“நீங்கள் நான் தந்த பணத்தை வாங்காததால் நானே சிறுமைப்பட்டு விட்டேன், அவமானப்பட்டு விட்டேன் என்றார். அவரது முகமும் அவ்வேளை சோர்வடைந்தே காணப்பட்டது. வாயிலை நோக்கிப் புறப்பட்டவர் திரும்பிவந்து என்ன சொன்னார் தெரியுமா ?” - சிரித்தபடியே “நன்றி சொல்ல மறந்து விட்டாரா ?” - சங்கர் மனதில் எழுந்த ஊகத்தைச் சொன்னான்.

“இல்லை. இன்று நல்லதொரு பாடம் கற்றேன். இனிமேல் கேட்காத எவருக்கும் கையூட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன் என்றார்” டாக்டரும் சங்கரனும் பலமாகச் சிரித்தனர். “முரண்பாடான நல்ல வாத்தியார். பணம் தரும் அளவிற்கு ஏதாவது பெரிய உதவி செய்தீர்களா ?”

“அப்படி எதுவுமில்லை. உங்க அலுவல்போலவே ஒரு மார்ஜினல் கேசுக்கு சாடிபிக்கேட் கொடுத்தேன். அவ்வளவே. அது அவருக்கு முக்கிய தேவையாகவும் இருக்கலாம். அதைப்பற்றி நான் கவலைப் படவில்லை”.

“எல்லா அதிகாரிகளும், எல்லா வேலைகளுக்கும் லஞ்சம் பெறுகிறார்கள் என்பது சமூகத்தில் அவர் கற்ற உண்மையாயிருக்கலாம்”.

“லஞ்சம் சமூக வளர்ச்சிக்குத் தடை என்று கூறாமல் சமூக வளர்ச்சிக்கு ஓர் அடைப்பு என்றும் அவர் கூறியதே எனக்கு விசித்திரமாயிருந்தது.”

சங்கரன் பாட்டரிக்குத் திரும்பும்போது வாத்தியார் கூறிய வேறு சில கருத்துகளையும் அசை போட்டுப் பார்த்தான்.

படிநிலைச் சமூக அமைப்பில் தந்தையே அனைத்தையும் தீர்மானிக்கிறார். பள்ளிக்கூடச் சத்துணவு வேண்டாம், பாட்டரிக்குப்

போ என்றால் அவள் போகத்தானே வேண்டும். உடை, புத்தகம், நோட்டு செலவு அவருக்குக் குறைகிறது. அவளுக்குப் பாடப் புத்தகத் தொல்லை, ஆசிரியர் கண்டிப்பு, அடி குறைகிறது. அதே வேளை கையில் பணம், வீட்டில் மதிப்பு உயர்கிறது. உழைக்கும் பிள்ளை என அம்மாவே சமைத்துத் தருகிறாள். நுகர் பண்டங்கள் வாங்கவும் பணம் பெறுகிறாள். கலியாணத்துக்கான தங்கவளையல் வாங்க அம்மா விடுகிறாள். மற்ற பிள்ளைகள் போல தாவணி, சேலை வாங்கி விரும்பியபடி கட்டிச் செல்ல அனுமதிக்கிறாள். வேலைப் போட்டியில் சாதிப் பெண்ணுக்கு மேலாக இவள் உழைக்கிறாள். பள்ளிக் கூடம் சென்றால் வீட்டிலும் உழைக்க வேண்டும். வெயில் வேறு. நேரத்திற்கு உணவு கிடையாது. பாக்டரி வேலையில் எல்லாம் கிடைக்கிறது. சாப்பாட்டையும் மற்றப் பிள்ளைகளோடு பகிர்ந்தும் சாப்பிட முடிகிறது.

3

தொழிற்சாலை இன்ஸ்பெக்டர் மாமூல் பெற வந்த நாளன்று மாணேஜர் அங்கிருக்கவில்லை. மாணேஜர் அந்நாளை ஊகித்தறிந்து காலை நேரம் மட்டும் லீவு போட்டிருந்தார். சங்கரனுக்கு போனிலே மனைவியை டாக்டரிடம் அழைத்துச் செல்வதாகச் சொன்னார். அதே வேளை பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் வந்தால் சமாளிப்பது உன் பொறுப்பு என்றும் கூறி மறைமுகமாக விலகிக் கொண்டார்.

இன்ஸ்பெக்டர் வந்த வேளை மாணேஜர் இல்லாதது ஏமாற்றமாகி விட்டது. அவர் லீவில் இருப்பதைச் சங்கரன் மூலம் அறிந்து, எதுவும் பேசாமல் அவன்முன் உட்கார்ந்தார்.

“மாணேஜர் எதுவும் சொல்லவில்லையா?”

“இல்லையே, நான் புகை பிடிப்பதில்லை. நீங்க காபி, டீ, கூல்டிரிங்ஸ் ஏதாவது சாப்பிடுவீர்களா?”

“கூல்டிரிங்ஸ்”

சங்கரன் ஒரு பையனை அழைத்து காளிமார்க் கலர் வாங்கிவரும்படி அனுப்பினான்.

“இங்கே இன்ஸ்பெக்டர் வேலை ஏதாவது செய்வதாக இருந்தால் நானே உதவுவேன்”

“இன்றில்லை, வேறு இடத்தில் இன்ஸ்பெக்டர் இருக்கிறது. மற்றொரு தடவை வருகிறேன்” – காளிமார்க் கலரை அரைமனதோடு குடித்தபடியே சொன்னார்.

அடுத்தவாரம் இன்ஸ்பெக்டரின் மோட்டார் சைக்கிளின் ஒலி கேட்டதும் மாணேஜர் எழுந்து பாக்டரிக்குள் போய் விட்டார்.

“மாணேஜர் எங்கே?”

“அவர் உள்ளே சூப்பர்விஷனுக்குப் போயுள்ளார். இன்று இன்ஸ்பெக்டர் ஏதாவது செய்கிறீர்களா?”

“ஆமாம். சையில்ட் லேபர் பற்றி இந்து பத்திரிகையில் தலையங்கமே எழுதியுள்ளனர். மேலிடத்திலிருந்து ஒரே நெருக்கடி. இங்கே எத்தனை சையில்ட் லேபர் வைத்திருக்கிறீர்கள்?”

“ஒருவருமே இல்லையே”

“ஒருவருமே இல்லை, என்ன எனக்கே ரீல் விடுகிறீர்களா?”

“நீங்க இன்ஸ்பெக்டனுக்கு வந்ததென்றால், உங்க வேலையைப் பார்ப்பதுதானே, எங்களிடமுள்ள ரெக்கோட்ஸ் எல்லாம் தரலாமே...”

“எத்தனை பெண்கள், ஆண்கள் வேலை செய்கிறார்கள்?”

“இன்று வேலைக்கு வந்தவரின் விபரம் எல்லாம் இந்த ரிஜிஸ்டரில் இருக்கிறது. நீங்களே பார்க்கலாமே”. – சங்கரன் கூறியபடியே வேலைக்கு வந்தவரின் பதிவுப் புத்தகத்தை அவரிடம் தந்தான்.

இன்ஸ்பெக்டர் நாளாந்திர பதிவுப்புத்தகத்தைப் பிரித்து நோட்டம் போட்டார். ஒவ்வொரு வேலையாளின் பெயர் எதிரேயும் அவர்களது வயதும் குறிக்கப்பட்டிருந்தது..

“ஆமா. எல்லாம் தயார்படுத்திக் கொண்டு தான் தகராறு பண்ண வந்திருக்கிறீரா... மிஸ்டர்... புதிய மாணேஜர் ? என்ன பெயர்..?”

“சங்கரன், நான் மாணேஜரில்லை அசிஸ்டன்ட். நீங்கதான் தகராறு பண்ண வந்திருப்பது போல இருக்கிறது..”

இன்ஸ்பெக்டர் தலையை நிமிர்த்தி சங்கரனை முறைத்துப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னார்:

“இத்தனை பெண்களது ஏஜ் சர்டிபிக்கெட்டையும் நான் பார்க்க வேண்டும்..”

சங்கரன் தடிப்பான கோப்புக்கட்டு ஒன்றை எடுத்து வந்து அவர் முன் வைத்தான்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஒவ்வொரு சர்டிபிக்கெட்டையும் சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சங்கரன் அவரை விட்டு விட்டு தன் வழக்கமான வேலையில் ஈடுபட்டான்.

“மிஸ்டர் சங்கரன், வயது ரிக்கோட் எல்லாம் கெட்டித்தனமாகத் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த மூன்று பேருக்கு ஏஜ் சர்டிபிக்கெட் ஏஜ், மதிப்பீட்டு வயது பதின்னாலு என்று இருக்கிறது. இதை என்னால் ஏற்க முடியாது”. – சங்கரனிடம் பிழை கண்டு பிடித்ததாக அவரது வெற்றிக் குரல் ஒலித்தது.

“முன்னர் இருந்த டாக்டர் அப்படித்தான் சர்டிபிக்கெட் தந்து உங்க டிப்பார்ட் மென்றோடு தகராறு நடந்து, பின்னர் தீர்க்கப்பட்டு விட்டதே...” – சங்கரன் சொன்னான்.

“அது பற்றி எனக்குத் தெரியாது மிஸ்டர். உங்களை கேஸில் மாட்டிவிட இந்த மூன்று பெயருமே எனக்குப் போதுமே. இவர்களை முதலில் நான் பார்க்க வேண்டும்..”

“உள்ளே வந்து எல்லோரையும் பார்க்கலாமே

“நான் வந்த உடனையல்லவா நுழைந்திருக்க வேண்டும். பின்புறமாகச் சிறுமிகளை விரட்டுவது, ஸ்டோர் அறைகளில் அடைத்து வைப்பதெல்லாம் நானே பிடித்திருக்கிறேன். கோர்ட்டில் கேஸ் நடத்தியிருக்கிறேன். எந்தக் கேஸிலும் நான் பிடித்தவற்றில் தோற்றதில்லை..”

“தற்போது அந்த மூன்று பெண்களையும் பார்க்க வேண்டும். அவ்வளவு தானே...” – சங்கரன் கூறி விட்டு ஒரு துண்டுப் பேப்பரில் மூவர் பெயரையும் எழுதி அங்கு உதவியாளராக வேலை செய்த பெண்ணிடம் தந்தான்.

பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டரை முன் என்றும் பார்த்திராத மூவரும் மிரண்ட விழிகளோடு வந்தனர்.

இன்ஸ்பெக்டர் மூவரையும் ஏற இறங்கப் பார்த்தார். இருவர் தாவணியுடனும் மற்றக் குள்ளமான பெண் சேலையுடனும் வந்திருந்தனர்.

பெயரைச் சொல்லி வயது கேட்டார்.

“பதினநாலு... பதினநாலு... பதினைந்து...”

மூவரும் வயதைக் கூறியதும் சேலையுடன் நின்ற பெண்ணைப் பார்த்துக் கேட்டார்:

“உனக்குப் பதினைந்து வயசா, பொய் சொல்லுகிறாய்...” – மிரட்டலான குரல்.

“இவளுக்கு அடுத்த மாதம் கலியாணம் சார். பிறகு வேலைக்கு வர மாட்டாள்” – சிரித்தபடி தாவணிப் பெண் சொன்னாள். சேலைகட்டிய பெண் நாணச் சிரிப்போடு தலை குனிந்தாள்.

இன்ஸ்பெக்டருக்கு அப்பதில் நேரடியான தாக்கமாக இருந்தது. சங்கரனுக்கும் சிரிப்பு வந்து விட்டது.

“நீங்க போகலாம்..”

சோர்வோடு வந்த பெண்கள் சிரித்தபடி திரும்பினர். சேலைகட்டிய மணப்பெண் அம்பலப்படுத்திய பெண்களின் தோளில் கிள்ளிவிட்டாள்.

“எப்படியும் இந்த மூணு கேஸையும் நான் சேலுட் பண்ணவே போகிறேன்” எனக் கூறியபடி இன்ஸ்பெக்டர் தனது குறிப்பேட்டில் விவரம் எல்லாவற்றையும் குறித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“வயது மதிப்பீடெல்லாம் தீர்ந்த பிரச்சினை. மீண்டும் கிளப்புவதென்றால் நாமும் பார்ப்போமே. இது எங்க பிரச்சினை மட்டுமல்லவே. ஆயிரக்கணக்கான பாக்டரிப் பிரச்சினை. எதற்காக இந்த மூன்று கேஸையும் வைத்து இந்த வீண் மிரட்டல் என்று எனக்குத் தெரியாதா?”

“எதற்காகவா? நான் என் கடமையைச் செய்கிறேன்”

“மாமூல் தராததற்காக”

“மிஸ்டர் சங்கரன், நான் உங்க ஒன்றையும் ஒரு தடவை பார்க்கிறேனே” - இன்ஸ்பெக்டரின் சினம் வரவழைத்த குரல்.

“நல்லாய் பாருங்கள். மாமூல் தந்து பிரச்சினையை எழுப்பாமல் தகராறு பண்ணுகிற புதிய அசிஸ்டன்ட் மானேஜரை ஏன் வைத்திருக்கிறீங்க என்று முறையீடு செய்யலாமே. ஏன் முதலில் மாமூல் தந்த மானேஜரிடமே சொல்லியிருக்கலாமே.” சங்கரன் சொன்னான்.

“அவரை ஏற்கனவே பார்த்து விட்டேன். இன்று இங்கு இருக்க மாட்டார் என்றும் தெரியுமே”

“அவ்வளவு நெருக்கமா...?”

“வருகிறேன், நாம வேறு இடத்தில் சந்திப்போமே...”

“கண்ணாடி வீட்டில் வாழ்பவர் பிறர் மேல் கல்லெறியக் கூடாது என்றொரு பழமொழியும் இருக்கிறது. மறந்து விட வேண்டாம்.”

பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் தன் மோட்டார் சைக்கிளை, வேகமாகக் கோபத்தைக் காட்டியபடி உதைக்கும் சத்தம் கேட்டது.

அங்கு பணியாற்றும் மற்றிரு உதவியாட்களும் வீண் பிரச்சினை என்ற நோக்கிலேயே சங்கரனைப் பார்த்தனர்.

பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் வந்துபோன செய்தி தொழிற்சாலை பூராவும் பரவியது. முன்னர் இன்ஸ்பெக்டர் வந்து சென்றதைவிட தற்போது ஏதோ தகராறு வந்திருப்பதும் தெரிந்திருந்தது.

நண்பகலின் மேல் மானேஜர் வந்திருந்தார். நடந்தவற்றைக் கூற வேண்டியது தன் கடமை என சங்கரன் விபரமாகச் சொன்னான்.

“வயது மதிப்பீட்டு சாடிபிக்கெட் பற்றி இன்ஸ்பெக்டர் பேசியது வெறும் மிரட்டலே”. மானேஜர் சொன்னார்.

“உங்களை முன்னரே கண்டு பேசியதாகவும் சொன்னார்” - சங்கரன் நேரடியாகவே சொன்னார்.

“ஆமாம். மாமூல் இனிமேல் கிடையாது. ரிக்கார்ட் எல்லாம் சரியாக வைக்கிறோம் என்று சொல்லிவிட்டேன்...”

மானேஜர் சந்தர்ப்பத்திற்குத் தக்கபடி பேசிச் சமாளிப்பவர் என்பது சங்கரனுக்குத் தெரியும். ஒவ்வொருவரும் தமது செயலுக்குத் தக்க காரணமும் சமாதானமும் கற்பித்துக் கொள்கின்றனர் எனவும் எண்ணிக் கொண்டான்.

மாலையில் ஐந்துமணி சிப்டு முடிந்து பஸ் ஏறச் செல்லும் வேளை இன்ஸ்பெக்டரால் அழைக்கப்பட்ட தாவணிப்பெண் செண்பகத்துடன் காஞ்சனா ஆபீசுக்கு வந்து அரைச்சுவரின் மறுபக்கம் நின்றாள். செண்பகம் சுட்டிக்காட்டியபடி பார்வை சங்கரன் மேல்.

சங்கரனே எழுந்து அரைச் சுவரோரம் வந்தான்.

“என்னவேணும் காஞ்சனா-” ஏதோ நன்கு பழகியவரின் பெயரைச் சொல்வது போல சங்கரன் குரல் ஒலித்தது.

“இவன் செண்பகம் என் தங்கை... அப்போது இன்ஸ்பெக்டர் அழைத்ததாகச் சொன்னான். ஏதாவது பிரச்சினையா?”

காஞ்சனாவின் வியர்வை படிந்த சோர்ந்த முகத்தில் வியப்புக் குறி. வேலை முடிந்து வீடு புறப்படும் நேரம். காஞ்சனா அங்குள்ள வர்களில் அதிகம் உழைக்கும் கறுகறுப்பான பெண் என்பதை அனைவருமே அறிவர். பலதடவை அவனே தின வேலையைப் பதிந்திருந்தான். செண்பகம் அவளது தங்கை என்பதை அன்றே அறிந்தான்.

“அப்படி கவலைப்பட எதுவுமில்லை. அவன் தொடர்ந்து வேலை செய்யலாம். நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்”

“வயசு சர்ட்டிபிகேட் முன்னர் கொடுத்தது தானே”

“ஏதோ மதிப்பீட்டு வயது போட்டதாக இன்ஸ்பெக்டர் தகராறு பண்ணப் பார்த்தான். டாக்டர் மறுதடவை வரும்போது நானே அழைத்துப் போய் சர்ட்டிபிகேட்டைத் திருத்தச் செய்து பதின்னாலு வயசு என்று போடச் செய்கிறேன்.”

“நல்லது சார். நான் ஏதோ பயந்து விட்டேன்”

“எங்களுக்கு செண்பகம் மட்டுமல்ல வேறும் பெண்கள் தேவையாயிருக்கிறது. வயசு பற்றி கவலையில்லை, சமாளித்து விடலாம். நான் கிராமத்து ஏஜெண்ட் ராமசாமியைப் பார்க்க ஒரு நாளைக்கு வருவேன். எவராவது இருந்தால் சிபார்சு செய்யலாமே.” – மெல்லிய புன்னகையுடன் சங்கரன் சொன்னான்.

“சரியுங்க...” இருவரும் பஸ்ஸை நோக்கி நடந்தனர். பாக்டரிக்குள்ளாகவே அதிகாலையில் கிராமத்துப் பெண்களை அந்த பஸ்ஸில் ஏற்றி வந்து இறங்குவர். அங்கிருந்த மாலையில் கிராமத்திற்கு ஏற்றிச் செல்வர். வேலை நேரத்தில் எவரும் வெளியே சென்றுவிட முடியாது. முக்கிய அலுவலானால் வளர்ந்த பெண்களை மட்டும் வெளியே சென்றுவர மாணேஜர் அனுமதி வழங்குவார்.

4

அன்று ராஜபட்டிக் கிராமத்துக்கு ஐந்துமணி சிப்டு முடிந்து பெண்களுடன் பஸ் புறப்பட்ட போது சங்கரனும் வந்து ஏறிக் கொண்டான். டிரைவரோடு அருகாமையில் அவன் உட்கார்ந்து கொண்டான். எவரையும் திரும்பிப் பாராமல் டிரைவருடன் மட்டும் பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கலகல என அரட்டையடித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்த பெண்களிடையே சிலநேரம் ஒரே நிசப்தம். அமைதி.

எதற்காக சங்கரன் பஸ்ஸில் வருகிறார், வழியில் இறங்கவா, கிராமத்தில் அலுவலா என ஒவ்வொருவரும் ஊகித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பாக்டரியில் உதவியாளாகச் சங்கரன் சேர்ந்த பின்னர் மாணேஜர் போலல்லாமல் அனைவரது நன்மதிப்பையும் சங்கரன் பெற்றிருந்தான். தொழிலாளருக்கு வேண்டிய குடிதண்ணீர் பிரச்சினை, இருந்து சாப்பிடுவதற்கேற்ற இடம், மூக்கைப் பிடித்து நுழையாதபடியான பெண்களின் கழிவறை எல்லாவற்றையும் கவனித்து வந்தான். மாதவிலக்கு வேளையிலும் கூலியை இழக்க விரும்பாமல் வரும் பெண்களின் பிரச்சினையும் அவனுக்கும் தெரியும். வேலை செய்யும் வேளையில் ஏற்படும் நோய்க் குறிகளுக்கும் உடனுதவி செய்வதற்கேற்ற ஒழுங்குகளையும் கவனித்து வந்தான். இவையெல்லாம் சங்கரனுக்கு அங்கு நல்ல பெயர் தேடித் தந்தது. ஏ, எடி என்று பேசாமல் பெயர் சொல்லியே எவரையும் அழைப்பான். பஸ் வேகமாக ஓடியது. வெப்பம், தணிந்த மாலைக்காற்று இதமாக வீசி அனைவரது சோர்ந்த முகங்களிலும் ஓரளவு தெம்பூட்டியது.

பிரதான வீதியிலிருந்து பஸ் கிராமம் நோக்கிய கிளைத் தெருவழியே திரும்பி நின்றது. அங்கு காத்துக் கொண்டு நின்ற ராஜபட்டிக் கிராமத்தவர்களை டிரைவர் பஸ்ஸிலே ஏற்றிக் கொண்டான்.

“காலை பஸ்ஸில் இவர்கள் கிராமத்திலிருந்து வருவதில்லையா?” – சங்கரன் டிரைவரிடம் கேட்டான்.

“அதிகாலை நாலரை, நாலே முக்கால் வரையில் வெளியே செல்ல வருபவர் குறைவே. வருபவர்களை ஏற்றிவருவேன் சார்.”

“கிராமத்தவர் நல்லெண்ணத்தையும் நாம காப்பாற்ற வேண்டும். அப்போது தான் மற்ற பாக்டரி ஆட்கள் இங்கு நுழையாமல் நாம் பார்க்க முடியும். பஸ்ஸில் தாராளமாக ஏற்றலாம்.”

“அதில் அத்தனை பிரச்சினையில்லை. வயசிலே நாம அதிக கட்டுப்பாடாக இருப்பதுதான் பிரச்சினை.” – டிரைவர் தன் குறைபாட்டைச் சொன்னான்.

“கிராமத்திலுள்ள ஆரம்பப் பள்ளியிலாவது அவர்கள் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும். படிக்க விரும்பும் பிள்ளைகளை நாம தடைசெய்யக் கூடாது. வயசு பன்னிரண்டு பதின்மூன்றானால் வேலைக்கு வர விரும்பும் பிள்ளைகளை நாம சமாளித்து விடுவோம்”. தமது பாக்டரியின் தற்போதைய பொலிஸியை சங்கரன் தெரிவித்தான்.

“நம்ம பாக்டரியில் வேலை செய்ய விரும்பும் பிள்ளைகள் கிட்டிய இடத்தில் வேறு பாக்டரியில்லாததால் சாத்தூர், நாகலாபுரம், சிவகாசிப் பக்கமாக சொந்தக்காரர் வீடுகளில் தங்கி வேலை செய்கிறார்கள். நம்ம கிராமத்து ஏஜெண்டுகளிடம் சொல்லி வைத்தால் அவரும் சிலரை இங்கே இழுத்து விடுவார்”. டிரைவர் தான் அறிந்தவற்றை அன்று சந்தர்ப்பம் கிடைத்த வேளை சங்கரனிடம் சொல்லி வைத்தார்.

“ஏஜென்ட் ராமசாமிக்குத் தரும் மாதக் கமிஷனைத் தரவே வந்தேன். அத்தோடு இந்த விஷயம் பற்றியும் சொல்லி வைக்கிறேன்” சங்கரன் சொன்னான்.

“இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு பிரச்சினையும் ஏற்படாமல் கட்டுப்பாடாக கம்பெனியுள்ளேயே இறக்கிவிட்டு, அப்படியே மாலையிலும் கொண்டுவந்து ஒப்படைக்கிறோமே. அந்தளவில்

ராமசாமிக்கும் நம்ம பாக்டரிக்கும் இந்தக் கிராமத்தில் நல்ல பெயர். அதையும் நாம தொடர்ந்து காப்பாற்றணும்”

டிரைவர் சொன்னார். ஒரு பெண்ணின் பிரச்சினை என்றாலும் பெண்கள் அனைவரையும் பாதிக்குமென மறைமுகமாகத் தெரிவிப்பதாக இருந்தது.

“ஆமாம் உனது பொறுப்பும் கூட”.

“ஓனர் ஐயாவிடம் வந்து சேர்ந்து ஆறு வருஷமாகிறது. இதுவரை ஒரு பிரச்சினையும் ஏற்பட்டதில்லையே.”

“அப்படியே இனிமேலும் பார்த்துக் கொள்” – சங்கரன் பதில் கூறிய போதும் அவனது மனதை ஏதோ ஒன்று உறுத்துவதாகவும் இருந்தது.

பஸ் கிராமத்தை நெருங்கியதும் வழக்கம் போல கம்பெனி ஏஜெண்டு ராமசாமி பஸ்நிற்கும் இடத்தை நோக்கி வந்தார். பஸ்ஸிலிருந்து இறங்குபவர்களையும் வேலையிலிருந்து திரும்பி வரும் பெண்களையும் நோட்டம் பார்த்தார். எண்ணியும் பார்த்திருப்பார் போலத் தெரிந்தது.

தலையைத் திருப்பி டிரைவரைப் பார்க்கும் போதே சங்கரனைக் கண்டு கொண்டார். சிறிது பதட்டத்தோடு ஓடி வந்து சொன்னார்:

“ஐயாவா? வந்திருப்பதை நான் காணவேயில்லையே”

எல்லோரும் கறுகறுப்பாக நடைபோட்டு இருப்பிடம் நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் தலையைத் திருப்பி அவர்களது சந்திப்பைப் பார்த்தபடி கடந்தனர்.

கீழே இறங்கிய சங்கரன் அருகே இருந்த பெருமாள் கோயில் கட்டிலே உட்கார்ந்து கொண்டான். அரசமர நிழலில் அந்தச் சுவர் கட்டு இருந்தது. அந்த மரம் உயர்ந்து பரந்து கிளைகளைப் பரப்பியிருந்தது. காற்று வீசுவதுடன் ஏற்பட்ட சலசலப்பு இலை, கிளைகளின் அசைவைக் காட்டியது.

“இந்தா ராமசாமி, உன் கமிஷன் பணம்” – சங்கரன் ஒரு கவரை நீட்டினான்.

“இதுக்காகவா வர வேண்டும். டிரைவரிடமே தந்திருக்கலாம். அல்லது நானே வந்திருப்பேனே” – ராமசாமியின் நயமான பேச்சு.

“அதற்காக மட்டுமல்ல ராமசாமி, உங்க கிராமத்தையும் பார்த்துப் போகவே வந்தேன். எங்களுக்கும் லேபர் சோட்டேஜ்தான். பதின்னாலு வயது என்று நாங்க நெருக்கிப் பிடிக்கவில்லை. பள்ளிக்கூடம் போகாமல் வேலை செய்ய விரும்பும் பிள்ளைகள், வயது பன்னிரெண்டு, பதினமூன்று இருந்தாலும் நாமளே சர்ட்டிபிக்கெட் எடுத்துச் சமாளித்து விடுவோம்”.

“அதெல்லாம் உதவலாம் ஐயா, இத்தனை தூரம் வந்தீங்க. நம்ம வீட்டுக்கும் ஒரு தடவை வந்து போங்க ஐய்யா. பேசிக் கொண்டே போகலாம்” – வாஞ்சனையுடன் அழைப்பு.

“போகலாமே, இதிலென்ன கஷ்டம்”

சங்கரன் கூறியபடி எழுந்தான். ‘சீக்கிரம் வந்துவிடுவேன்’ என்று டிரைவரிடம் சொல்லிவிட்டு சங்கரன் ராமசாமியுடன் நடந்தான். ஒரு ஒடுக்கமான சந்து வழியே ராமசாமி வழிகாட்டி முன் நடந்தான்.

“செண்பகம் என்ற பிள்ளையின் வயசு சர்ட்டிபிக்கெட்டில் ஏதோ பிரச்சனையாமே?”

“அப்படி எதுவுமில்லை, கம்மா அந்த பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் எனக்கு ரீல் விட்டான். அதெல்லாம் டாக்டரிடம் காட்டிச் சரிப் பண்ணிவிட்டேன்” – அதைப் பெரிதுபடுத்தாத விதமாக சங்கரன் சாவதானமாகக் கூறினான். சிறு விஷயம் அங்கு பரபரப்பேற்படுவதையும் எண்ணிக் கொண்டான்.

“அப்பா இல்லாத பிள்ளைகள், அக்கா காஞ்சனாவும் இப்பிள்ளையுமே உங்க தயவில குடும்பத்தையும் பார்த்துத் தம்பியை வேறு பள்ளிக்கூடம் அனுப்புகிறார்கள்”.

“அப்படியா, எங்களுக்கு இந்த விபரமெல்லாம் எங்கே தெரியப் போகிறது. உங்களைப் போல எவராவது சொன்னால்தான் தெரிய வரும்.”

“காஞ்சனா ரொம்பக் கெட்டிக்காரியாம். எண்பது கட்டைக்குமேல் பிரித்து பெட்டி போடுகிறாளாம். நம்ம கிராமத்தில் இரண்டாவதாக அதிகம் உழைக்கும் பெண் என்று பேசிக் கொள்கிறார்கள். ‘அவளது நீண்ட விரல்கள் எந்திரம் போல வேலை செய்கிறது சார். பார்க்க எனக்கே பெருமையாயிருக்கு’ என பக்கத்து வீட்டுப் பெண் ஒருத்தி சொல்லுவாள். அந்த முக்கில்தான் அவங்க குடிசை” – ஏஜெண்டின் பேச்சை இரசித்தபடி சங்கரன் நடந்தான்.

“ஆமாம் அது உண்மைதான். சில நாட்களில் நானே பெட்டி போடும் கணக்குகள் எழுதுவதுண்டு. அப்போது பார்த்திருக்கிறேன். விஷ ணுபட்டி கிராமத்திலிருந்து வரும் பெண் ஒருத்தியும் இவளைப் போலக் கட்டை பிரித்து பெட்டி போடுகிறாள்”.

“இதில அய்யா சாதியிலேயும் போட்டியும் பொறாமையும் இருக்கிறது. குறைந்த சாதிப் பெண்கள் தங்களைவிட கூடியதாகக் கூலிபெறுகிறார்கள் என மேல்சாதிப் பிள்ளைகளிடையே பொறாமையும் பொச்சரிப்பும்.”

“ஆமாம், அதுவும் உண்மைதான். ஏதோ எங்களைப் பொறுத்தவரை பீஸ்ரேட்டின்படி கணக்குப் பார்த்துக் கொடுக்கிறோம். எங்கே காஞ்சனா வீடு இதுவா”

“இல்லை அய்யா. அந்த முக்கிலே இடது பக்கம். நாம் வருவதைப் பார்த்துத்தான் வாசலில் காத்து நிற்பது போலிருக்கு”

சங்கரன் இடதுபுறமாகப் பார்த்தான். பாக்டரியில் இருந்து வந்து உடையே மாற்றவில்லை போல் தெரிந்தது. நெருங்கியதும் முகத்தை மட்டும் கழுவிக் கரும்பொட்டு ஒட்டியிருப்பது போலிருந்தது. வரவேற்பது போல மெல்லிய சிரிப்பு. அவளின் பின்புறமாக ஒட்டியபடி தங்கை செண்பகம்.

“வாங்க சார். இதுதான் எங்க வீடு...”

மறுத்து விடுவாரோ என்ற ஏக்கம் வேறு.

“உங்க கிராமத்துக்கு வரவேண்டும்” என முன்னர் சொன்னதையும் வைத்து தயார்படுத்தினாளோ எனவும் சங்கரன் எண்ணிக் கொண்டான். ஒலைக்கூரை கொண்ட அக்குடிசையில் எவ்வித தயக்கமுமின்றி உட்புறமாகக் குனிந்தபடி நுழைந்தான். ராமசாமி வாயிற்படிவரை வந்து செண்பகத்தைப் பார்த்துச் சொன்னார்: “அய்யாவை வீட்டுக்குக் கூட்டிவா”. சங்கரன் வரவுக்கு வீட்டில் ஏற்பாடு செய்ய வாய்ப்புக் கிடைத்ததாக ராமசாமி புறப்பட்டார்.

காஞ்சனா சிறிய ஸ்டூலை எடுத்து வந்து தன் முந்தானைச் சேலையால் துடைத்துவிட்டு அவனை உட்காரச் செய்தாள்.

முன்புறமாகச் சதுரமான தலைவாசல் போன்ற சிறுபகுதி. ஒருபுறம் அலுமினிய பாத்திரங்கள். ஓரமாகச் சமையல் கட்டு. அங்கு அடுப்பெரித்துக் கொண்டிருந்த தாயாரைச் செண்பகத்திடம் அழைத்து வரச் சொன்னாள்.

சங்கரன் தன் பார்வையைச் சுற்றுமுற்றும் வீசினான். பதிந்த கூரை. குனிந்து செல்லக் கூடிய ஓர் அறை மட்டும் எதிரே தெரிந்தது. பழைய மரத்திலான கதவு அக்குடிசையின் நீண்ட ஆயுளைக் காட்டியது. பொழுதுகருகும் நேரமானதால் பல்ப் ஒன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அத்தோடு இருந்த பிளக்கில் சிறிய எலெக்டிக் ஃபான் சிறிய காற்றலையை வீசிக் கொண்டிருந்தது. அதை ஆர்வமாகச் சங்கரன் பார்ப்பதைக் கண்டு காஞ்சனா சொன்னாள்:

“பஞ்சாயத்து போர்டு இலவசமாகத் தரும் ஒரு பல்பு. நன்கு பயன்படுத்துகிறோம்.” ஃபான் ஒடுவதை ஒட்டி சிறிய சிரிப்பு.

“இது எங்க அம்மா. அப்பா, ஐந்து வருஷத்துக்கு முன்னரே தவறிவிட்டார்”. அறிமுகத்துடன் சோகச் செய்தி.

“வரும்போதுதான் ராமசாமி சொன்னார். வருத்தமாயிருந்தது.”

“சித்தப்பா பக்கத்து வீட்டிலிருக்கிறார்” என்று காஞ்சனா கூறிக் கொண்டே செண்பகத்தைப் பார்த்து “சித்தப்பாவை ஒரு தடவை கூட்டியாடி” என்று குரல் கொடுத்தாள்.

“அவரய்யா இவங்க சித்தப்பா, ஒரு காலத்தில் நல்லாயிருந்தவர். தற்போது வானம் பார்த்த பூமியில் ஏமாற்றம். கையிலிருந்த பணங்களையும் இதயமில்லாதவங்க பிடுங்கி விட்டாங்க. பிள்ளைகளில்லை, நோயாளியுமாகி விட்டார். அதனால் தான் நாங்களும் கஷ்டப்பட வேண்டி வந்துவிட்டது. இந்த பிள்ளைகளும் தான் உங்க தயவிலே குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிறார்கள்”. - தாயார் சுருக்கமாகத் தங்கள் குடும்பத்தைப் பற்றி வெளிப்படையாகவே சொன்னார்.

“நீங்க கவலைப்பட எதுவுமில்லை. இரண்டு பேருமே கேட்டித்தனமாக வேலைசெய்கிறார்கள். நாங்களும் கவனித்துக் கொள்வோம்”.

உள்ளே வந்த பெரியவரைக் காஞ்சனா அறிமுகப்படுத்தினாள்.

“எங்க சித்தப்பா, முத்துசாமி”,

சங்கரன் ஏற இறங்கப் பார்த்தான். வெள்ளை வேஷ்டியும் முழுஜிப்பாவும் அப்பொழுதுதான் உடைமாற்றி வந்தவராகத் தெரிந்தது.

“கண்டது சந்தோசம் உட்காருங்க” - சங்கரனும் வரவேற்றான். “பாலா, டயா சாப்பிடுவீங்க.” - காஞ்சனா கேட்டாள், சங்கரனைப் பார்த்து.

“முதல் தடவை வந்திருக்கிறேன். தண்ணீர் தந்தாலும் போதுமே. சாப்பிடுவேன்”

“பாலே சாப்பிடலாம்....” என்று கூறியபடி தாயார் ஏற்கெனவே காய்ச்சிய பாலை ஒரு கப்பில் எடுத்து வந்தாள்.

பாலை வாங்கிய போது ஏஜெண்டு கூறிய பெண் ஒருத்தி பார்த்துப் பொறாமைப்பட்ட அவளின் நீண்ட விரல்களைப் பார்த்தான்.

பெருவிரலுடன் விரல்களை மடக்கி வேலை செய்ய முடிந்ததால் தான் மனித இனம் ஹோமோ ஷேப்பியன், சிம்பஞ்சி, குரங்கு இவற்றை விட வேகமாகக் கருவிகளை உற்பத்தி செய்து வளர்ந்து வந்தது என வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதத்தில் கற்றது அவன் நினைவில் வந்தது.

“ஒரு காலத்தில் நிலமும் விளைந்தது. நானும் மிளகாய், கடலை என விளைச்சல் காலத்தில் கட்டி வைத்து வியாபாரம் செய்து நல்லாய் வாழ்ந்தேன். பின்னர் ஈவிரக்கமோ இதயமோ இல்லாதவங்க கடன் வாங்கி ஏமாத்தி விட்டாங்க. நிலத்து விளைச்சலும் வீழ்ந்து போச்சு. அண்ணன் மறைந்ததோடு இந்தப் பிள்ளைகளையும் பார்க்க முடியாம போச்சு. காஞ்சனா படிப்பிலும் கெட்டிக்காரப் பெண்ணு. காலேஜைவரை படிக்கவைக்க வேணுமென்று விரும்பினன். எல்லாம் போச்சு.” - சித்தப்பா குடும்பக்கதையைக் கூறினார்.

“அதிலென்ன, இப்போது அவங்களே தங்கள் காலில் நின்று தங்களைப் பார்த்துக் கொள்ளுகிறார்களே. நீங்க கவலைப்பட எதுவுமில்லை” - சங்கரன் சமாதானம் கூறினான்.

“நான் இந்தக்கஷ்ட நிலையில் இருக்கிறேன். எனக்கு ஆயிரத்திருநூறு ரூபா கடன் தர வேண்டிய ஒருத்தன் மாலையில் வந்து தன் மகளின் பிறந்த நாளுக்குச் சட்டை வாங்க வேண்டும் என்று இருநூறு ரூபா கடன் கேட்கிறான். இதயமில்லாத கல் நெஞ்சன். இருபது ரூபா வாங்கிக் கொண்டு போகிறான்.” கோபம் முற்றிய பேச்சுடன் தன் தவிர்க்க முடியாத நிலையையும் சித்தப்பா சொன்னார்.

“இதயமில்லாதவன் என்று நாமே மன ஆறுதலுக்காகச் சொல்லுகிறோம். ஏமாற்றும் எண்ணம் கொண்ட மூளை உள்ளவன்

அவன். அப்படிப்பட்டவரோடு நாமதான் விழிப்போடு இருக்க வேண்டும். நீங்க பழையதை மறந்து விடுவீர்கள் என அவனே மறுதலவை பத்துரூபா கடன்பெற வருவான்.”

‘சரியாகச் சொன்னீர் தம்பி. அப்படியான பயலைப் பார்த்திருக்கிறேன். தற்போது நான் நோயாளியாகியும் வருகிறேன். இடையிடை மூச்சும் வாங்கிறது..”

“தற்போது என்ன வயசாகிறது.”

“ஐம்பது வயதாகப் போகிறது.”

“இளம் வயதில் இத்தனை சோர்வு வேண்டாம். இன்னும் நீண்டகாலம் இவர்களுக்கும் துணையாக இருக்க வேண்டும்”.

சங்கரன் கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு எழுந்து விடைபெற்றான். பொழுதும் கருகும் நேரமாகிவிட்டது. செண்பகம் சங்கரனை ராமசாமி வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். “ஒரே தம்பி, விளையாடப் போய் விட்டான், இன்னும் வரவில்லை” என செண்பகம் கூறினான்.

ராமசாமி வீட்டிற்குச் சென்ற போது அவனுக்குப் பெரிய வரவேற்பிருந்தது. மனைவி, பிள்ளைகளை அழைத்து சங்கரனுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

அடுத்த வீட்டுப் பெண் கற்பகமும் வந்திருந்தாள். அவளும் தீக்குச்சிகளைப் பெட்டியில் போடும் வேலையிலே தேர்ச்சி பெற்று வந்தாள். காஞ்சனாவின் தரத்தை அவளால் எட்டிப் பிடிக்க முடியவில்லை.

வாழைப்பழமும் முந்திரிப் பழமும் ஒரு தட்டில் வைக்கப் பட்டிருந்தது. அவர்களைத் திருப்திப்படுத்த ஒரு பழத்தைச் சாப்பிட்டு சில முந்திரிப் பழங்களைப் பறித்து வாயில் போட்டுக் கொண்டான். ராமசாமியின் வீடு சிறிதானாலும் ஒட்டுவீடு. குனிந்து நுழைய

வேண்டியதில்லை. சிமெந்து போட்ட நிலம். சீராகப் பெருக்கப்பட்டிருந்தது. கறுப்பு வெள்ளை டி.வி.யும் அங்கு இருந்ததைக் கண்டான்.

கிராமத்துப் பிள்ளைகள் வேலைக்காக இடம் பெயர்ந்தவரையும் விசாரித்துப் பார்க்கும்படியும் சங்கரன் கூறினான். “காஞ்சனா பெறும் கூலி உழைப்புக்கு முன்மாதிரியாக இருப்பதாலும் ‘டி’ கம்பனிகளைவிட கட்டைக்கு நாம இருபது பைசாவரை கூடக் கொடுப்பதுடன் இங்கே வந்து அழைத்துச் சென்று மீண்டும் செலவின்றி கிராமத்திலேயே இறக்கிவிடுகிறோம். கிராட்டியூட்டி தவிர ஆபத்து வேளையில் கடனுதவியும் செய்கிறோம். இவற்றையெல்லாம் சொல்லலாம்.”

“ஆமா அய்யா உங்க கம்பனி அளவிற்கு வேறு கம்பனி எதுவுமில்லை. தூர இருப்பவருக்கு எதுவும் தெரிவதில்லை. சேர்ந்தவர் எவரும் விட்டுவிட மாட்டார்கள். இந்த வயசுப் பிரச்சினைதான் பெரிய தடையாயிருந்தது. தற்போது ஓரிருவருஷம் குறைந்திருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று சொல்லுவது நம்பிக்கை தருகிறது”.

ராமசாமி உழைத்து வைத்திருந்த கலர் சோடாவில் பாதியை டம்ளர் வாங்கி அதில் ஊற்றிக் குடித்தான்.

ராமசாமியின் பிள்ளைகளைப் பற்றி விசாரித்தான்.

“படிக்க வையுங்கள், வேலைக்கு அனுப்ப அவசரப்பட வேண்டாம்”.

“அதுசரி அய்யா, நிலமும் விளைய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் விவசாயத்தை நம்புகிறவர்கள் எல்லோருக்கும் ஏமாற்றமே. கூலிவேலை கூட இங்கே தொடர்ந்து கிடைக்காது. இந்த அரைப்பால் வனப் பூமிக்கு தீப்பெட்டித் தொழில்தான் தஞ்சம்”.

கிராமத்தைச் சுற்றும் மற்றொரு பாதையால் ராமசாமி பஸ்ஸை நோக்கி சங்கரனை அழைத்து வந்தார். அடுத்த சிப்டு ஆட்களை

ஏற்றிச் சென்று மற்றைய கிராமத்தில் விட வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் நின்ற டிரைவர் சங்கரன் ஏறியதும் வேகமாக பஸ்ஸை ஓட்டினான். பிரதான தெருவரை செல்ல இருந்த சிலர் ஏற்கெனவே பஸ்ஸில் ஏறியிருந்தனர்.

பஸ் ஓடிய வேகத்தில் காற்று சங்கரனின் நெஞ்சில் உதைத்துக் கொண்டிருந்தது. செவிகளிலும் குளிரடித்தது. டிரைவருடன் எவ்வித பேச்சும் கொடுக்காத போதும் மாலை நிகழ்ச்சிகள் நெஞ்சில் விளையாடின. கற்பகம் கூறிய செய்தி ஒன்று அவன் உள்ளார்ந்த மனதைச் சிரிக்க வைத்தது.

“கற்பகம் நீ எத்தனை கட்டை பிரித்து பெட்டி போடுகிறாய்”.

“ஆகக்கூடிய வரும் குறைந்தவரும் தான் எல்லோருக்கும் நினைவு வரும். நாம செண்பகம் போல நடுத்தரம்.”

“ஏன் நீயும் காஞ்சனாவை எட்டிப்பிடிக்க முடியாதா?”

“காஞ்சனாவையா! வேலை தொடங்கி விட்டால் குனிந்த தலையை நிமிர்த்த மாட்டாள், எடுத்து வந்த கட்டைகள் முடியும் வரை எதிரே நிற்பவரே அவளுக்குத் தெரியாது. நீங்க வேணுமென்றால் வந்து பாருங்கோ...” – கற்பகம் தன் வியப்பைத் தெரிவித்தான்.

கட்டாயம் ஒரு தடவையாவது அவள் கூற்றைப் பரீட்சித்துப் பார்க்க வேண்டும் என சங்கரன் எண்ணிக் கொண்டான்.

சில நாட்கள் கழிந்த பின் பாசுடரி வேலையைச் சுற்றிப் பார்ப்பதாக வந்து காஞ்சனா எதிரே நின்றாள். விரல்களின் வேகத்தைப் பார்த்தான். அவள் தலை நிமிரவே இல்லை.

கற்பகத்தைப் பார்த்து ‘நீ சொன்னது சரிதான்’ என தன் புன்னகை மூலம் தெரிவித்தான்.

‘புதிய குரல் கேட்ட காஞ்சனா தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தாள். எதிரே சங்கரன். வெட்கம் மேலிட மீண்டும் தலையைக் குனிந்து தன் வேலையைத் தொடர்ந்தாள்.

5

தொழிற்சாலைக்குள் பஸ்ஸில் வந்து விட்டால் பின்னர் எக்காரணம் கொண்டும் வெளியே செல்லப் பெண்களுக்கு அனுமதி கிடையாது. வாயிற் காவலாளி மாணேஜர் அனுமதியின்றி எவரையும் விடமாட்டான். சாப்பாட்டை எல்லோரும் தூக்கில் எடுத்து வருவர். அதுவும் முதல் நாளிரவு ஆக்கியதில் தண்ணீர் ஊற்றி வைப்பர். அதிகாலையில் உப்பில் கலந்து நீரைமட்டும் சிலர் குடித்துவிட்டு ஊறுகாயுடன் எடுத்துச் செல்வர். வேறு சிலர் கத்தரி, கருவாட்டுக்குழம்பு ஏதாவது முதல் நாள் வைத்திருந்தால் அதைச் சூடாக்கி சோற்றின் மேல் ஊற்றி விடுவர். அதிகாலையில் பஸ் வந்து ஹாரன் அடிக்கும் ஒலியே அவர்களுக்கு முதல் 'சைரன்' அறிவிப்பாகும். உடனே எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்து, தலைவாரி சேலை அல்லது தாவணி போட்டுப் புறப்பட முக்கால் மணி நேரமே தரப்படும். பஸ் முதல் 'சிப்டு' ஐந்து மணிக்கு ஆரம்பிக்க வேகமாகப் புறப்பட்டு விடும்.

எவருக்காவது உடல் நலன் சரியில்லாத வேளை காப்பி, லே, சோடா ஏதாவது சாப்பிட வேண்டுமென்றால் அங்குள்ள பா்க்டரி சாராத சின்னப் பையன் வெளியே சென்று வாங்கி வந்து கொடுப்பான். அவரவர் பணம் தரவேண்டும்.

எடுத்து வந்த சாப்பாட்டை விரும்பிய வேளை பா்க்டரி வெளியே எடுத்து வந்து சாப்பிடும் அறையில் வைத்துச் சாப்பிட்டு விடலாம். பெரும்பாலும் பத்து பதினொரு மணி வரையில் ஒரே தடவையில் சாப்பிட்டு விட்டு பின்னர் வீட்டுக்குத் திரும்பியே சாப்பிடுவர். அங்கு சாப்பிடுவதற்கு 10-20 நிமிடங்களே எடுக்கின்றனர். அதன்மேல் நேரம் எடுத்தால் கூலி குறைந்துவிடும் என்ற கவலை வேறு.

இரண்டு வேளை மட்டும் உண்ணும் சத்தற்ற உணவின் தன்மையை அவர்களது மெலிந்த உடற்கட்டிலேயே காணலாம். அவர்களது உணவை கலோரிக் கணக்கில் பார்த்தாலும் 2600க்கு

மேல் போகாது. 2600 கலோரி வரை உணவு உண்பவர்களை வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே உள்ளவர் என சமூகவியலாளர், பொருளாதார நிபுணர் கணிப்பர். இந்தியாவில் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே வாழ்பவராகக் கணிக்கப்படும் 35-40 சதவீத மக்களுள் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் கூலித் தொழிலாளர் எல்லோரும் அடங்குவர்.

ஏதாவது பொருட்கள் வாங்க வேண்டுமென்றாலும் அப்பெண்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமை வரை காத்திருக்க வேண்டும். அண்மையிலுள்ள கோவில்பட்டி, சிவகாசி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், நாகலாபுரம் போன்ற சிறு நகரங்களுக்கே சென்று பொருட்களை வாங்க முடியும். சினிமா பார்ப்பதாகயிருந்தாலும் ஞாயிற்றுக் கிழமை வரை காத்திருக்க வேண்டும். தியேட்டருக்குச் செல்ல முடியாதவர் பஞ்சாயத்து போர்டு அல்லது அடுத்த வீடுகளில் டி.வி. உள்ள இடங்களுக்கே தேடிச் செல்ல வேண்டும். சினிமா ஒன்றே அவர்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய ஆறுதல்; மலிவான பொழுதுபோக்கு.

தொழிற்சாலையில் பணியாற்றும் வேளை நீண்டகால சர்வீஸ்ஸிலுள்ள வளர்ந்த பெண்கள், டெயிலரிடம் செல்ல வேண்டியிருந்தால் மாணேஜர் அனுமதி வழங்குவார். மாணேஜர் இல்லாத வேளை சங்கரனிடம் எளிதாக வெளியே செல்ல அனுமதி பெற்று விடலாம் என்பதைச் சிலர் அறிந்திருந்தனர்.

டெயிலரிடம் செல்வது என்றால் முதல் நாள் கொடுப்பவற்றை மறுநாள் அல்லது அடுத்த நாள் எடுப்பதற்கும் அனுமதி வழங்கவேண்டும்.

அன்று காஞ்சனாவும் கற்பகமும் டெயிலரிடம் செல்ல மாணேஜரிடம் அனுமதி கேட்டனர். காஞ்சனாவின் கையிலேயே ஒரு பார்சல் இருந்தது.

'கற்பகம் என்ன காவலுக்குப் போகிறாயா?' என்று மாணேஜர் சிரித்து விட்டு, போக அனுமதியளித்தார்.

மறுநாள் முதல் இரண்டுநாள் லீவில் மாணேஜர் திருச்செந்தூர் முருகன் திருவிழாவிற்கு குடும்பத்தவரோடு போய்விட்டார்.

டெயிலரிடம் மீண்டும் செல்வதற்குக் காஞ்சனா கற்பகத்துடனேயே வந்தாள். சங்கரனிடமே அனுமதி பெற நேரிட்டது.

“தைத்த துணியை வாங்க இரண்டு பேர் போக வேண்டுமா? இந்தப் பையனைக் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம்” - சங்கரனின் கண்டிப்பான குரலை இருவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்த அறையிலிருந்த மற்ற இருவரும் கூட விசித்திரமாகப் பார்த்தனர்.

சிறு பையனை அழைத்து “இந்த அக்காவை டெயிலரிடம் கூட்டிப் போய் விட்டு மீண்டும் அழைத்து வா”.

“சரி சார்” - பையனின் குரல்.

கற்பகம் திரும்பியதும் பையனை மீண்டும் அழைத்து பத்து ரூபா நோட்டு ஒன்றைக் கொடுத்து விட்டுச் சங்கரன் சொன்னான்:

“அம்மா டெயிலரிடம் நிற்கும் வேளை, குமரன் ஓட்டலில் இரண்டு வடையும் ஒரு பழமும் வாங்கி வா”.

காஞ்சனா பையனுடன் புறப்படுவதற்கு வாயிலில் நின்ற செக்யூரிட்டியிடம் எட்டிப் பார்த்து கைகாட்டி அனுமதி வழங்கினான். சில நிமிடங்கள் கழிந்திருக்கும்.

“என் ரூமுக்குப் போய்விட்டு வந்து விடுவேன். பையனை ரூமுக்கு வடை, பழத்தை எடுத்து வரும்படி சொல்லுங்கள்” மற்ற இருவரிடமும் கூறி விட்டு சங்கரன் ஓரளவு அமைதியற்ற நிலையில் புறப்பட்டான். அவனது தங்கும் அறை டெயிலர் கடை கழிந்த சிறு தூரத்திலேயே இருந்தது. அந்தச் சிறு தெரு வழியே சங்கரன் வந்த போது டெயிலரிடம் தன் ஜாக்கெட்டை எடுத்துக்கொண்டு காஞ்சனா வாயிலில் நின்று, ஓட்டலிலிருந்து வரவேண்டிய பையனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

“என்ன காஞ்சனா” என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய போது அங்கே சங்கரன். அவன் எதிர்பார்க்க வில்லை. அவன் திடீரெனக் குரல் கொடுத்தான்:

“காஞ்சனா, நான் கூறும் விஷயம் உனக்கு அதிர்ச்சி தரலாம். ஆறுமாதமாக சிந்தித்து விட்டே சொல்லுகிறேன். உனக்கு ஒரு மாத கால அவகாசம் தருகிறேன். உங்க சித்தப்பாவிடம் நான் பெண்கேட்டு வரத் தீர்மானித்து விட்டேன். இப்போது பதில் எதுவும் வேண்டாம். அதோ பையன் வருகிறான். நான் ரூமுக்குப் போகிறேன்.”

சங்கரன் பேச்சுக்கேட்டு பேயறைந்த அதிர்ச்சியுடன் காஞ்சனா கழுத்தில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்ப, பையனிடம் பார்சலை வாங்கிக் கொண்டு சங்கரன் செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

“சார் பார்சலை வாங்கிக் கொண்டு போய் விட்டார். நீங்க வாங்கும்மா, பாக்டரிக்குப் போய் விடுவோம்”.

சிந்தனை மேலிட, சுற்றுச் சூழலை மறந்து, உயிரற்ற உடலாகக் காஞ்சனா பையனைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாள். எல்லாம் சூனியமயமாகத் தெரிந்தது. பாக்டரிக்குள் வந்து சேர்ந்ததே தெரியவில்லை.

நேரம் நாலாகி விட்டது. மேலும் ஒரு மணி நேரமே வேலை செய்ய வேண்டும். காஞ்சனா கை கால் முன்போல ஓடவில்லை. விரல்கள் நடுக்கம்; பிடித்த குச்சிகளை கை சிதற விட்டது. மற்றவர் பார்வையில் படாமல் சமாளிக்க முயன்றாள்.

கற்பகம் வந்து, “என்னடி ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறாய், டெயிலரோடு பிரச்சனையா?” என்று கேட்டான்.

“அவன் சரியாகத் தைத்ததாகத் தெரியவில்லை வீட்டுக்குப் போய் தான் போட்டுப் பார்க்கணும்”.

“அதுதான் அளவு சரியில்லா விட்டால் அந்த டெயிலரிடமே தந்து மீண்டும் தைக்கச் செய்யலாம். அதற்கு ஏனடி கவலைப்பட வேண்டும். வேறு ஏதாவது பிரச்சனையா?”

காஞ்சனாவிடமிருந்து பதில் எதுவும் வரவில்லை. சோர்ந்த முகத்தோடு மௌனமாயிருந்தாள்.

“என்னடி நான் கேட்கிறேன். நீ பதில் கூறாமலிருக்கிறாய்?”

“என்ன கேட்டாய்?” காஞ்சனாவின் ஆர்வமற்ற கம்மிய குரல்.

“டெயிலரைத் தவிர வேறு ஏதாவது பிரச்சனையா?”

“அப்படி எதுவுமில்லையே”

காஞ்சனா எதையோ மறைக்க முயல்கிறாள் என்பதைக் கற்பகத்தால் ஊகிக்க முடிந்தது.

“ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும். அன்றெல்லாம் வீட்டுக்கு வந்த போது நன்கு பேசிப் பழகிய சார் இன்று டெயிலரிடம் போய் வருவதற்கு ஏன் இத்தனை கண்டிப்பாகப் பேசினார் என்பதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை”.

கற்பகத்தின் வினாவிற்குத் தக்க பதில் கூறமுடியாத நிலை ஏற்பட்டது. மெல்லவும் முடியவில்லை. விழுங்கவும் முடியவில்லை. கற்பகத்தைத் தடுத்த வேளை காஞ்சனாவிற்கும், ‘இவர் ஏன் இப்படி ஒரு கல்லைத் தூக்கிப் போடுகிறார்’ என்ற கவலையுடனேயே டெயிலரிடம் சென்றாள். பின்னர் போட்ட குண்டுக்கு முன்னர் போட்டது ஒரு நாடகம் என்பதை அவளால் உணர முடிந்தது.

“எனக்கும் அது தான் புரியவில்லை” என்று சொல்லி சமாளிக்க முயன்றாள்; மேலும் சொன்னாள்; “கொஞ்சம் பொறுத்துப் பார்ப்போம்”

வேலைக் கணக்கைக் கொடுத்துவிட்டு பஸ்ஸை நோக்கித் தலைகுனிந்தபடியே நடந்து சென்று காஞ்சனா பஸ்ஸில் ஏறிக்கொண்டாள்.

“சாரின் பார்வை உன்னையும் என்னையுமே நோக்கியிருந்ததை நீ ஏண்டி பார்க்க வில்லை. அப்போது கண்டிப்பாயிருந்தது தவறு எனப் பின்னர் எண்ணியிருப்பார் போலும்” – கற்பகம் ஆறுதல் கூற முயன்றாள்.

6

காஞ்சனா வீட்டுக்குச் சென்ற போதும் உடற்சோவும் மனச்சோர்வும் அவளைப் பிடித்துக் கொண்டது. இரவுச்சாப்பாட்டிலும் ஆர்வமில்லை. படுத்தபோதும் தூக்கம் வரவில்லை.

இது எத்தனை சிக்கலான பிரச்சனை. கிராமத்திலிருந்து பாக்டரிக்குச் செல்லும் பெண்களையெல்லாம் பாதிக்கக்கூடிய பிரச்சனை. மானப் பிரச்சனை. இதையெல்லாம் மறந்து இப்படி கனவிலும் நினைக்க முடியாத பிரச்சனையைச் சங்கரன் சார் தூக்கிப் போட்டுள்ளாரே என காஞ்சனா எண்ணினாள்.

திட்டமிட்டே கிராமத்திற்கும் தங்கள் வீட்டிற்கும் சங்கரன் வந்தார் எனவும் எண்ணிப் பார்க்க முடிந்தது. வீடு, உறவினர், வறுமைச் சூழல், சாதி எல்லாவற்றையும் பார்த்துவிட்டே தீர்மானம் எடுத்துள்ளார் என்பதும் நன்கு தெரிந்தது. இவற்றைக் கூறி எதிர்ப்புக் கூற முடியாது என்பதையும் உணர்ந்தாள்.

நாளைக்கு வேலைக்குப் போவதா, விடுவதா என்ற மனப்போராட்டம் வேறு. எப்படியும் பாக்டரியில் ஒரு தடவையாகிலும் நேரடியாகப் பார்க்க நேரிடும். மாலையில் கூப்பிட்டது போல தொடர்ந்து தலை குனிந்து தப்பிவிட முடியுமா?

இரண்டு நாட்கள் வேலைக்குப் போகாவிட்டால் அவரே இங்கே வந்து விட்டால்... மனம் பல்வேறு விதமாகக் குழம்பியது.

அன்றொரு நாள் என் முன்னே நின்று என் வேலையைப் பத்து நிமிடம் வரை பார்த்துக் கொண்டு நின்றாராம். நான் தலை நிமிர்ந்து பார்க்க வில்லை என கற்பகம் சொன்னது நினைவில் வந்தது. பின்னர் குரல் கேட்டே தலை நிமிர்ந்து வெட்கித் தலை குனிய நேரிட்டது.

அடிமனத்தில் ஒரு சிறு மகிழ்ச்சி. அது வளர்வது போலும் இருந்தது. அவரை வேண்டாம் என்று சொல்வதற்கு என்னிடம் என்ன காரணம் இருக்கிறது? கிராமத்து மானம். மற்றைய பெண்களின் பிழைப்பு, கிராமத்து ஏஜென்டு ராமசாமி பாக்கரி ஒழுக்கம் பற்றி பறைசாற்றிப் பெருமைப்படும் பேச்சு. இவற்றையெல்லாம் தூக்கி எறிந்து விட்டு ஒருவரின் தனிப்பட்ட விருப்புக்காகப் போய்விட முடியுமா? இவற்றையெல்லாம் அவரால் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியாதா? உயர் இருப்பவரால் கீழ்மட்ட மக்களின் பிரச்சனைகள் மதிப்புகளை அறிய முடியாதா?

“சாப்பிட்டுப் படுடி, சாப்பிட்டுப் படுடி” என்று தாயார் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

நாவரசிக்குத் தண்ணீரை மட்டும் குடித்து விட்டுப் படுத்துக் கொண்டாள். தூக்கம் மட்டும் வர மறுத்தது. ஒரு பக்கத்தில் தம்பியும் மறுபக்கத்தில் செண்பகமும் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். நல்லவர் என்றாலும் ஏனிந்தக் குண்டைப் போட்டு என் மன அமைதியை, என் குடும்ப அமைதியை, இந்த கிராமத்து அமைதியைக் கெடுக்கிறார் என்றே மனம் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. எவருக்கும் நன்மை செய்வதற்காக அவர் போக்கு இல்லையே எனவும் மனம் பேதலித்தது. படித்தவர், எங்கேயும் அத்தனை கவலையில்லாமல் வாழத்தக்க நிலையில் உள்ளவர், ஏனிப்படித் தீர்மானிக்க வேண்டும். தொடர்ந்த மன உளைச்சலில் உடலும் சோர்வு கண்டது.

7

செண்பகம் ‘அக்கா, அக்கா பஸ் வந்து விட்டது’ என காஞ்சனாவை நாலு மணியளவில் எழுப்பி விட்டாள். கனவிலிருந்து விழித்தவள் போல எழுந்தாள். பசி, நாவரசி உந்த தண்ணீர் ஊற்றிய சோற்றில் நீரை வடித்து உப்புப் போட்டுக் குடித்தாள். ஓரளவு தெம்பு வந்தது.

பல்லைத் தேய்த்து காலைக் கடன்களை முடித்து வியர்வை மணம் போக தாயார் எடுத்து வைத்த ஒரு பானை தண்ணீரில் குளித்தாள். உலர்ந்த முடியைப் பின்னிக் கொண்டாள்.

மனதில் அவளை அறியாத புதிய எண்ணங்கள். முதல் நாள் டெயிலரிடம் பெற்ற ஜாக்கெட்டைப் போட்டு புதிய சேலை ஒன்றைக் கட்டினாள். கண்ணாடியில் முகத்தைப் பார்த்து, சிறிது பவுடர் பூசி, கரும்பொட்டை ஒட்டினாள். கால் கொலுசைக் கழட்டி புதியதொன்றை மாட்டினாள்.

“என்னோட தூக்கையும் நிரப்படி, ராத்திரி நான் சாப்பிடாமல் விட்ட கருவாட்டுக் குழம்பை சூடாக்கி தூக்கில் ஊற்றி விடு” - செண்பகத்துக்கு வேலை கொடுத்துக் கொண்டே தன்னை அலங்கரிப்பதில் முன் என்றுமில்லாதபடி காஞ்சனா ஆர்வம் காட்டினாள்.

‘செண்பகம் என் தூக்கையும் எடுத்து வா’ என்று சொல்லிவிட்டு புதிய சிலிப்பரையும் மாட்டிக் கொண்டு பஸ்ஸை நோக்கி நடந்தாள். அங்கு முன்புறமாக உட்கார்ந்து கொண்டாள். பின்புறமாக இருந்த சில பெண்கள் முடியில் மல்லிகைச்சரம் வைத்திருப்பதைப் பார்த்து தானும் முதல் நாளே வாங்கியிருக்கவேண்டும் என்ற நப்பாசையும் அவள் மனதில் எழுந்தது.

கற்பகம், பஸ் உள்ளே ‘லையிட்’ போடாத போதும் காஞ்சனாவைத் தேடி முன்புறமாக வந்து அருகே உட்கார்ந்து கொண்டாள். தெரு மின்விளக்கில் அவளது உருவத்தின் ஒரு புறம் மட்டும் தெரிந்தது.

“என்னடி டெயிலரிடம் நேற்று எடுத்த ஜாக்கெட்டே போட்டிருக்கிறாய் போலிருக்கு. பிளவுஸ் எப்படி?” - கற்பகம் கேட்டாள்.

“காலையில் போட்டுப் பார்த்தேன். சரியாயிருந்தது. பச்சைநிறச் சட்டைக்காக சேலையையும் மாற்றி விட்டேன்”.

டிரைவர் ஹாரன் அடித்துவிட்டு உள்ளே லையிட்டைப் போட்டான்.

“பச்சைநிறச்சேலை மாச் பண்ணுது. நீ அழகுதான்டி. காலில புதுக் கொலுசு. பவுடர் வாசனை வேறு. ஏதோ ஒரு புதிய மாற்றத்தைப் பார்க்கிறேன். முடியில் சரம் தானில்லை”.

“அப்படி எதுவுமில்லை. பழையதை அம்மா மினுக்கித் தருவதாகச் சொல்லி வாங்கிட்டா. இருட்டிலே பவுடரைக் கையில் கொட்டி விட்டேன். மீதியை கழுத்திலும் தடவிவிட்டேன். பழைய சிலிப்பர் அறுந்து போய் விட்டது.”

“நல்ல சாட்டுகள் தான் கண்டுபிடித்தாய். எனக்கு ஏதோ சங்கரன் சார் நேற்று கண்டித்துச் சொன்னது இன்னும் மறக்க முடியாதிருக்கிறது.”

“நான் ஓரளவு மறந்து விட்டேன். ஏதாவது காரணமாயிருக்கலாம். நம்மைத் தடுத்த கதை பரவியிருக்கலாம். இனிமேல் அடிக்கடி வெளியே போவதைத் தடுப்பதற்காகவும் இருக்கலாம்”.

காஞ்சனா காரணம் கூறிச் சமாளிக்க முயன்றாள்.

பஸ்ஸின் உள்ளே லையிட்டை டிரைவர் ஒரு கணம் நிறுத்தி பஸ்ஸை ஸ்டாப் செய்து ஓட்டினான். வெளியே ஊமை நிலவு ஓரளவு ஒளி தந்தது.

“நேற்று ஏதோ பேசிவிட்டு இன்று சார் பக்கமாகப் பேசிச் சமாளிக்கப் பார்க்கிறாய். நான் இரவு முழுவதும் யோசித்துப் பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன்.”. கற்பகம் ஆரூடம் விட்டான்.

“அப்படி என்ன புதிய முடிவு?”

“சாருக்கு உன்னிடமோ, என்னிடமோ ஒரு கண் இருக்கிறது.”

“அப்படியானால் உன்னிடம்தான் இருக்கணும். தெருவுக்குப் போக வேண்டாம் எனத் தடுத்தாரே..”

கற்பகத்தின் பேச்சை முறியடிக்கும் விதமாகக் காஞ்சனா சொன்னாள்.

“பெரிய இடத்து ஆண்களை நம்பமுடியாது. இளம்பெண்களிடம் கவனம் எடுப்பதாக, கண்டிப்பாகவும் கலகலப்பாகவும் பேசி சினிமாவுக்கு வா, ஓட்டலுக்கு வா, கடைத்தெருவுக்கு வா என்று கூறி பரிசு ஏதாவது வாங்கிக் கொடுத்து பொழுதுபோக்கி விட்டு ஓடி விடுவார்கள்”.

“மற்றவர் எவரைப் பற்றியும் சொல்லலாம். சாரைப் பற்றி ஏன் நீ இப்படியெல்லாம் சொல்லுகிறாய்”.- காஞ்சனாவை அறியாமலேயே வார்த்தைகள் அவள் உதட்டில் உதிர்ந்தன.

“நான் பொதுவாகவே சொன்னேன். நீ சாரைப் பற்றிப் பேசுவதைப் பார்த்தால் ஏதோ விஷயமிருக்கு. நீ சொல்லாவிட்டாலும் நான் ஏதோ ஒருவகையில் கண்டுபிடித்தே விடுவேன்.” கற்பகம் ஏதோ திட்டம் வைத்திருப்பதாகச் சொல்வது போலிருந்தது.

காஞ்சனா அன்று வேலையில் எத்தனை ஆர்வம் காட்டிய போதும் விரல்களும் சிந்தனையும் ஒன்று படவில்லை. மனம் குழம்பிக் கொண்டேயிருந்தது. நாயோட்டம் போல இடையிடையே வேகம் தடைப்படவே செய்தது. இதற்கிடையில் அவரவர் நிரப்பி வரும் பெட்டிகளில் சாம்பிளாக எடுத்து 50 குச்சிகள் உள்ளனவா எனச் சரிபார்க்கும் பெண் காஞ்சனா பற்றி என்றுமே குறை சொன்னதில்லை. அன்று சாம்பிளில் இரண்டு மூன்று பெட்டிகளில் குச்சிகள் சரி அளவாக 50 இல்லை எனக் குறை கூறினாள். அதனாலும் வேகத்தைக் குறைக்க நேரிட்டது.

மறுநாள் மனநிலை சீராகி முன்னைய வேகத்தை எட்டிப் பிடிக்க முயன்றாள். முடியவில்லை. சங்கரனை எதிர்நோக்காமல் நாட்களைக் கடத்த முயன்றாள். அவன் பார்க்கும் வேளை தலை குனிந்து நிலத்தைப் பார்த்தபடி சென்றாள்.

ஒரு வாரம் ஓடியது. வேகத்தைச் சீர் செய்ய முடியவில்லை. நாள்தோறும் முடிக்கும் வேலையைக் குறிக்கும் அலுவலகப் பெண்ணை கேட்டாள்:

“என்ன காஞ்சனா, திடீரென இத்தனை வீழ்ச்சியா? உடம்பு சரியில்லையா?”

அன்று வேறு உதவியாட்கள் இல்லாததால் சங்கரனே அவரவர் முடித்த வேலையைப் பதிவு செய்யும் பணியையும் பார்க்க நேர்ந்தது. காஞ்சனாவால் தப்பி விட முடியவில்லை. அன்றைய வேலையைப் பதிந்த சங்கரன் வியப்போடு மேலே பதிந்திருந்த வேலையை நோட்டமிட்டான். ஒரே வீழ்ச்சி. அதிர்ச்சியை வெளியே காட்டாதவிதமாகச் சமாளித்தான். காஞ்சனா பார்வையை வேறு இடமாகத் திருப்பினாள்.

மறுநாள் பாக்கடரி வேலைகளை மேற்பார்வை செய்ய வந்தவன் போல சங்கரன் ஆங்காங்கே சிலரது வேலையை சில நிமிடங்கள் நோட்டம் போடுபவனாக நடித்தபடி காஞ்சனா எதிரே வந்தான். பெட்டி போடுபவர் நெருக்கமாக இருப்பதில்லை. தனித்தனியே கையிலுள்ள அளவான வேலைகளோடு இருந்து முடிப்பர். அதிக கட்டைகள் இருக்காது. சிலவேளைகளில் தீக்குச்சிகள் வேகமாகப் பெட்டியில் அடைக்கும்போது உரையும் வேளை பரவலாகத் தீப்பிடிக்காமல் அணைப்பதற்காகவே அந்த ஏற்பாடு. ஒரு பெண்ணுக்கும் மற்ற பெண்ணுக்கும் இடையில் இடைவெளி.

காஞ்சனா முன்னே வந்து சங்கரன் நின்றான். குனிந்த தலைமுடியில் மல்லிகைச்சரம் வேறு அன்று இருந்தது. புதிய சலனத்தின் பிரதிபலிப்பு. மெல்லிய இருமல் ஒலிகேட்டு தலையை நிமிர்த்தினாள். சங்கரன். மீண்டும் தலையைக்குனிந்து நடுங்கிய விரல்களுடன் வேலையில் ஈடுபடமுயன்றாள்.

“என்ன வேகமெல்லாம் குறைகிறதே” - மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

“நீங்க தானே கம்மா இருந்த நெஞ்சிலே பெரிய கல்லைத்தூக்கிப் போட்டீங்களே, அதை வெளியே எடுக்க முடியவில்லை. மனசே சரியில்லை..” அவளது நெஞ்சு அடைத்து விம்மலும் கண்ணீரும் வெடிக்க ஆரம்பித்ததை, முந்தானைச் சேலையால் கழுத்து வியர்வையைத் துடைப்பதாக, கண்களை ஒத்தி வாயையும் பொத்திக் கொண்டு சமாளித்தாள்.

“அதிர்ச்சி கொஞ்சம் ஆறட்டும். ஓய்வாகப் பேசவேண்டும்?”

“நானுந்தான்” - குனிந்த தலையுடனே மெல்லிய குரலில் வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

சங்கரன் கடந்து சென்று அடுத்த பெண்ணின் வேலையைக் கவனிப்பது போல நடக்கான். கன் மனதும் பாதிக்கப்பட்டதை உணர்ந்தான்.

சங்கரன் மறைந்ததும் கற்பகமும் மற்றும அருகே இருந்த இருபெண்களும் காஞ்சனா அருகே வந்து, ‘என்ன நடந்தது. ஏதாவது திட்டினாரா?’ என்று பச்சாத்தாபத்துடன் கேட்டனர்.

“இல்லை, ஒருவாரமாக என் வேலை ஏன் குறைந்தது என்று கேட்டார். ‘பெண்களுக்கு எல்லா நாளும் ஒரே நாளாக இருப்பதில்லை. இது ஆண்களுக்குப் புரிவதில்லை’ என்றேன். ‘எட்டு நாளுமா’ என்று கேட்டார். எனக்கு மனம் பொறுக்க வில்லை. அது தான் வாயைப் பொத்திக் கொண்டேன்”.

காஞ்சனாவின் சமாளிப்பான பேச்சை மற்ற இருபெண்களும் ஏற்றுக்கொண்டனர். கற்பகத்தால் மட்டும் எற்க முடியவில்லை. இதற்குள் ஏதோ மாம்மிருக்கிறது என எண்ணிக்கொண்டனர். அதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மேலோங்கியது.

கிராமப் பள்ளிக் கூடத்தில் ஏழாவது படித்துக் கொண்டிருக்கும் பெண் இடையில் படிப்பை நிறுத்தி வேலையில் சேரவேண்டும் என கற்பகத்தைப் பார்த்து நாள்தோறும் தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஏஜென்டு ராமசாமி படிப்பை இடையில் நிறுத்துபவரைச் சேர்க்க முடியாது என்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டார்.

கற்பகம் அந்தப் பெண்ணை வேலையில் சேர்வதானால் முதலில் பள்ளிக் கூடம் போவதை நிறுத்த வேண்டும் என புத்திகூறியிருந்தாள். அந்தப் பெண்ணும் அப்படியே நின்று விட்டாள். அவளை எவருடனாவது பாக்கிரிக்கு காலையில் ஒன்பது மணி அளவில் வந்து விடும்படி கற்பகம் சொல்லியிருந்தாள்.

தாவணியோடு வந்த அந்தப் பெண்ணை மாணேஜர் காலை உணவிற்கு வெளியே செல்லும் வேளையாகப் பார்த்து சங்கரனிடம் அழைத்து வந்தாள் கற்பகம்.

“எங்க கிராமத்துப் பெண்தான் சார். டீச்சரோடு சண்டை போட்டுக் கொண்டு பள்ளிக்கூடம் போகாமல் நிற்கிறாள். காஞ்சனா குடும்பத்தைச் சார்ந்த தூரத்து உறவு. அவள் நேரடியாக வந்து உங்களிடம் சொல்லத் தயங்கியே என்னைக் கேட்கும்படி சொன்னாள்”.

சங்கரன் அவளது பேச்சை முழுமையாக நம்பினான். காஞ்சனா வரத் தயங்குவதற்குரிய காரணமும் ஊக்க முடிந்தது. அந்தப் பெண்ணின் பெயர், உண்மை வயசு, பெற்றோர் விபரம் எல்லாவற்றையும் குறித்துக் கொண்டான்.

“அடுத்த திங்கட்கிழமை காலையில் நம்ம பஸ்ஸில் புறப்பட்டு வா. கற்பகம் நீயே கூட்டி வரலாம்”.

கற்பகம் தன் சந்தேகத்தையும் நிவர்த்தி செய்து கொண்டாள். புதிய உண்மையைக் கண்டுபிடித்த மகிழ்ச்சி வேறு.

ஆனாலும் தன் முடிவு தவறு என அவளே எண்ணக்கூடியதாகவும் சம்பவங்கள் தொடர்ந்தன.

8

சங்கரன் கொடுத்த காலக் கெடுவில் மூன்று வாரம் கழிந்து விட்டது. காஞ்சனாவின் உடையில் சிறிது மாற்றமே தவிர முகத்தில் சோர்வு நீடிக்கவே செய்தது. வேலையில் முன்னைய நிலையை எட்டிப்பிடிக்க முடியவில்லை. சங்கரன் கட்டிக்காட்டியதைவிட சிறிது முன்னேற்றமே. வீட்டுச் செலவிற்கு, அவள் தன் உழைப்போடு போடும் கணக்கில் துண்டுவிழவே செய்தது.

அன்று ஐந்து மணி ‘சிப்ட்’ முடிந்து வேலைகள் பதியப்படும் வேளை விரைவில் முடித்து வெற்றுத் தூக்குகளுடன் பஸ்ஸை நோக்கி வேக நடைபோடும் நேரம். வேலைகளைப் பதியும் பணியை அன்று சங்கரனே செய்ய நேரிட்டது. அவ்வேலையை அவன் அத்தனை தூரம் விரும்பவில்லை. ஒன்று காஞ்சனாவை எதிர்நோக்க வேண்டும். மற்றது அவளும் எதிரே நின்று தன் குறைந்த வேலையைப் பதிவு செய்வதை விரும்ப மாட்டான்.

எப்படியும் அன்று ஒரு தீர்மானம் எடுத்துக் கொண்டான். தூரத்தில் காஞ்சனா நிற்பது தெரிந்தது. அங்கு எடுபிடி வேலைசெய்யும் பையனை அழைத்துச் சொன்னான்:

“அன்று டெயிலரிடம் அழைத்துச் சென்றாயே காஞ்சனா அம்மா அங்கே நிற்கிறாள். அவளை கடைசியாக வரும்படி சொல்லிவிட்டு வா. மற்றவர் கேட்காமல் சொல்லணும்”

சங்கரன் இடையிடையே தலையை நிமிர்ந்து பார்த்தான். காஞ்சனா குனிவதும் பையன் செவியில் சொல்வதும் தெரிந்தது.

சங்கரன் எதிர்பார்த்தபடி காஞ்சனா சிறிதுநேரம் கழித்து கழிவறை செல்வதுபோல் போய்விட்டு கடைசி ஆளாக தாமதித்தே வந்தாள். பின்புறத்திலும் எவருமில்லை.

“நாலு வாரமாகப் போகிறது. ஏதாவது பேச வேண்டுமானால் ஞாயிற்றுக்கிழமை வில்லிபுத்தூர் பஸ் நிலையத்திற்குப் பத்து மணிபோல் வந்துவிடு. எதிரே கற்பகம் ஒட்டல் வாசலில் நான் நிற்பேன். எனக்கு சாக்குப் போக்கு எதுவும் வேண்டாம். நீ வராவிட்டால் புதன் கிழமை உன் சித்தப்பாவைப் பார்க்க வருவேன்..”

பதில் எதுவும் எதிர்பார்க்காதவனாக எழுதிய ரிஜிஸ்டரை முடிவிட்டு உள்ளே சென்றான்.

சங்கரனின் வார்த்தை மற்றொரு குண்டாக இருந்தது. பஸ்வேறு ஹாரன் அடித்தது. குனிந்த தலையுடன் எட்டி நடந்தான்.

காஞ்சனாவுக்காக சீட்பிடித்து வைத்திருப்பதுபோல கற்பகம் அழைத்து அருகே உட்காரச் செய்தான்.

“என்னடி கடைசியாகப் போனாய்? சங்கரன் சார் ஏதோ பேசியதுபோலவும் உன் முகம் சோர்ந்தது போலவும் இருந்தது..” - கற்பகம் சொன்னான்.

“அப்படி எதுவுமில்லை. பெட்டி போடுவது முடியாவிட்டால் கட்டை அடுக்கப் போகிறாயா? என்று தான் கேட்டார். நான் எதுவுமே சொல்ல வில்லை.”

“சரி சரி ஏதோ பொய்யெல்லாம் பேசப் பழகி வருகிறாய், ஏதோ மாட்டிக்கிடாமல் இருந்தால் சரி”.

“அப்படி எந்த இரகசியமும் இல்லையடி..” - காஞ்சனா சொன்னான்.

“அன்று டெயிலரிடம் போனதிலிருந்து நானே உன்னைப் பார்க்கிறேனே. முகம் தான் சரியில்லை. உடையில், முடியில், அணிகலன்களில் எத்தனை புதிய மாற்றம். இவையெல்லாம் எனக்கோ மற்றப் பெண்களுக்கோ காட்டுவதாக இல்லை. உன் மனதில் ஒருவன் புகுந்திருக்கிறான் என்பது எனக்கு மட்டும் தெரியும்.

அதை நான் எவரிடமும் சொல்லிவிட மாட்டேன். ஏனென்றால் அது நம்ம கிராமப் பெண்களின் வேலை, உழைப்பு, ராமசாமி எல்லோரையுமே பாதிக்கும்.”

“என் உயிர் போனாலும் அப்படி எல்லோரையும் பாதிக்கும் எந்த வேலையிலும் நான் ஈடுபடுவேனா.”

“இனி உன் உயிரையும் விட்டு விடாதே. அது கூட ஊகம் தந்து எல்லோரையும் பாதித்து விடும்.” - மெல்லிய சிரிப்போடு கற்பகம் அழுத்திச் சொன்னான்.

“நீ சங்கரன் சாரை வைத்தே கற்பனைக் கோட்டை கட்டி என்னை வீணாக முடிந்து விடப் பார்க்கிறாய். இது நடைமுறைக்குச் சாத்தியமா? அவரெங்கே? நானெங்கே? எங்க குடும்பம், வாழ்க்கையை, சாதிமுறைகளை உனக்குத் தெரியாதா. இத்தனை சிக்கலிடையே நீ ஏன் என்னை மாட்டி விட்டு வேடிக்கைக் கதை சொல்லுகிறாய். அந்தக் கதையை விட்டு விட்டி. எவர் காதில் விழுந்தாலும் ஊர் வம்பாகி விடும். பிறகு வெளியே தலைகாட்ட முடியாது போய் விடும்.” காஞ்சனா கடுமையான குரலில் கற்பகத்தின் செவியுள் சொன்னான்.

“படித்த பணக்காரப் பையன் ஏழைப் பெண்ணைக் காதலிப்பதை சினிமாவில் நீ பார்த்ததில்லையா!”

“அதெல்லாம் வெறும் சினிமாக்கதை...வெறும் கற்பனை...”

“கனவுக் காதலனாக, கமலஹாசனாக உனக்கு சங்கரன் சார் இருக்கிறாரே. நிறம் தான் கொஞ்சம் கம்மி. நடை, உடை, அசைவு, சிரிப்பு, மேவிய முடி மட்டுமென்ன பல்லுவரிசை கூட பற்பசை விளம்பரத்தில் பார்ப்பது போலிருக்கிறது. வெள்ளைசேட்டும், நீலநிறப் பேண்டும், எந்தப் பெண் தான் விரும்பமாட்டாள்.” - கற்பகம் அவளது இடையில் பற்களைக் கடித்தபடி கிள்ளி விட்டுச் சிரித்தான். அவளின் பேச்சு அவளே சங்கரனைக் காதலிப்பது போலிருந்தது. காஞ்சனா நெஞ்சில் பொறாமையும் ஏற்பட்டது.

“போதும் போதுமடி மீண்டும் ஏன் என் மனதையும் குழப்புகிறாய்”. அவள் எதிர்பாராமல் காஞ்சனாவின் வார்த்தைகள் வந்துவிட்டது.

“அதுதான் ஏற்கனவே குழம்பிப் போய் விட்டதே, உன் பேச்சிலிருந்தே தெரிகிறதே”. காஞ்சனாவின் அடிமனதையும் கண்டுவிட்ட குரல்.

“இதற்கெல்லாம் ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறேனா, இல்லையா பார்...”

“என்ன செய்வாய்”?

“தூத்துக்குடியில் மாமா இருக்கிறார். அங்கே போயிருந்து ஏதாவது பாக்கடரியில் வேலை செய்வேன்.”

“முறை மாமனா” கற்பகத்தின் கேலிச்சிரிப்பு.

“போடி, அம்மாவின் அண்ணன்”.

“நீயாவது போவதாவது . இங்கே உன்னை ஒருபோதும் விடமாட்டார்கள்..”

“நான் நினைத்தால் இவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்.” காஞ்சனா அழுத்திச் சொன்னாள்.

“உனக்கு சங்கரன் சாரைப் பற்றி இன்னும் நன்றாகத் தெரியாது”

‘என்ன தெரியாது’ என்று வந்த வார்த்தையை விழுங்கிக் கொண்டு தொடர்ந்தாள்: “பாக்கடரியில் தானே பார்க்கிறோம். அவ்வப்போது பேச நேரிடுகிறது. அன்று வீட்டுக்கு வந்து பேசினார். இதற்கு மேலாக என்ன தெரிய இருக்கிறது?”

“அவர் பிடித்த பிடியை ஒருபோதும் விட்டு விட மாட்டார்.” கற்பகத்தின் அழுத்தமான பேச்சு.

“அதென்னடி புதுக்கதை.”

“பாக்கடரியில் வந்து ஒரு வருஷமாகப் போகிறது. மாணேஜருக்கு மேலாக எத்தனை மாற்றம் செய்திருக்கிறார் பார்த்திருக்கிறாயா?”

“அது உண்மைதான்” – காஞ்சனா ஒப்புக் கொண்டாள்.

“எப்போதும் தொழிலாளர் பக்கமாகவே நிற்பதைப் பார்த்தாயா? அதிகமாக ஏற்றத்தாழ்வு பார்க்கமாட்டார்.”

“அது ஓரளவு உண்மைதான். அதற்கு இப்போது என்ன?” காஞ்சனாவின் வினா.

“அதற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம் ஒன்று இருக்கிறது. அதை டிரைவர் மூலமே நான் அறிந்தேன். எப்படி சங்கரன் சார் எல்லோருடனும் ஏற்றத்தாழ்வில்லாது பழகுகிறாரே என்று கேட்டபோதே பதில் வந்தது”

“என்னடி அது”. காஞ்சனாவின் ஆர்வமான குரல்.

“அவர் ஒரு கம்யூனிஸ்டு”.

9

சங்கரனின் மிரட்டல் பலிக்கவே செய்தது. வில்லிபுத்தூரில் பஸ் நிலையம் எதிரே ஒன்பதரை மணியிலிருந்தே காத்து நின்றான். அவனை அறிந்தவர், முன்னர் பழகியவர் சுகம் விசாரித்து சென்றனர்.

கிராமத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து அங்குள்ள கட்டுப்பாடுகள், ஒழுக்க வரம்புகளை மீறி காஞ்சனாவால் வர முடியுமா என்ற சந்தேகமும் எழவே செய்தது. தன் முடிவை அசட்டை செய்ய முடியாது என்ற நம்பிக்கை வேறு.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு சங்கரனை நோக்கிச் சாவதானமாக காஞ்சனா நடந்து வந்தாள். அவளது மிரண்ட விழிகளை அவன் கவனிக்காமலில்லை. வேறு எவரையாவது துணைக்கு, கூட்டாக

அழைத்து வரலாம் எனவும் எண்ணியிருந்தான். தனியாகவே வந்தது தெரிந்தது. நம்பிக்கையும் தந்தது. சில சந்தர்ப்பங்களில் எந்தக் கட்டுப்பாடுகளையும் மீறத்தக்க துணிச்சலும் பெண்களிடமே ஏற்பட்டு விடுவதாக எவரோ ஒரு நண்பன் சொன்னதும் நினைவில் வந்தது. மனதுள் சிரித்துக் கொண்டான். கிராமியக் கட்டுப்பாடுகளை ஓரளவு அசைத்துவிட்ட பெருமை.

அமுக்கிய வெற்றிச் சிரிப்புடன் அவளை அழைத்துக் கொண்டு அந்த ஓட்டலின் ஃபேமிலி ரூமுக்குள் சென்றான். அங்கு ஒரு குடும்பத்தவர் மூவர் மட்டுமே டிபன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். காலை டிபன் முடிந்தவேளை, கூட்டமில்லை.

சங்கரனுக்கு எதிரெதிரே உட்கார தயங்கினாள். அவன் வற்புறுத்த உட்கார்ந்த பின்னர் சிறிது நேர மௌனம்.

“சரி என்ன விஷயம் பேசவேண்டுமென்றாய்.” – சங்கரனே மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

“நீங்க எப்படி நடைமுறைக்குச் சாத்தியமில்லாதபடி இந்தக் கல்லைத் தூக்கிப் போட்டீங்க. இன்னுமே நான் நிம்மதியாக தூங்கவோ, வேலை செய்யவோ முடியவில்லை...” வார்த்தைகள் தடைபட்டு மேலெழுந்த உணர்ச்சியை தடைசெய்வதற்காக முந்தானைச் சேலையால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டான்.

“என் நிலையும் அப்படித்தான்.” – அவளது இரக்கத்தையும் பெற முயன்றான்.

“அதற்காக, அப்பா இல்லாத எங்க குடும்பப் பிரச்சனை, படிக்கும் தம்பி, பெரியவளான தங்கை ஒருத்தி...”

“எனக்குத் தெரியாதா!” என்று சொன்ன வேளை சர்வர் வந்தான்.

“என்ன சாப்பிடுவாய்” என்று சங்கரன் கேட்டான்.

“என்னவானாலும்”.

‘நஞ்சென்றாலுமா?’ என்று கேட்க நினைத்தவன் சர்வர் நிற்பதைப்பார்த்து ‘முதலில் இரண்டு நெய் முறுவல் கொண்டு வா’ என்றான்.

“முப்பத்தேழு பிள்ளைகள் அங்கே கிராமத்திலிருந்து வருகிறார்கள். ஒரு பிள்ளைக்கு ஏதாவது பிரச்சனையானாலும் அது கிராமத்தையே பாதிக்கும். எல்லாவற்றிற்கும் பொறுப்பேற்ற ராமசாமி அய்யாவின் நிலை என்ன? கிராமத்திலுள்ள ஒழுக்க வரம்பு, கட்டுப்பாடுகளெல்லாம் நகரத்தில் வளர்ந்தவர்களுக்கு எப்படிப் புரியப் போகிறது...” காஞ்சனா அவனைத் தாக்குவதாக வார்த்தையைப் போட்டாள்.

“சரிசரி போதும் நிறுத்து. தற்போது முடிவாக என்ன சொல்லுகிறாய்?”

“என்னையும் எங்க குடும்பத்தையும் விட்டு விடுங்க. உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும்.”

“அது உன்னாலும் முடியாது. உன் அடிமனதில் நான் நுழைந்து விட்டேன். அதை உன் நடை, உடை, வேலை, பேச்சு எல்லாவற்றின் மூலமும் காணுகிறேனே. கிராமிய சமூகத்திற்கு நீ அஞ்சுவது தெரிகிறது. உங்க மற்றக் கிராமப் பெண்களின் வேலைகள் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்று நீ எண்ணுவதும் நல்ல நோக்கமே. அதற்கு மாற்றுவழி ஏதாவது யோசித்து வைத்திருக்கிறாயா?” காஞ்சனாவின் பிரச்சனைகளை உணர்வதான நிதானமான பேச்சு; அவளது இதயத்தின் பிரதிபலிப்புகளை அளந்தறிந்த வார்த்தைகள்; அவற்றை அவளால் மறுக்கவும் துணியில்லை.

“ஒரே வழிதான் தெரிகிறது. நான் கிராமத்தை விட்டு இந்தப் பக்கமாக வேலைக்கு வரவேண்டும். இல்லாவிட்டால்...” காஞ்சனா தயக்கத்தோடு இழுத்தாள்.

“இல்லாவிட்டால் ...அது என்ன?”

“இல்லாவிட்டால்... நீங்க அந்த பாக்டரியை விட்டுப் போய்விடவேண்டும். ஏதாவது காரணம் காட்டி...”

“உன்னை விட்டு விட்டா?”

“பிறகு எட்டுப் பத்து மாதங்கள் கழித்து பின்னரும் இதே மனநிலை நீடித்தால் நீங்க விரும்பியபடி எதுவும் செய்யலாம்...”
மனக்கஷ்டத்துடனேயே காஞ்சனா கூறுவது தெரிந்தது.

“அப்பாடி, இத்தனை கட்டுப்பாடா?”

“இன்றைக்கு இப்பொழுதே இந்தப் பிரச்சனையை நாம் தீர்த்து விட வேண்டும். நீங்க விட்டு விடுவதாக கூறினால் நாம் இப்பொழுதே பிரிந்து போகலாமே. ஏதோ ஒரு எதிர்பாராத விபத்து நடந்ததாக நான் மறக்க முயல்வேன். எங்க குடும்பக் கடமைகளில் ஈடுபடுவேன். நீங்க தானே எங்கேயும் எப்படியும் வாழலாம். நாங்க ஏழைகள். எட்டாத இடத்துக்கு ஆசைப்படுவதும் தவறு...” குனிந்த தலையை அவள் நிமிர்த்தவில்லை.

சர்வர் இரண்டு பெரிய முறுவலைக் கொண்டு வந்து வைத்தான். தண்ணீர், சட்னி, சாம்பார் எல்லாம் வைத்து விட்டுப் போய் விட்டான்.

“அத்தனை துணிச்சலா. இங்கே தனிய வருவதற்கு ஏதோ துணிச்சல் வந்ததே என் வெற்றி தான்...”

“நீங்க திடீரென சித்தப்பாவிடம் வந்து விட்டால்... என்று பயந்தேன்...”

“சரி ஓய்வாகச் சாப்பிடு. சாப்பிட்டு முடியும் போதே நாம் பிரச்சனையை பேசி முடித்து விடலாம்..”

“உங்க அப்பா, அம்மா குடும்பம் பற்றி எதுவுமே சொல்லவில்லையே..” - காஞ்சனாவின் அடிமனதில் இருந்த அச்சமும் வெளிவந்தது.

“அவர்களை விட்டு விடு. வசதியாக வாழ்கிறார்கள். தற்போது உனது முடிவைப் பற்றிப் பார்ப்போம். உன் தங்கை, உன் உழைப்பிலேயே குடும்பம் தங்கியிருக்கிறது. நம்ம பாக்டரி எல்லாவற்றிலும் உனக்கு வசதியானது. ஆகவே நானே தான் வெளியேற வேண்டும்.” - சங்கரனின் நிதானமான குரல்

“உங்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறதா?” அவனுக்காக இரங்குவதான வார்த்தைகள்.

“கொஞ்சம் இருக்கத்தான் செய்யும். பரவாயில்லை. என்னால் சமாளிக்க முடியும். பின்னரும் உனது உழைப்பு எனக்கு வேண்டியதில்லை. உன் வீட்டுக்கே கொடுத்து விடலாம்...”

“ஏன் தான் நீங்க எங்க கஷ்டத்துள் வீணாக மாட்டிக் கொள்ள நிற்கிறீர்களோ தெரியாது” - பச்சாத்தாபம் கலந்த பேச்சு.

“அது என் விருப்பம். என் பிரச்சனை. அது பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. எப்படியும் திடீரென நான் பாக்டரியை விட்டுப் போய் விட முடியாது. இரண்டு மூன்று மாதமாகலாம். சிவகாசி சார்ந்த சுற்று வட்டாரப் பகுதியிலேயே நான் வேலை தேடலாம்”.

“எப்படியும் வீட்டுப் பக்கம் வந்து விடவேண்டாம். ஊரில் எல்லோருக்கும் உங்களை நல்லாய் தெரியுமே. நீங்க வேலையை விட்டுப் போனாலும் எங்களுக்கு இழப்புத்தான்”.

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது. மற்றொருவர் வருவார். இந்த அமைப்பில் என்னால் கூட எதுவும் தொழிலாளர்க்கு சாதித்துவிட முடியாது. நான் போன பின்னர் ஒவ்வொரு மாதமும் முதல் ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில் பத்து மணிக்கு இன்றுபோல வந்துவிடு...”

“ஆமாம் வந்து விடுகிறேன்..” சங்கரனிடமிருந்து தப்பும் குரல்.

“எதிர்பாராமல் முதல் ஞாயிறு தவறிப் போனால் மூன்றாவது ஞாயிறு.... எப்படியும் அடுத்த தடவை இங்கு சந்திக்கும் போது என் முகவரியும் தந்து விடுவேன்”.

“சரியங்க, எனக்கு மட்டும் எதுவும் எங்கும் எழுதி விட வேண்டாம்.”

சர்வர் வந்து ‘வேறு என்ன வேணுங்க’ என்றான்.

“ஊத்தப்பம் இரண்டு கொண்டு வா..”

சர்வர் போய் விட்டான். முன்னர் இருந்த குடும்பத்தவர் வெளியேற மற்றொரு குடும்பம் உள்ளே வந்தது.

“டவுனுக்கு வந்தது நீ ஏதாவது பொருட்கள் வாங்கிச் செல்ல வேண்டுமல்லவா..”

“கடைத் தெருவில் ஏதாவது சட்டைத் துணி அம்மாவிற்கும் தங்கைக்கும் வாங்கிக் கொண்டு போவேன். சித்தப்பா மருந்தும் எழுதித்தந்தார்.”

“என் நினைவாக நீ விரும்பும் பரிசு ஏதாவது வாங்கித் தருகிறேனே ..”

“உங்க நினைவாக என்ன பொருள்? எந்த வேளையும்..கனவிலும் கூட நீங்க ...” காஞ்சனா குரல் தழுதழுத்தது.

“இனிமேல் பழையபடி வேலையில் விரல்கள் ஒடுமா...” சிரித்தபடி சங்கரன் சீண்டினான்.

“அப்படித்தான் எதிர்பார்க்கிறேன்...” மீண்டும் புன்னகையுடன் தலைகுனிந்தான்.

சர்வர் ஊத்தப்பம் கொண்டு வந்தான். காப்பிக்குச் சொல்லிவிட்டு இருவரும் பேச்சைத் தொடர்ந்தபடி சாப்பாட்டையும் முடித்தனர்.

“தற்போது மனம் ஓரளவு அமைதியாகி விட்டதா?”

“ஆமாம், எத்தனையோ நிம்மதி தான். எவர் கண்ணிலும் படாமல் பஸ் ஏறி விடவேண்டும். ஆனாலும் முழு நிம்மதி எப்போது கிடைக்குமோ தெரியாது”.

காப்பியோடு பில் வந்தது. சங்கரன் பணத்தைத் தந்து விட்டு வெளியேறும் போது கேட்டான்.

“நினைவாக மோதிரம்... சிமிக்கி, வேறு....ஏதாவது ஒன்றைச் சொல்லு...”

“சிமிக்கி போதும்...சந்தேகம் ஏற்படாமல் தப்பி விடலாம். அம்மா என் கலியாணத்திற்கு சேர்க்கும்படி கூறி ஒரு ஜதை சிமிக்கி, இரண்டு வளையல், ஒரு சங்கிலி மட்டும் தான் என் உழைப்பில் சேர்க்க முடிந்தது...” அவள் தனக்குரிய சீரைக் கூறிவிடுவது போலிருந்தது.

“அவசர தேவைக்கு நீ விரும்பியபடி எதையும் விற்கலாம். அல்லது தங்கைக்கு தரலாம். நான் எதுவுமே கேட்க மாட்டேன்...”

மெயின் வீதியிலிருந்த பிரபல நகைக்கடை ஒன்றுக்கு காஞ்சனாவை அழைத்துச் சென்றான்.

சிமிக்கி என்றதும் ஒரு வெல்வெட் தட்டில் பதித்த பல டிசைன் கொண்டவற்றை எடுத்து வைத்தான் பணியாள்.

“உனக்குப் பிடித்ததை எடுத்துக்கொள்..”

“இல்லை உங்களுக்குப் பிடித்ததை வாங்கித்தாருங்கள்.”

“நான் மற்றவர்களை எதையும் திணிப்பதில்லை. எனக்குப் பிடித்த மூன்று ஜதையைக் காட்டுகிறேன். அவற்றில் உனக்குப் பிடித்த ஒன்றை எடுத்துக் கொள்” என்று கூறியபடியே தட்டில் தனக்குப் பிடித்த மூன்று டிசைன்களை கட்டிக் காட்டினான். பணியாள் மூன்றையும் எடுத்து வெளியே தந்தான்.

‘அந்த மிரரில் போட்டுப் பாருங்க’ என்றான். “வேண்டியதில்லை இதைத் தாருங்கள்”.

சங்கரன் பில்லுக்குப் பணம் தந்தான். ஏதாவது பின்னர் மாற்ற நேர்ந்தாலும் என பில்லை அவளிடமே கொடுத்தான்.

நகைக்கடை வாயிலை அடைந்தபோது காஞ்சனா சுற்று முற்றும் பார்த்து விட்டுச் சொன்னாள்:

“இனி நீங்க போங்க. நானே துணிக்கடை பார்த்துவிட்டு பஸ்ஸில் போய் விடுவேன்.”

காஞ்சனா நடந்து செல்வதைச் சிறிது நேரம் பார்த்து விட்டு சங்கரன் பஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடந்தான்.

பாக்கடரியில் தான் தொடர்ந்து இருப்பதால் இரக்கம் காட்டலாமே தவிர எதுவும் பெரிதாகச் சாதித்து விட முடியாது என்பதைக் காஞ்சனா எத்தனை தூரம் புரிந்திருப்பாள் என்பதைச் சங்கரன் அசை போட்டுப் பார்த்தான்.

10

பாக்கடரி வேலைகள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தன. காஞ்சனா பெட்டியடைப்பதில் சிறிது சிறிதாக முன்னேறி வருவதை எல்லோரும் கவனித்தனர். சங்கரனும் பார்த்து உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டான். அவளது மனதை அசைக்க முடிந்ததிலும் ஒரு பூரிப்பு.

கற்பகமும் சங்கரனுடன் காஞ்சனாவைச் சேர்த்துக் கிண்டல் செய்வதைத் குறைத்துக் கொண்டாள்.

சங்கரன் டாக்டரின் துணையுடன் வேறு சிலரைச் சேர்த்துக் கொண்டான். மதிப்பீட்டு வயசு என்று எழுதப்பட்டவற்றையும் நேராக்கி விட்டான். பாக்கடரி இன்ஸ்பெக்டர் அப்பக்கம் வருவதை நிறுத்திக் கொண்டான். சங்கரன் கண்டிப்பான பேர்வழி தன்னையும்

மாட்டிவிடக் கூடியவன் என்பதை மாணேஜர் மூலமும் வேறு நபர் வாயிலாகவும் இன்ஸ்பெக்டர் அறிந்திருந்தான் போலும். சங்கரனின் தீர்மானங்களில் ஒன்றர் பொரும்பாலும் தலையிடுவதில்லை. தொழிலாளருக்குத் தரும் சிறு சலுகைகளை ஒன்றர் அனுமதித்து வந்தார். சுற்றாடல் பார்க்கும் சனட்டரிக்கு தருவது சிறிய தொகையே. சுற்றாடலைச் சீர்செய்ய பெரிய தொகை வேண்டும் என்பதை அறிந்து சிறிது சிறிதாக சீர்த்திருத்தம் செய்ய முயன்று வந்தான். அவற்றை முற்றிலும் சீராக்க அதிகப் பணம் ஒன்றிடம் பெற முடியாது.

எக்ஸைஸ் மாமூலையும் நிறுத்துவதற்குத் தீர்மானித்த சங்கரன் அதில் தலையிடாமல் நிறுத்திக் கொண்டான். மாணேஜரை மாட்டி விட்டு அங்கிருந்து வெளியேற அவன் விரும்பவில்லை.

அங்கிருந்து வெளியேறுவதாகத் தீர்மானித்து விட்டான். பின்னர் சிறிது சிறிதாக தன் வேலைகளை உதவியாளரிடம் தரத் தொடங்கினான். தன் உதவியாளை ஒரு தடவை வயது சாட்சிக்கேட் வழங்கும் டாக்டரிடமும் அனுப்பி அறிமுகப்படுத்தினான்.

திடீரென அன்று காலையில் சங்கரனின் நண்பரான நாராயணன் பாக்கடரிக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனைக் கண்டு ஒரே வியப்பு. மகிழ்ச்சியும் பூரிப்பும்; அவனை அழைத்து ஓட்டலில் சாப்பிடச் செய்து தன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

ஈராண்டின் பின்னைய சந்திப்பு; பல விஷயங்கள் பேச இருப்பதாக இருவரும் எண்ணிக் கொண்டனர்.

“எப்படி இந்தத் திடீர் பயணம்?” - சங்கரன் கேட்டான்.

“இப்பகுதியில் நடைபெற்ற சாதிக் கலவரம் பற்றி அறிய வந்தேன். அத்தோடு இங்கு பிரபலமான தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகள் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினேன். கோவில்பட்டியில் தான் இங்கே உதவி மாணேஜராக நீயே வேலை செய்வதை அறிந்தேன். வந்தேன்.”

“தீப்பெட்டித் தொழில் பற்றிக் கற்று விளக்கம் கூற உங்களைப் போன்றவரால் தான் முடியும். புள்ளி விபரங்கள் ஆங்காங்கே புத்தகங்களிலும் அறிக்கைகளிலும் கிடைக்கும். இப்பகுதி கரிசல் பூமியான வரண்டபகுதி. இங்கு கிடைக்கும் மனித உழைப்பை மலிவாக இந்தத் தொழில் அபகரிக்கிறது என்று சொல்லலாம்”

“சாதிக் கலவரத்திற்கும் இந்தத் தொழிலுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கிறதா?”

“அது தான் வேடிக்கையான சம்பவம். இத்தனை சாதிக் கலவரங்கள் நடைபெற்ற போதும் பாக்டரிகள் எதுவும் பாதிப்படையாமல் நடைபெற்றன. நடைபெற்று வருகின்றன” – சங்கரன் ஏற்கனவே சிந்தித்திருந்த தன் முடிவான செய்தியைச் சொன்னான்.

“அது நல்ல விஷயம். தொழிற்சாலைகள் மூலமாகவே சாதி வேறுபாடுகளை ஓரளவு களைய முடியும் என்பதற்கு நல்லதோர் நடைமுறை எடுத்துக்காட்டு; பாக்டரிகளில் எல்லா ஜாதிப் பெண்களும் ஒரே பஸ்ஸில் வந்து ஒரே இடத்தில் வேறுபாடு இல்லாமல் வேலை செய்வதாகவும் அறிந்தேன்”.

“ஆமாம் ஹரிஜன் பெண்கள் பீஸ்ரேட்டில் ஜாதிப் பெண்களைவிட அதிகமாக உழைப்பார்கள்.” – சங்கரன் சொன்னான்.

“ஆமாம் அதனாலும் ஹரிஜனப் பெண்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையும் துணிச்சலும் ஏற்படுகிறது”.

அத்தோடு தொழிலாளருக்குத் தரும் கூலி பற்றியும் விளக்கிச் சொன்னான்.

“தொழிற்சங்கங்கள் ஏதாவது அமைத்துள்ளார்களா?” – நாராயணன் கேட்டான்.

“இங்கேயே தொழிற்சங்கங்கள் அமைக்க முடியாதவாறு பெண் பிள்ளைகளையே பெரும்பாலும் வேலைக்கமர்த்துகிறார்கள். பீஸ்ரேட்டில் கூலியை வாரந்தோறும் கொடுத்து விடுகின்றனர்”.

“விசித்திரமான தொழில் தான். தொழிற்சங்கம் அமைப்பு பற்றியே நாம் ஆராய வேண்டும். இது எத்தகைய உற்பத்தி முறை?”

நாராயணனின் வினாவுக்கு விடை கூறுவது சங்கரனுக்குக் கஷ்டமாகவே இருந்தது.

“ஆதிக்கம் செலுத்துவது ‘டி’ பிரிவு சார்ந்த 6400 பாக்டரிகள். அவை குடிசைத் தொழிலாகவே இயங்குகின்றன. ...” நாராயணன் எதிர்பார்த்த பதிலில்லை.

“தீப்பெட்டி ஒரு தனிப்பண்டமே. பல்வேறு தனித்தனி உற்பத்திப் பண்டங்கள் அங்கே வந்து தீப்பெட்டியில் ஒன்றிணைகின்றன. அப்படித்தானே வேலை நேரமும் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது.” – நாராயணன் சொன்னான்.

“ஆமாம் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குத் தொழிலாளர் வேலை செய்கின்றனர். வாரந்தோறும் கூலி தரப்படுகிறது”.

“அப்படியென்றால் இது முதலாளித்துவ உற்பத்திப் பண்டமே. குச்சியந்திர உற்பத்தி; மற்றும் யந்திரத்தால் செய்யக் கூடிய தொழிலை கையால் செய்கிறார்கள். அரசினால் வேலைப்பாதுகாப்பு, கட்டுப்பாடுகள், அதே வேளையந்திர உற்பத்தியும் அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அப்படித்தானே”

“ஆமாம் விம்கோ முக்கியமான கம்பெனி, மொத்த தீப்பெட்டி உற்பத்தியில் 30% சதவீதம் யந்திர உற்பத்தி; இவற்றை ஏ,பி எனப் பிரித்துள்ளனர். ‘சி’யும் ‘டி’யுமே 70 சதவீத தீப்பெட்டி உற்பத்தி. லேபர் இன்டரென்சிவ், அதிக மனித உழைப்பைக் கொண்டது.”

“எத்தனை பேர் நேரடியாக தீப்பெட்டித் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர்?” நாராயணன் கேட்டான்.

“ஏறக்குறைய இரண்டு இலட்சம் தொழிலாளர்கள் நேரடியாக ஈடுபட்டுள்ளனர் என்று கொள்ளலாம். இவர்களில் 75 சதவீதத்திற்குக் குறையாமல் பெண்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். இதைவிட மறைமுகமாக ஒரு லட்சம் பேர் வரையில் பணியாற்றுகின்றனர்.”

“மறைமுகமாக என்றால்...” நாராயணன் கேட்டான்:-

“பெட்டி ஒட்டுவது, குச்சி அடுக்குவதை வீடுகளுக்கு எடுத்துச் சென்று செய்து பீஸ் ரேட்டில் கூலி பெறுவர்”.

“லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலில் அவர்களை ஒன்றிணைத்து தொழிற்சங்கம் இன்றுவரை அமைக்காததற்குக் காரணம் என்ன என்று ஆராய்ந்தீர்களா?”

“பதினாலு வயதுக்கு உட்பட்டவர் சிறுமியர் 20 சதவீதமானவர் வரை தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்கின்றனர். வாரந்தோறும் கூலி பெறுகின்றனர். தொழிலாளர்கள் என அவர்களை அரசு கூட ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அடுத்து 14ல் இருந்து 18 வயது வரையினரான பெண்களே பெரும்பாலோர். திருமணம் முடிந்ததும் இடம் பெயர்கின்றனர். சில வேளை வேலையை விட்டு விடலாம். அதே வேளை கணவனால் பிரச்சனையென்றால் அவளும் அண்மையிலுள்ள பாக்டரியில் உழைப்பாள்”.

“சங்கரா, இவை தொழிற்சங்கம் அமைக்காததற்கு தக்க காரணங்களாகக் கூறி விட முடியாது”. நாராயணன் உரமான குரலில் சொன்னான்.

“பாக்டரிகளுக்குள் வெளியார் எவரையும் நுழைய விடமாட்டார்கள். தொழிற்சங்கம் அமைக்க உள்ளே எவராவது முயன்றால் உடனேயே வேலையிலிருந்து நிறுத்தி விடுவர்...”

“முதலாளிகளின் இத்தகைய தந்திரங்கள், தொழிலாளர்க்கு எதிரான முயற்சிகள் எல்லா இடமும் இருந்தன. அப்போதும் போராட்டம் நடத்தி தொழிற்சங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டனவே” - நாராயணன் சொன்னான்.

“குழந்தைத் தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதற்கு எதிராகப் பிரச்சாரங்கள் மட்டும் செய்யப்பட்டன. தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது”.

“முற்றாக நிறுத்தப்பட்டுவிட்டதா?”

“இல்லை, ஓரளவு குறைந்து வருகிறது.”

“குழந்தைத் தொழிலாளருக்கு எதிரான பிரச்சாரத்தை யார் முன்னின்று செய்கின்றனர்.”

“பெரும்பாலும் அரசு சாரா சமூக சேவை நிறுவனங்களே செய்கின்றன.”

“அரசு சாரா சமூகசேவை இயக்கங்கள் பெரும்பாலும் அரசின் நன்கொடைகள் முதலாளிகளின் அன்பளிப்பிலேயே இயங்குகின்றன. அரசு முழுப்பொறுப்பு ஏற்க இயலாத போது அரசு சாரா இவ் இயக்கங்களைக் காட்டி சிறிது தொகையைக் கொடுத்துத் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறது”.

“அது உண்மையே. இந்தக் கருத்து மட்டும் இது வரையும் என் சிந்தனையில் படவில்லை”. சங்கரன் சொன்னான்.

“பாக்டரி வேலைக்கு வருபவரிடையே என்ன சாதியினர் அதிகமாக உள்ளனர்?”

“ஒடுக்கப்பட்டவர் 75 சதவீதமாக உள்ளனர். பெரும்பான்மையானவர் பெண்களே. உசிலம்பட்டி போல் பெண் சிசுக் கொலை இங்கு கிடையாது. பெண் குழந்தைகளைக் கை, கால் முளைத்ததும் உழைத்துத் தரும் செல்வமாகக் கருதுகின்றனர்.”

“நல்லது. உழைப்பிலேயே பெண்ணுக்கு மதிப்பும் விடுதலையும் கிடைக்கிறது. சாதி வேறுபாடின்றி ஒருமித்து உழைப்பது சமத்துவ விழிப்பு நிலையையும் ஏற்படுத்துகிறது. வர்க்க உணர்வுக்கும் வழிவகுக்கும். பெரிய மாற்றமே. தற்போது வேலைக்குச் செல்வதையார் தீர்மானிக்கின்றனர்?”

“வீட்டில் தந்தையே. தாயும் ஆதரவு தருகிறாள்.”

“பீஸ் ரேட் கூலியால் யார் நன்மை அடைகின்றனர். முதலாளியா, தொழிலாளர்களா?” நாராயணன் சங்கரனின் அறிவை அளவிடுவதாகவும் வினாக்களை எழுப்பினான்.

“முதலாளிகளே தமது நன்மைக்காக பீஸ் ரேட்டை நியமித்து தொடர்ந்து நயமடைகின்றனர்”. சங்கரன் கூறினான்.

“பீஸ் ரேட் முறையால் சிறுவர், ஆண், பெண் அனைவரும் உற்பத்தித் திறமைக்கு ஏற்றபடி ஒரே கூலி பெறுகின்றனர். நேரம், நாள், மாதக் கூலி முறையில் ஆணுக்கு வேறு, பெண்ணுக்கு வேறு என்ற முறையாகவே மற்ற இடங்களில் வழங்கப்படுகிறது.”

“ஆமாம், அது உண்மைதான். சிறுவயதில் விரல்கள் வேகமாக வேலை செய்கின்றன. எங்க பாக்டரிலேயே பெண்களின் வயது ஏற, ஏற அவர்களின் உற்பத்தி குறைந்து வருவதைப் பார்க்க முடிகிறது.” சங்கரன் தங்கள் அனுபவத்தைக் கூறினான்.

“அதனாலும் சிறுவர்களை வேலைக்கமர்த்துகிறார்கள் போலும். நடுத்தர விவசாயக் குடும்பம் போல சிறுவர் உட்பட எல்லோருமே உழைக்கப் புறப்படுகிறார்கள். விவசாயத்தில் வேலையில்லாதபோது இங்கு வாரந்தோறும் கிடைக்கும் ரொக்கப் பணத்திற்காக உழைக்க முடிவதும் தெரிகிறது”.

“சிறுவர் பாக்டரியில் வேலை செய்வதை முற்றாக நிறுத்துவது பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன, ? - சங்கரன் நாராயணனின் கருத்தை விரியப் போகக்கூடிய ன் டீப் டான்

“நாட்டில் வறுமை நிலவும் வரை நிறுத்தி விடமுடியாது. பன்னிரெண்டு மணி நேரம் எல்லோரும் உழைத்தும் வறுமைக்கோட்டுக்குக் கீழேயே வாழ்கிறார்கள். அதுவே கொடுமையானது. இதிலிருந்து ஒரு உண்மை தெரிகிறது. உழைக்கும் தொழிலாளர் நாள்தோறும் உழைக்கும் போது இழக்கும் உழைப்புச் சக்தியை ஈடு செய்யும் அளவிற்கு கூலி வழங்கப்படுவதில்லை என்பது”. கூட்டுமொத்தமாகக் கூறுவது போல நாராயணன் சொன்னான்.

“அது அரசு ஆற்ற வேண்டிய பணியல்லவா?”

“அரசு எப்போதும் இரட்டை வேஷம் போடும். மினிமம் வேஜ், அரசு ஆணைப்படி குறைந்த அளவு கூலி கட்டாயம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று தொழிலாளருக்குப் பாதகாப்புப் பேசிக் கொண்டு முதலாளிகளையும் கொள்ளை லாபம் அடிக்க அனுமதிக்கும். அவர்கள் வேலை வாய்ப்பு தருபவர், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைக் குறைப்பவர் எனவும் அவர்கட்கும் சார்பாக நிற்பர். தமது சட்டவிதிகளை அமுல்படுத்தார். நீங்க இங்கே தங்குவீர்கள் தானே. நான் பாக்டரிக்குப் போய்விட்டு வருகிறேன். அதன் பின்னர் சாப்பாட்டுக்குப் போகலாம். அதுவரை குளித்துவிட்டு ஓய்வு எடுங்கள்” - சங்கரன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தபடி கூறினான்.

“சரி. எனக்கு அவசரப் பணி எதுவுமில்லை. நூல்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். உங்க பாக்டரியில் தொழிற்சங்கம் ஆரம்பிக்க நீ முயலவில்லையா?”

“அது முடியாத விஷயம். மறுநாளே வெளியேற வேண்டியது தான். ஏதோ என்னால் முடிந்தவரை தொழிலாளர்களுக்குச் சில சலுகைகள் பெற்றுத்தர முயன்றேன். முயலுகிறேன். அவ்வளவே. முன்னைய பாக்டரிகளில் வேலை செய்த போது கூலி அடிமையாகவே வேலை செய்தேன். இங்கே நான் விரும்பியபடி தொழிலாளருக்குச் சில சலுகைகளாவது செய்ய முடிகிறது.”

“வீட்டாருடன் தொடர்பு இல்லையா?” - நாராயணன் கேட்டான்.

“முன்னர் உங்களோடு சேர்ந்த பின்னரே கல்லூரிப் படிப்போடு வீட்டாரையே விட்டு விட்டேனே. அப்பவே அங்கு வரவேண்டாம் வந்தால் தனக்கும் குடும்பத்துக்குமே மேலும் பிரச்சனை என அப்பாவே விட்டு விட்டார்”.

11

சங்கரன் பாக்டரிக்குப் போய் தன் வேலைகளைப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் அறைக்கு வந்தான். நாராயணன் குளித்து, உடைகளைத் தோய்த்து கொடியில் காயவிட்டு வந்து படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இருவரும் நண்பகல் உணவிற்காக ஓட்டலுக்குச் சென்றனர்.

“நான் ஓய்வாகத் தானே இருக்கிறேன். நானே இனிமேல் சமைத்துவிடுவேன்”.

“பாத்திரங்கள், குக்கர் எல்லாமிருக்கிறது. நானே ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் சமைத்துவிடுவேன்.”

“பரவாயில்லை. பெண்களுக்கு மட்டுமே சமையல் தொழில் என்று ஒதுக்கும் வரை அவர்கள் முன்னேற முடியாது. வேலைப்பிரிவினை இருக்கும் வரை சமத்துவம் பேச முடியாது”. நாராயணன் பெண்ணியம் பேசினான்.

“இங்கேயுள்ள பஞ்சாயத்து போர்டில், ஆறு பேரில் இரண்டு பெண்கள். தலைவரும் பெண்ணே.”

“பரவாயில்லை. சிறிது முன்னேற்றம். சிறு சிறு லஞ்சங்கள் குறைந்திருக்கும்.”

“பெண்கள் லஞ்சம் வாங்க மாட்டார்கள் என்று எப்படிப் பொதுமைப்படுத்த முடியும். ஜெயலலிதாவைப் பார்த்தோமே”-சங்கரன் சொன்னான்.

“அது உலகிலேயே விதிவிலக்கான “கேஸ்”; விட்டு விடுவோம். ஆணாதிக்கம் தான் பெண்கள் அரசியலில் நுழைவதற்குத் தடையாயிருக்கும்.”

“ஒடுக்கப்படுபவர்களே அதிகம் சுரண்டப்படுவார்கள்.”

“ஆமாம்” - நாராயணன் தலையசைத்தான்

“அதைப்பற்றி என் கருத்தை உங்களிடம் சொல்லவேண்டும். இங்கே எனக்கு ஓரளவு சம்பளம் கிடைக்கிறது. சிக்கனமாக வாழ்கிறேன். ஓரளவு படிக்க முடிகிறது. ஆனாலும் படித்தவற்றை, அனுபவங்களைக் கலந்து பேசி தெளிவு பெற எவருமில்லை.” சங்கரன் தன் தனிமையை விளக்கினான்.

“இயக்கமில்லாவிட்டால் இந்தப் பிரச்சனை ஏற்படவே செய்யும்.” நாராயணனின் ஆணித்தரமான பதில்.

இருவரும் ஓட்டல் சாப்பாட்டை முடித்து அறைக்குத் திரும்பினர். சங்கரன் பாக்டரி வேலை முடித்து வருவதாகக் கூறிப் புறப்பட்டான். நாராயணன் ஓய்வாகப் படுத்தபடியே படிக்கத் தொடங்கினான்.

ஐந்து மணி “சிப்ட்” முடிந்ததும் மாணேஜரிடம் சொல்லிவிட்டு வந்து நாராயணனையும் அழைத்துக் கொண்டு வயல் வெளிப்பக்கமாக சங்கரன் புறப்பட்டான். வழியிலே ஒரு தெருக்கரை ஓட்டலில் டீ அருந்தினர்.

“50,60 ஆண்டுகளாக இப்பகுதியிலேயே, சிவகாசியில் ஆரம்பித்து சுற்றிவரும் கிராமப் பகுதிகளில்லல்லாம் வளர்ந்து வரும் தீப்பெட்டித் தொழிலாளர்களுக்காக ஒரு தொழிற்சங்கம் அமைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட உள்ளேன். வெற்றி தோல்வி வேறு. முயற்சிக்க வேண்டும்.” - நாராயணன் திடீரெனக் கூறினான்.

“நல்ல முயற்சி, அவசியமான முயற்சி, இரண்டு இலட்சம் தொழிலாளரை ஈர்க்கக்கூடிய பணி.”

“பாராட்டுவதை விட்டு விட்டு நீயும் எனக்கு உதவியாக வருவாயா? இந்தத் தொழிலின் சட்டதிட்டங்கள், ஒட்டைகள், கரண்டல் முறைகளையெல்லாம் நன்கு அறிந்த அனுபவசாலி ஒருவர் வேண்டும்”.

நாராயணனின் வேண்டுகூள் ஒருகணம் சங்கரனைச் சிந்திக்க வைத்தது. அவனது திட்டத்திற்கு வழியமைப்பதாக மனதில் பளிச்சிட்டது.

“ஆமாம் வருகிறேன். எனக்கு ஓரிரு மாத அவகாசம் வேண்டும். பாக்டரி ஒன்றிடம் சொல்லி வேறு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.” சங்கரனின் உறுதியான குரல் முன்னரே தீர்மானித்ததற்கு நாராயணனின் வேண்டுகூள் வாய்ப்பாக அமைவதையும் எண்ணிக் கொண்டான்.

“மகிழ்ச்சியான செய்தியே. நானும் மேலும் படிப்பதற்கும் மற்றும் சிவகாசியை ஒட்டிய பகுதிகளிலுள்ள பிற தொழிற்சங்கங்களுடன் பேசிப்பழகுவதற்கும் கால அவகாசம் வேண்டும்.”

“ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பக்கமாக ஒரு வீடு அல்லது அறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்த வேலையை நான் கவனிக்கிறேன்.” சங்கரனுக்குத் தன் திட்டமும் நினைவில் வந்தது.

“நல்லது. ஆரம்பத்தில் வேலையிலிருந்து விரட்டப்பட்டோர், கிராட்டுயூட்டி, போனஸ், எரியுற்றவர், தக்க சம்பளம் வழங்கப்படாதவர், கெமிக்கலை கையாள்வதால் நோய், காயம், அலர்ஜிக்கு உட்பட்டவர் போன்றவரின் பிரச்சனைகளைச் சட்டரீதியாக எடுத்து அவர்கட்கு உதவி, நல்லெண்ணத்தை வளர்க்க வேண்டும். அதைத் தொட்டே சிறிது, சிறிதாக தொழிற்சங்கத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும்.”

“சரியான வழிதான். உங்களுக்குத் தானே சட்ட அறிவும் அனுபவமும் இருக்கிறதே.” நாராயணனின் கண்ணோட்டம் சங்கரனுக்குத் தெம்பூட்டியது.

“சில மாதங்கள் நாம பணப் பிரச்சனையைச் சமாளித்து விட்டால், பின்னர் தொழிலாளர் உதவி நிச்சயம் கிடைக்கும்”. - நாராயணன் சொன்னான்.

“ஆரம்பச் செலவுகளை நான் பார்த்துக் கொள்ளுவேன். என் சம்பளத்தில் சிக்கனமாக வாழ்ந்து ஓரளவு சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன்.”

“மகிழ்ச்சியே, தீப்பெட்டித் தொழிலில் மூலதனத்திரட்சி எப்படி இருக்கிறது.” - நாராயணன் கேட்டான்.

“மூலதன திரட்சி குறைவே. குறைந்த கூலி வழங்கப்படுவதற்கும் அது ஒரு காரணம். ஒரு லட்சம் ரூபா மூலதனம் உள்ளவனே குடிசைத் தொழிலாகப் பாக்டரி ஆரம்பித்து விடுகிறான். சிலர் ஆங்காங்கே உழைப்பாளர் கிடைக்கக் கூடிய கிராமமாகத் தேடி பிளாமியில் மூன்று, நாலு பாக்டரியும் வைத்திருக்கிறார்கள். மூலதன திரட்சி எப்போதும் அவசியம் தானே.” - சங்கரன் சொன்னான்.

“தொழிலாளரின் உழைப்புச் சக்தி, உபரி மதிப்பே மூலதனத் திரட்சியாக வளர்கிறது. தொழிலாளர் எப்போதும் போராடி உபரிமதிப்பில் பங்கு பெற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அத்துமீறிய கரண்டல், வாங்கும் சக்தியை இழந்து அழிவுக்கு இட்டுச்செல்லும். அதற்கு விளக்கமாகவே நிலக்கரியும் சிறுவனும் என்ற கதையைச் சொல்லுவோமே...”

“நான் படிக்கவில்லையே. அது என்ன கதை.” - சங்கரன் தன் அறியாமையைத் தெரிவித்தான்.

“அப்பா குளிரடிக்கிறது, அடுப்பில் நிலக்கரி போடுங்க என்று சிறுவன் கேட்கிறான். நிலக்கரி வாங்கக் காசில்லை என்று தந்தை சொன்னதும், ஏன் காசில்லை என்கிறான். நிலக்கரியை ஏராளமாக உற்பத்தி செய்து குவித்து விட்டோம் தேங்கி விட்டது, என வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டார்கள் என அப்பா கூறுகிறார்”. நாராயணன் சுருக்கமாகக் கதையை கூறினான்.

“நல்ல கதை. நல்ல விளக்கம். அடிமைகளின் உழைப்பின் திரட்சியே நிலப்பிரபுத்துவத்தைக் கொண்டு வந்தது. விவசாயிகளின் உழைப்பின் திரட்சியே வணிக மூலதனத்தைப் பெருக்கி இயந்திர உற்பத்திக்கு வித்திட்டு, தொழிலாளரின் உழைப்பின் உபரி மதிப்புத் திரட்சி முதலாளித்துவத்தைக் கொண்டு வந்தது. இங்கு உற்பத்தியில் ஈடுபட்டு உபரி அபகரிக்கப்பட்ட தொழிலாளர் அதில் பங்கு கேட்டுப் போராடிப் பங்கு பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறான்...”

“உண்மைதான் அதற்கு இப்போது என்ன?” - சங்கரன் விஷயத்தை மாற்றுவதைக் கண்டு நாராயணன் கேட்டான்.

“தொழிலாளர் போராடுவது நீதி என்று சொல்லுகிறோம். அதே வேளை உற்பத்திச் சாதனங்களற்ற, அவற்றை அணுக முடியாத வேலையற்றோர், பெண்கள், தலித்துகள், கூலி விவசாயிகள், குழந்தைகளுக்கு சமூக நீதி கிடைக்கிறதா? அவர்களுக்கு சமூகத்தில் என்ன பங்கு கிடைக்கிறது...” - சங்கரன் கேட்டான்.

“நல்ல கேள்வியே...” நாராயணன் வியந்து சொன்னான்.

“இவர்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு அவர்களது உழைப்பு வேறு சுரண்டப்படுகிறது. பெண்கள், தலித்துகளைப் பாருங்கள். இதற்கு யார் பொறுப்பு.”

“படிமுறையான ஆணாதிக்க அமைப்பு; பெண்கள், அவர்களின் பிள்ளைகளையும் இந்த அமைப்பு அடிமைப்படுத்துகிறது...”

நாராயணன் விளக்கம் கூற முயன்றான்.

“ஆணாதிக்கமே பெண்களையும் சிறுவர்களையும் குறைந்த கூலியிலும் உழைக்கச் செய்கிறது. போதிய உணவு, கல்வி பெறுவதையும் தடுக்கிறது.” என்று கூறிய சங்கரன் திடீரென நினைவு வந்தவனாக தான் சிந்தித்திருந்த உண்மையைச் சரி பார்ப்பதாகச் சொன்னான்: அடிமைச் சமூகத்தில் எஜமானர் தவிர எல்லோரும் உழைத்தார்கள். அங்கு கிடைத்த மூலதனத் திரட்சியே நிலப் பிரபுத்துவத்தைக் கொண்டு வந்தது. அங்கும் சிறுவர் முதல் முதியவர்

வரை எல்லோரும் உழைத்தனர். முதலாளித்துவம் வணிக மூலதனத்தையும் இணைத்து இயந்திர உற்பத்தியை வளர்த்து ஒரு பகுதி மக்களுக்கே வேலை தந்தது. அதனால் வேலையற்றவர், பெண்கள், சிறுவர்களை வேலையற்றவராக்கி, கூலி விவசாயிகள் தலித்துகளுக்கு பகுதிகால வேலையே வழங்குகிறது. விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி மேலும் மேலும் பெரும் பகுதியினரை உற்பத்திச் சாதனங்களிலிருந்து பிரிக்கிறது. இவற்றைப் பற்றியே தற்போது அதிகம் சிந்தித்து வருகிறேன். பெரும்பான்மைத் தொகையினர் மேலும் அடக்கி ஒடுக்கப்படுகின்றனர்”. சங்கரன் விரிவாக பலநாட்களாகச் சிந்தித்த தன் கருத்தைக் கூறினான்.

“இதிலென்ன சந்தேகம். ஒடுக்கு முறை மூலமே அவர்கள் கிளர்ந்தெழுந்து சமூக நீதி, மனித உரிமைகள் எதையும் கேட்க முடியாமல் அடக்கி ஒடுக்கி வைக்க முடிகிறது”. நாராயணன் சுருக்கமாகக் கூறினான்.

“உற்பத்தியில் ஈடுபடும் தொழிலாளர், உற்பத்திச் சாதனங்களுடன் தொடர்புள்ளவர்களை விட உற்பத்தியில் ஈடுபடாதவரே இன்றைய சமூகத்தில் சம நீதி, மனித உரிமைகளே பெற முடியாது பெருந்தொகையானவர் குடும்பமாக அடக்கி ஒடுக்கப் படுகின்றனர் என்கிறேன்.” - சங்கரன் சொன்னான்.

“ஆமாம், மேலும் சிந்திக்க வேண்டிய விஷயம்தான். இந்தக் கருத்து முன்னர் என் கவனத்தில் படவில்லை. தொழிலாளருக்கு அமைப்பு உண்டு. போராடிப் பெறமுடியும். பெண்கள், சிறார்கள், தலித்துகள் போதிய வேலைவாய்ப்பற்ற கூலி விவசாயிகளைத்தான் நீயும் கருதுவதாக எண்ணுகிறேன்.”

“ஆமாம்”

சிரத்தையோடு மேலும் விஷயங்கள் பற்றியும் கலந்து பேசியபடி அறையை நோக்கி வரும் போது சங்கரன் சிரித்தபடி சொன்னான்: “என் கோட்பாட்டை நீங்களும் ஏற்றுக் கொள்ளும்போது தொழிற் சங்கம்

இல்லாதபோதும் நம்ம பாக்டரி தொழிலாளர், உற்பத்தியில் ஈடுபடாதவர்களை விட உயர்வானவர்”.

மறுநாள் நண்பகலிலிருந்து அங்கேயே சமைப்பதாக இருவரும் தீர்மானித்து இரவுக்கு மட்டும் எனச் சாப்பிட ஒட்டலுக்குச் சென்றனர்.

12

அன்று காலை உணவு முடிந்து அவ்வழியே பாக்டரிக்கு நாராயணனைச் சங்கரன் அழைத்து வந்தான். அதிகாலையில் ஐந்துமணிக்கு வேலை ஆரம்பித்த தொழிலாளர்களுடன் ஏழு மணிக்கு வந்தவரும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

பாக்டரி அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் மாணேஜர் உதவியாட்களை முதலில் சங்கரன் அறிமுகம் செய்து வைத்தான். பின்னர் மற்றொரு உதவியாளருடன் பாக்டரிக்குள் நுழைந்தனர்.

குவிக்கப்பட்டிருந்த வெண்குச்சிகள் நீண்ட மண்டபத்தில் இருந்தன. ஆங்காங்கே பெண்பிள்ளைகள் சிறு சிறு குவியல்களை வைத்து நீளமரக் கட்டையில் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தனர். சங்கரன் ஒரு பிள்ளை அடுக்கிக் கொண்டிருந்த கட்டை ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டி ‘இங்கு 52 வெட்டுகள் உள்ளன அவற்றிடை 52 குச்சிகள் பரவி வைக்கப்படவேண்டும், வைக்கப்பட்டதும் மேலே தள்ளி விட்டு அடுத்த மரக்கட்டையில் குச்சிகளைப் பரப்புவர். இதுபோல 52 மரக் கட்டைகள் சேர்ந்ததும் இறுக்கப்படும். அதையே ஒருகட்டை என்போம்’ என்றான்.

“ஒரு பெண்ணால் 10 மணிநேரத்தில் எத்தனைகட்டை அடுக்க முடியும்” – நாராயணன் கேட்டான்.

“காலையில் 5 மணிக்கு வருவர் மாலையில் 5க்குப் புறப்பட்டுவிடுவார்கள். ஏறக்குறைய 11 மணி நேரம் வேலை செய்கிறார்கள் என்று கணக்கிட்டால் அவரவர் விரல்களின்

கறுகறுப்பைப் பொறுத்து 15ல் இருந்து 36 கட்டை வரை அடுக்குபவர்கள் இருக்கிறார்கள். சராசரியாக கூறினால் 25 கட்டை வரை அடுக்குவர்” சங்கரன் விளக்கினான்.

“ஒரு கட்டை அடுக்க எவ்வளவு பணம் தருகிறீர்கள்”?

“இது ‘சீ’ கிளாஸ் பாக்டரி. நாங்க 1.40 தருகிறோம். மற்ற இடங்களில் 1.20, 1.30 வரை தருவார்கள்”. சங்கரன் சொன்னதும் ஒரு பெண்ணின் நாட்சம்பாத்தியத்தை நாராயணன் மனதில் கணக்கிட்டுப் பார்த்தான்.

“நாளுக்கு 30 ரூபாய் வரை உழைக்க முடியும் என்று வைத்துக் கொள்வோம். இப்பகுதியில் கூலிவிவசாயிக்கு நாளுக்கு என்ன கூலி தருகிறார்கள்”.

“30, 35 ரூபாய் வரை இருக்கலாம். எட்டு மணிநேரம் தொடக்கம் பத்து மணிநேரம் வரை வேலை வாங்கலாம்”.

“பெரும்பாலும் விவசாயக் கூலியுடனேயே இங்குள்ள கூலியும் ஏறக்குறைய சமன்படுத்தப்படுகிறது. வேலை நேரம் சிறிது அதிகம். அறுவடை காலங்களில் இவர்கள் வயலுக்குப் போய் விடுவார்களா?” நாராயணன் திடீரெனக் கேட்டான்.

“அதைத் தடுப்பதற்காக ஆண்டுக்கு இரண்டு தடவை போனஸ், வேலையை விடும்போது கிராட்டுயீட்டி என்று கொடுக்கிறோம்”.

“இது அரைப்பாலைவனப்பூமி சார். சீசனில்தான் கொஞ்சம் மழை. வயல்களிலும் வருஷத்திற்கு 50,60 நாட்களுக்கு மேல் வேலை கிடையாது. அங்கும் ஆண்களுக்கு ஒரு கூலி, பெண்களுக்கு வேறு, பிள்ளைகளுக்கு வேலை தரமாட்டார்கள். காண்ட்ராக்ட் எடுத்து அறுவடை செய்பவர் தான் பிள்ளைகளுக்கு வேலை கொடுத்து

குறைந்த கூலியும் தருவார்கள்” - உதவியாள் கிராமத்து நடப்பைக் கூறினான். அவற்றில் சில புதிய உண்மைகளை நாராயணனால் அறிய முடிந்தது.

பா்க்டரியில் நிரந்தரவேலை, வேலைத்திறமைக்கேற்ற கூலி, ஆண், பெண், சிறுவர் எல்லோரும் சமனாகக் கருதப்படுகின்றனர் என்ற உண்மைகள் தெளிவாகின.

“இப்பகுதியில் என்ன விவசாயம் நடைபெறுகிறது?” - நாராயணன் அவனிடம் கேட்டான்.

“சோளம், கம்பு, மிளகாய், பருத்தி, கடலைபோக சில பகுதிகளில் நெல்லும் போடுகிறார்கள்”.

“தூக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வரும் இந்தப் பெண்களெல்லோரும் கம்பங்கஞ்சியும் எடுத்து வருகிறார்களா?”

“இல்லை சார். நெல்லுச்சோறு தான் எடுத்து வருகிறார்கள். ரேஷன் கார்டுக்கும் அரிசி தருகிறார்களே. இரவில் அதைச் சமைத்து தண்ணீர் ஊற்றி வைத்து காலையில் எடுத்து வர வசதியாயிருக்கிறது”.

அடுத்த பகுதியில் ஒருவன் கட்டைகளை எடுத்து பலகையில் தட்டி சமன்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அருகே அகண்ட சதுரமான இரும்பிலான பெட்டியில் மெல்லிய படிமமாக மெழுகு திராவக நிலையில் உருகிக் கொண்டிருந்தது. அதன் முன்னர் இரு தொழிலாளர். ஒருவர் சமன்படுத்தப்பட்ட குச்சிகள் அடங்கிய கட்டையை மற்றவரிடம் தர, வாங்கியவர் அக்கட்டையை ஒரு கணம் மெழுகில் முக்கி எடுத்து மற்றொருவரிடம் தந்தார். வாங்கியவர் அவற்றைப் பரவி அடுக்கினார். இவ்வேலை தொடர்ந்து சில்லும் பல்லும் கொண்ட இயந்திரம் போல நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் வேஷ்டி மட்டும் தார்ப்பாச்சியாகக் கட்டியிருந்தனர். முக்குபவர் தலைப்பா கட்டியிருந்தார். மெழுகு உருகும் வெப்பம்

வியர்வைத் துணிகளைத் தந்து அவர்கள் உடலில் வியர்வை வழிந்து கொண்டிருந்தது.

அடுத்த பகுதிக்குச் சென்ற போது அங்கு மோட்டரில் இயங்கும் இயந்திரம் ஒன்று இரசாயன மருந்துப் பொருட்களை அரைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“இது ‘சீ’ கிளாஸ் பா்க்டரி, மருந்துக் கலவையை இயந்திரத்தில் அரைக்கிறோம். மற்றைய பா்க்டரிகள் ‘டி’ கிளாஸ் யாவிலும் கையாலேயே மருந்தை அரைக்கிறார்கள். முழுவதும் இயந்திரமயமாக்கப்பட்ட பா்க்டரிகளை விட்டுவிடின் 90 சதவீதமான மற்றைய பா்க்டரிகளிலும் இவ்வாறு கையாலே, மனுவலாகவே அரைக்கப்படுகிறது.” - சங்கரன் விளக்கிக் கூறினான்.

“கையால் அரைப்பதால் கைகளில், பிற உறுப்புகளில் பாதிப்பு ஏற்பட்டு விடாதா?”

“இல்லை. எங்காவது ஒருவருக்கு அலர்ஜி ஏற்பட்டால் வேறு வேலை கொடுத்து விடுவர்.”

அரைக்கப்பட்ட மருந்து அரைத்திராவகத் தன்மையில் மற்றொரு அகண்ட சதுரமான பெட்டி போன்ற இரும்புப் பாத்திரத்தில் பரவி நின்றது. மெழுகில் முக்கிய கட்டைகளை ஒரு தொழிலாளி மருந்தில் ஒரு கணம் முக்கி எடுத்து வலதுபுறத்தில் நின்ற தொழிலாளியிடம் தந்தான். மெழுகில் முக்கியது போலவே இங்கும் இயந்திரம் போல வேலை நடைபெற்றது.

வலதுபுறம் நின்ற தொழிலாளி மருந்து முக்கப்பட்ட கட்டையிலுள்ள மருந்து காய்வதற்காக கட்டைகளைப் பரவி அடுக்கினான். மற்றும் ஒரு தொழிலாளி அவனுக்கு உதவினான். அவ்விடத்து வெப்பம் மெழுகு முக்கும் இடத்தைவிட அதிகரித்திருந்தது. அண்மையாக நின்ற மூன்று தொழிலாளர்களின் வெற்று மேனியிலிருந்து வியர்வைத் துளிகள் வடிந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு நாட்கூலியா தருகிறீர்கள்”.

“இல்லை. மாதக் கூலி தருகிறோம். பல வருடக் கணக்காக இவர்கள் இங்கு வேலை செய்கிறார்கள். அண்மையில் சேருபவருக்குச் சிலகாலம் நாட்கூலியே தருவோம். மெழுகிலும் மருந்திலும் முக்கும் வேலை அங்கு சேரும் குச்சி அடுக்கப்பட்ட கட்டைகளைப் பொறுத்தே நடைபெறும். கட்டையில் குச்சி அடுக்குவதே அதிகநேர உழைப்பை உறுஞ்சுபவை.” - சங்கரன் கூறினான்.

தலை நிமிராமல் குச்சிகளை அடுக்கும் பெண்களைப் பார்த்தபடி நடந்தனர். சேலை கட்டி வந்தவரே பெரும்பாலோர். மற்றவர் தாவணி போட்டவர். காலை நேரம் முகத்தில் வியர்வைப் படிமமில்லை. தலை நிமித்தியவர் நெற்றியில் கரும்பொட்டு. சிலரது முகத்தில் திருநீறு.

“எங்க பாக்டரி ஓரளவு காற்றோட்டமாக பரந்து உள்ளது. கூரை உயர்ந்துள்ளது. இது போலவே மற்றவையும் இருக்கும் என எண்ணி விட வேண்டாம்” - சங்கரன் மேலே கூரையைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

மருந்து முக்கிய கட்டைகளைப் பிரித்து தீப்பெட்டியில் அடைக்கும் பகுதிக்கு வந்தனர். அங்கு எவரும் நெருக்கமாக உட்கார்வில்லை. இடைவெளிவிட்டு இரண்டு நிரையாகப் பெண்கள் குந்தி இருந்தனர். எல்லோரது தலையும் குனிந்தபடியே இருந்தது. சிலரது முடியில் பூச்சரம். ஒரு சிலரது காலில் கொலுசு மின்னியது. சிலரது முகத்தில் மூக்குத்தி மின்னியது. அவர்களது பின்புறத்தில் உணவுத் தூக்குகள். பெரியவை. இருநிரைகளுக்கும் இடையாக நடந்து செல்லப் போதிய இடமிருந்தது.

“இங்கு பரவாயில்லை. நெருக்கமில்லாமல் உட்கார்ந்து வேலை செய்கிறார்கள்.” - நாராயணன் சொன்னான்.

“இவை ‘சேப்டி’ மாச்செஸ், பாதுகாப்பான தீக்குச்சிகள். தீக்குச்சிகளை பெட்டிகளின் வெளிப்புறத்திலுள்ள மருந்தில் உராய்ந்தாலே தீப்பிடிக்கும். ஆனாலும் எப்போதாவது எதிர்பாராமல்

தீக்குச்சிகளைப் பெட்டியில் அடுக்கும்போது தீப்பிடித்தால் தீ பரவாமல் அணைத்து விட முடியும். அடுத்த பெண்ணின் தீக்குச்சிக்குப் பரவாமல் இருப்பதற்கே இந்த ஒழுங்கு...” - சங்கரன் விளக்கினான்.

“மனிதர் எல்லாவற்றையும் அனுபவத்தின் மூலம் கற்று நடைமுறைப்படுத்துகின்றனர்.” - நாராயணன் சொன்னான். தளர்த்திய கட்டைகளிலிருந்து குச்சிகளை இரு கரங்களாலும் ஒன்று சேர்த்து பெட்டிகளில் போட்டு இருபுறமும் மருந்து தடவிய பெட்டியில் அடைக்கும் வேலையில் அப்பெண்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர்

யாரும் தலையை நிமிர்த்திப் பார்க்கவேயில்லை. தலை நிமிர்த்தும் அந்த நேரமே வீணாகி விடும். வேலைக்கவனம் வேறு திசையில் போய்விடும் என்ற ஒரே குறிப்புணர்வு. ஒரு கட்டை முடிந்து அடுத்த கட்டையை எடுக்கும் வரை எவரும் தலை நிமிந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஐம்பத்திரண்டு குச்சிகளை ஒன்று சேர்த்து பெட்டியில் அடைக்கும் வேலை ஒன்று, இரண்டு தவறலாம். பெட்டியில் 50 தீக்குச்சிகள் இருக்க வேண்டும் என்பதே கட்டுப்பாடு.

நடுவழியாக அவர்கள் எதிரே நடந்து செல்வதை யாரும் நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. ஒரு காலை மடித்து இருந்தபடி மறுகாலை மடித்து நிமிர்த்தியபடியே இருந்து வேலை செய்தனர். பின்புறமாக அவரவர் உணவுத் தூக்குகள்.

“என்ன ஆண்டாள் திருவிழா எல்லாம் முடிந்து விட்டதா,” - சங்கரன் குரல் கொடுத்தான்.

“ஆமாம் சார்” - குரல் கேட்டு நிமிர்ந்த வள்ளி சிரித்தபடி சொன்னாள். நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டின் கீழே வீழ்ந்திருந்தது.

அதே வேளை அடுத்து இருந்த கற்பகமும் நிமிர்ந்து பார்த்து புன்னகையை வரவழைத்தாள்.

“இவங்க கற்பகம். வேறு கிராமம். ஐந்து மணி சிப்ட்”.

அடுத்து பழகிய குரல்கேட்டு, முடியில் முல்லைச்சரம் போட்ட தலையை நிமிர்த்தி விட்டு தாழ்த்திக் கொண்டாள் காஞ்சனா.

“இவங்க காஞ்சனா. இங்குள்ள சுறுசுறுப்பான வேலையாட்களில் ஒருத்தி.” - சங்கரனின் அறிமுகக்குரலுக்காக ஒரு தடவை முகத்தை நிமிர்த்தி பற்கள் ஓரளவு தெரிய சிரித்து விட்டு, தலைகுனிந்தாள். கன்னத்தில் சுருள், காதில் அவன் தேர்ந்தெடுத்த சிமிக்கி அழகாக இருப்பதை அன்றே முதன் முதலில் அண்மையில் கண்டான். வேறு எதுவும் அவன் பேசவில்லை.

“இங்கே வேலை செய்யும் பெண்களின் பெயரெல்லாம் நினைவில் வைத்திருக்கிறாயா?” - நாராயணன் சிரித்தபடி கேட்டான்.

“எல்லோரையுமே பெயர் சொல்லி அழைப்பது நிர்வாகத்திற்கு பயனளிக்கும். மாணேஜ்மென்ட் ஸ்டாபிலும் சொல்லித் தருவர். நல்லமுறையான நிர்வாகமென்றால் தொழிலாளர்களை முகம் தெரியாதவர்களாக ஆக்கிவிடக் கூடாது என்பர்.” - சங்கரன் சொன்னான்.

“பரவாயில்லையே. முதலாளித்துவத்தின் நவீன தந்திரமுறைகளையெல்லாம் படித்திருக்கிறாயே”.

“ஓரளவு படித்தேன். அதை முன்னைய பாக்டரியை விட இங்கேயே ஓரளவு நடைமுறைப்படுத்தினேன். எல்லோரையும் வெற்றிகொள்ள முடிந்தது.”

“முதலாளித்துவம் பேசும் மனிதாபிமானம் பிச்சைக்காரனுக்குச் சில்லரை வீசுவதனுடனோ, வீம்புக்கு பணத்தை எறிவதனுடனோ போய்விடும். மார்க்சிய அறிவு ஒன்றே பரந்த மனிதாபிமான உணர்வையும் வர்க்க உணர்வையும் தரக்கூடியது” - நாராயணன் அவனது பரந்த உணர்வுக்கு விளக்கமளித்தான்.

“இங்கே உள்ளவரின் சாதிப்பெயர்களை அறிந்து வைத்திருக்கிறாயா?” - நாராயணன் திடீரெனக் கேட்டான்.

“நான் அந்தப் பிரிவில் அதிக அக்கறை காட்டி எவரையுமே விசாரிக்க மாட்டேன். எங்க மாணேஜருக்கு அது எல்லாம் தெரியும். கிராமத்திலுள்ள ஏஜென்டுக்கு விபரம் எல்லாம் தெரியும். ஆங்காங்கே சொல்வதைக் கேட்டு சிலரைப் பற்றி மட்டும் தெரியும். வள்ளி வேளாளப் பெண்ணு, கற்பகம் பள்ளர் சாதி, மூன்றாவது காஞ்சனா பறையர் வகுப்பு.” - சங்கரன் கூறினான்.

“அவர்களிடையே என்ன வேறுபாடு என எவரும் கூற முடியாது. சாதிப்பெயரைச் சொன்னதும் சிந்தனையில் தான் பாகுபாடு. படி நிலை சமூக உற்பத்தி முறை, முதலாளித்துவம் அனைவரையும் உற்பத்தித் திறன் கொண்டே அளக்கிறது...” - நாராயணன் சொன்னான்.

“உற்பத்தியில் ஈடுபட முடியாமல் ஒதுக்கப்படுபவரைப் பற்றித்தான் நான் இப்போது அதிகம் சிந்திக்கிறேன். சாதிப்போராட்டமெல்லாம் உற்பத்தியில் ஈடுபட முடியாமல் தெருவில் நிற்பவரிடையே தான் சாதிப்பிரிவு பிளவுபட்டு ஆரம்பிக்கிறது.”

“அதை நான் மறுக்கவில்லை. அவற்றைப் பின்னர் தொடர்ந்து விவாதிப்போம். தற்போது இந்த வேலையை முடித்து விடுவோம்.” - நாராயணன் கூறினான்.

எதிரே இரண்டு பெண்கள் நின்றபடி அருகே இருந்த பெட்டியிலுள்ள தீப்பெட்டிகளில் சாம்பிளாக எடுத்து குச்சிகளை எண்ணிக்கொண்டிருந்தனர்.

“அவரவர் தீக்குச்சிகளைப் போட்ட தீப்பெட்டிகளில் 50 குச்சிகள் உள்ளனவா என சரி பார்க்கிறார்கள். குறைவாக இருந்தால் பெட்டி அடைத்தவரை எச்சரிப்பார்கள்.” - சங்கரன் சொன்னான்.

“தீக்குச்சிகளைப் பெட்டியில் அடைப்பவருக்குக் கட்டைக்கு என்ன கூலி கொடுக்கிறீர்கள்”.

“அங்கு குரோஸ் கணக்கு. குரோசுக்கு ஒரு ரூபா ஐம்பது பைசா தருகிறோம். மற்ற இடங்களில் ஒரு ரூபா முப்பது பைசா வரையே கிடைக்கலாம்.”

“முன்னைய கணக்குப் போலவே சராசரி கூலி முப்பது ரூபாவாகிறது. இருபது ரூபாவிலிருந்து நாற்பது ரூபாவரை கூலி பெற முடிகிறது. அப்படித் தானே?” - நாராயணன் கேட்டான்.

“ஆமாம்” நாராயணன் கணக்கைச் சங்கரன் ஒப்புக் கொண்டான்.

கட்டிடத்தின் வராந்தாப் பக்கமாக வந்தபோது இருபெண்கள் தீப்பெட்டிகளின் முகப்பில் கம்பெனியின் வர்ணப்படத்தை ஒட்டிக் கொண்டிருந்தனர். மற்றும் இரு பெண்கள் எக்லைஸ் வரி செலுத்தப்பட்ட ‘பந்’தை ஒட்டிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் குனிந்த தலையுடன் ஒட்டும் வேகம் இயந்திரத்தின் வேகத்தை விட விரைவு போலத் தெரிந்தது.

மற்றோரிடத்தில் வெற்று வெளிப்புறப் பெட்டியின் இருமருங்கும் மருந்து தடவப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. நீண்ட தடியில் பெட்டிகள் அடுக்கப்பட்டு இருவர் பெரிய பிரஸ்ஸில் கெமிக்கலை தொட்டு ஒரு புறம் தடவினர். பின்னர் அதையே பிரட்டி மறுபுறமும் தடவி உலரப் போட்டனர்.

வெய்யிலில் காய்ந்த தீப்பெட்டிகள் பத்துப் பத்தாக சிறு பாக்கெட்டாக்கி பின்னர் பத்து சிறுபாக்கெட்டுகள் தனிப் பாக்கெட்டாக்கி 100 கொண்ட ஆறு பெரிய பாக்கெட்டுகள் தனி பண்டிலாக தடித்த பேப்பரில் கம்பெனிப் பெயருடன் ஒட்டப்பட்டது. ஒரு பெரிய பண்டிலில் அறுநூறு தீப்பெட்டிகள். எக்லைஸ் இன்ஸ்பெக்டர் வந்து சரி பார்த்து கணக்கெடுத்த பின்னர் ஆங்காங்கே சந்தைப்படுத்தும் மாநிலங்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன.

ஆங்காங்கே இளம்பெண்களும் வயதானவர்களும் நாலு நாலு கட்டைகளாகச் சுமந்து செல்வதும் தெரிந்தது. சிலர் அடுக்கிய கட்டைகளை எடுத்து வந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“அவர்கள் எல்லோரும் பாக்டரிக்கு பக்கத்திலுள்ள கிராமத்தவர். வீட்டிற்குக் கட்டைகளையும் குச்சிகளையும் எடுத்துச் சென்று கட்டை அடுக்கிக் கொண்டு வருபவர்” என சங்கரன் விளக்கம் கூறினான்.

“அங்கே வீட்டில் ஆறு வயசுப் பிள்ளைகளும் குச்சிகளை அடுக்குவர். அப்படித்தானே” - சிரித்தபடியே நாராயணன் சொன்னான்.

“ஆமாம் பாக்டரியாக இயங்கும் இங்கே சிறுவர் வேலை செய்வது தான் பிரச்சனை. வீடுகளில், நடுத்தர விவசாயிகள், வீட்டில் கைத்தறி வைத்திருப்பவர் போல எல்லோரும் வேலை செய்து கொண்டிருப்பர்” - சங்கரன் அங்குள்ள நடைமுறையைக் கூறினான்.

“இத்தகைய வாய்ப்பு எல்லா இடங்களிலும் கிடைப்பதில்லை. அதே வேளை இத்தகைய உழைப்புச் சுரண்டலே சென்ட்ரான மத்தியஸ்துவத்தை நோக்கிய பெரிஃபரியான சுற்றுவட்ட விளிம்புச் சுரண்டல்”.

“என்ன சமீர்அமினின் சென்ரர் பெரிஃபரி தியரிக்கு வந்துவிட்டேங்க.” - நாராயணனுக்குச் சங்கரன் பதிலளித்தான்.

“ஆமாம். அதன் மூலமும் சுரண்டலின் மையக் குவியலை விளக்க முடிகிறது.”

“பண்ட உற்பத்தியில் ஏற்படும் உபரி மதிப்பு மூலமாகவா, வணிகம் மூலமாகவா உபரி மையப்படுத்தப்படுகிறது என்றோர் வினாவும் எழுகிறது.”

“அதுவும் எனக்குத் தெரியும். சமீர்அமின் பற்றிய அத்தகைய விமர்சனமும் உண்டு”.

இருவரும் பாக்டரியின் முன்புற அலுவலக அறையை அடைந்தனர். துணையாக வந்தவர் போய் விட்டார்.

“நல்ல புதிய அனுபவம். நீண்ட நாட்களாக ஆங்காங்கே படித்ததைத் தவிர நேரடியாக தீப்பெட்டி தயாரிப்பதைப் பார்த்ததில்லை.” – நாராயணன் மாணேஜரிடம் சொன்னான்.

மாணேஜர் டீ வரவழைத்தார். அவர் வழங்கிய சிகரெட்டை ‘நோ தாங்யு’ என மறுத்து விட்டான். நாராயணன் மேலும் சில சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம் கேட்டான். ஆண்டு போனஸை தீபாவளி, வருடப்பிறப்பாகப் பிரித்துத் தருவதாக மாணேஜர் கூறினார்.

“எப்படிக் கணக்கிடுகிறீர்கள்?”

“கட்டைக்குப் பத்துப் பைசா தருகிறோம்.”

மாதச் சம்பளம் பெறும் நிரந்தர ஊழியர் பற்றியும் விசாரித்தான். அவர்களுக்குப் போனஸ் தவிர பிராவிடென்ட் பண்ட வசதியும், ஆண்டு லீவு வசதியும் தருவதாக விளக்கினார்.

அங்கு ஏற்படக் கூடிய நோய்க்குறிகள் பற்றியும் நாராயணன் கேட்டான்.

“வேலை வேளையில் எவருக்காவது வாந்தி, தலைவலி, மயக்கம் ஏற்படலாம். அவற்றுக்கு நாங்கள் வழக்கமான சிகிச்சை அளித்து ஓய்வு எடுக்கச் செய்வோம். அவையெல்லாம் பாக்டரி வேலையால் மட்டும் ஏற்படுவதாகக் கூறிவிட முடியாது. தேவை ஏற்பட்டால் அண்மையிலுள்ள டாக்டரிடமும் அனுப்பி சிகிச்சை செய்வோம்.” மாணேஜர் அங்குள்ள நடைமுறையைக் கூறினார்.

நாராயணன் நன்றி கூறி விடைபெற்றான். சங்கரனிடம் அறைச் சாவியைப் பெற்றுக் கொண்டு சொன்னான்:

“ஒரு மணிக்குச் சாப்பாட்டுக்கு வந்து விடு...”

அறைக்கு வந்ததும் சில குறிப்புகளை எழுதிவிட்டு சமையல் வேலையை நாராயணன் ஆரம்பித்தான். வரும் வழியிலேயே எளிதாகச் சமைக்கக் கூடிய தக்காளி, வெண்டைக்காயுடன் பச்சை மிளகாயும் வாங்கி வந்தான். அரிசி, மிளகாய் தூள், அப்பளம், ஊறுகாய் எல்லாம் அங்கே அறையில் இருப்பதை ஏற்கெனவே சரி பார்த்திருந்தான்.

கெரஸின் அடுப்பில் சோறாக்கத் தண்ணீர் வைத்து தீக்குச்சியைக் கிழித்து மூட்டும்போது மாணேஜர் அவனது வினாவுக்குக் கூறிய பதில்கள் சில நினைவு வந்தன. உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டான்.

“தீப்பெட்டி பெரும்பாலும் வீடுகளில் அடுப்பு மூட்ட, விளக்கெரிப்பதற்குத்தானே பயன்படுகிறது. “ நாராயணன் சொன்னான்.

“அப்படியானால் இங்கேயுள்ள பாதிப் பாக்டரியை மூடி விடலாமே” - சிரித்தபடியே மாணேஜர் சொன்னார்.

“அப்போது...”

“சிகரெட், பீடி குடிப்பவருக்காகவே பாதிப் பாக்டரிகள் இயங்குகின்றன. நான் ஒரு பாக்கெட் சிகரெட் புகைப்பவன். இரண்டு மூன்று நாளுக்கு ஒரு தீப்பெட்டி வேண்டும்..”

“உடலுக்கு ஊறுவிளைப்பது என அரசு சிகரெட், பீடியை தடை செய்து விட்டால்....”

“நாங்க பாக்டரியை மூட வேண்டியது தான்...”

“ஏற்றுமதி...”

“மொத்த உற்பத்தியில் பத்து வீதத்திற்கு உள்ளாகவே ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. அதுவும் பெரும்பாலும் விம்கோ போன்ற சில இயந்திர உற்பத்திக் கம்பெனிகளே ஈடுபட்டுள்ளன.” மாணேஜரின் பதிலில் சில உண்மைகள் தெளிவாகின.

உடலுக்கு ஊறுவிளைவிக்கக் கூடியவற்றிற்குத் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையும் உதவுகிறது என்பதையும் அறிய முடிந்தது.

“சிகரெட்டா, பீடியா உடலுக்கு அதிக தீங்கு விளைவிக்கக் கூடியது.”

“சிகரெட் தான். நீளமானது, அதிக புகையைத் தள்ளக் கூடியது.”

“இந்தியாவில் அமெரிக்க ஐ.டி.சி. மட்டும் 5000 கோடி சிகரெட்டுகள் உற்பத்தி செய்கிறது. தலைக்கு 50 சிகரெட். பீடிக்குக் கணக்குப் பார்ப்பது சிரமம். ஏறக்குறைய 70 சதவீதமானவர் பீடியே புகைக்கின்றனர். தீப்பெட்டி உற்பத்தியில் வீட்டுத் தேவை போக பெரும்பகுதி பீடி புகைக்கவே பயன்படுகிறது. சிகரெட் போலல்ல, பீடியில் தீ எளிதில் பிடிப்பதில்லை”.

பாக்டரி அனுபவச் சிந்தனையுடன் சமையல் தொடர்ந்தது. தக்காளியில் காரம் போட்டு குழம்பு, வெண்டைக்காய் தேங்காய், பச்சை மிளகாய் போட்ட பிரட்டல், அப்பறம் ரசம்.

சமையல் முடிந்ததும் அறையைப் பூட்டி விட்டு வெளியே போய் சிறிய தூக்கில் தயிர் வாங்கி வந்தான்.

நண்பகலானது. ஒரு மணிக்கு சங்கரன் வந்தான். இருவருமாக பாக்டரி அனுபவத்தைப் பற்றிப் பேசியபடி சாப்பிட்டனர்.

“இங்கு உனக்குச் சில நாட்கள் சமைத்துப் போட்டு அரசியல், சமூகப் பிரச்சனைகள் பற்றிப் பேசலாம். அடுத்து வேறு ‘டி’ கிளாஸ் பாக்டரி பார்க்க வேண்டும். தெரிந்த இடம் ஏதாவது இருக்கிறதா?” நாராயணன் கேட்டான்.

சிறிது நேரம் சிந்தித்த பின்னர் ‘பளிச்’ சென நினைவு வந்தவனாக சங்கரன் சொன்னான்.

“ஆமாம். தற்போதுதான் நினைவு வருகிறது. வில்லி புத்தூரிலிருந்து மூன்று நாலு கிலோமீட்டர் தூரத்தில் தான் மல்லி என்ற கிராமம் இருக்க வேண்டும். அங்கே ஓர் ஆசிரியர் ‘டி’ பாக்டரி நடத்துகிறார். நன்கு விஷயமறிந்தவர். டாக்டர் ஒருவர் அறிமுகப்படுத்தினார். ஞாயிற்றுக்கிழமை அங்கே போகலாம். அப்பகுதியில் அல்லது நகரை ஒட்டி வீடு ஒன்றும் நாம் பார்க்கவேண்டும்.”

“சரி, ஞாயிற்றுக் கிழமையே போய்விடலாம்.”

சங்கரனுக்கு நாராயணன் ஒப்புதல் அளித்தான்.

13

இரவு பூராவும் படுத்திருந்தபடியே விவாதம் தொடங்கியது. சங்கரன் தன் நீண்டகால, படிப்பு சிந்தனையை நாராயணன் முன்பு தேய்க்க விரும்பினான்.

“முன்பும் கூறினேன் என நினைக்கிறேன். உபரி உழைப்பு மனித வரலாற்றுக் காலம் தொட்டு இருந்து வந்துள்ளது. அடிமைச் சமூகம், நிலப்பிரபத்துவ சமூகங்களில் இருந்தது என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. இருந்தாலும் முதலாளித்துவ சமூகத்திலேயே உழைப்புச் சக்தி ஒரு பண்டமாகிறது.”

“அதே வேளை முதலாளித்துவத்தில் கூலி உழைப்பு முறையிலேயே உபரிமதிப்பு அபரிக்கப்படுகிறது என்றும் கூற வேண்டும்”. -நாராயணன் சங்கரனுக்குக் கூறினான்.

“சரி எங்க பாக்டரிப் பெண்களை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வோம். இவர்கள் தமது உழைப்புச் சக்தியை மீள்பெறுவதற்கு நாள்தோறும் 8 மணி நேர உழைப்பு போதுமென்றாலும் 12 மணி நேரம்

உழைக்க நேரிடுகிறது. 4 மணிநேர உபரி உழைப்பை முதலாளி அபகரித்துக் கொள்ளுகிறான். இந்த உபரி கூலிச்சந்தை மூலமே அபகரிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய அமைப்புப் பலங்குன்றியுள்ளது என்கிறேன்”.

“அதற்கு என்ன காரணம், எப்படிச் கூறுவாய்”. நாராயணன் கேட்டான்.

“என் கருத்து என்னவென்றால் வேலையற்றவரும் நிரந்தரமற்ற உதிரித் தொழிலாளரும், பெண்களும், சிறுவரும், மற்றோரும் கூலிச்சந்தையில் உழைக்கத் தயாராக உள்ளனர். அவர்களை உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தி அவர்களது உபரி உழைப்பை அபகரித்து முதலாளிகள் மூலதனத்தைப் பெருக்க முடியாதுள்ளனர்”

“ஆமாம் இதில் உண்மை இருக்கிறது. சிந்திக்க வேண்டியதுதான்”. நாராயணன் சிந்தித்தபடியே சங்கரனை மேலும் பேச விட்டான்.

“ஒருவருடைய உழைப்பைச் சுரண்டுவது, அபகரிப்பது அநீதியானது என்று நாம் கூறிய போதும் முதலாளித்துவ அமைப்பு அதற்குச் சட்டரீதியாக அனுமதி வழங்குகிறது. அதே வேளை ‘ஆகக் குறைந்தபட்ச கூலி’, மினிமம் வேஜ் என்று மக்களுக்கு அறிவித்து விட்டு நடைமுறைப்படுத்தாதிருக்கிறது. எங்களது பாக்டரியில் துண்டு வேலை, பீஸ்ரேட்டுக்கு தக்க கூலியை நிர்மாணிக்கவில்லை. இத்தகைய ஒடுக்கு முறையான, சுரண்டலை நீதிப்படுத்தும் அநீதியான சமூகத்தை எதிர்த்து, புதிய எதிர்ப்பாக சமூக இயக்கங்கள் தோன்றி வருவதை நீங்கள் பார்க்கலாம்.” -

“எவற்றைக் குறிப்பிடுகிறாய்?” - நாராயணன் கேட்டான். “பெண்கள், தலித்துகள், கூலி ஏழை விவசாயிகள்.”

“இவர்கள் பல்வேறு வர்க்கங்களாகப் பிரிந்துள்ளனரே”

“ஆமாம் ஒப்புக் கொள்கிறேன். காரணம் அவர்களின் தேவைகள் வெவ்வேறாக உள்ளன. ஆனாலும் அனைவரும் சுரண்டப்படுகின்றனர். ஆணாதிக்கம் பொதுவாக எல்லாப் பெண்களையும் அடக்கி, ஒடுக்கி வைத்த போதும் தலித்துப் பெண்கள் சாதி ஒடுக்குமுறையாலும் அடிமைப்படுத்தப்படுகின்றனர். நமது தொழிற்சாலை போன்றவற்றில் வேலை செய்யும் வேளை சமத்துவமாக உழைக்கச் செய்து, கூலி தந்து சமத்துவமாகச் சுரண்டப்படுகின்றனர். வெளியே அவர்களை மட்டமான கழிவுகளை அகற்றுவது போன்ற ஈனத் தொழில்களில் ஈடுபடுத்தி குறைந்த கூலியும் வழங்குகின்றனர்”.

“சரி சரி இவற்றுக்கு என்ன தான் விடிவு என்கிறாய். அப்படித்தானே” - நாராயணன் அவனது அடிமனதை அளக்க முயன்றான்.

“அதற்கு இப்போது நான் வரவில்லை. இந்த ஒடுக்கப்பட்ட, உற்பத்திச் சாதனங்களுடன் ஈடுபடுத்தப்படாதவரின் தேவைகள் வெவ்வேறாக உள்ளன என்கிறேன். பெண்களை எடுத்துக் கொண்டால் சொத்துரிமை, விவாகரத்துரிமை, கர்ப்பம், குழந்தை பெறுதல், பாலூட்டி வளர்த்தல் போன்ற ஆபத்துகளுடன் சமத்துவமான கூலி ஆகியவற்றிற்காகவும் போராட வேண்டியுள்ளது. வர்க்க முரண்பாடுகளிடையே இவற்றையும் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது என்கிறேன். கூலி, ஏழை விவசாயிகளுக்கு அரசினால் நிலம் வழங்க முடியவில்லை.”

“இப்போது ஒட்டு மொத்தமாக என்ன கூறுகிறாய்?” நாராயணன் கருக்கமாக அவனது கோட்பாட்டைக் கூறும்படி மீண்டும் வேண்டினான்.

• “நல்ல சமூகம் என்பது உற்பத்தியில் ஈடுபடும் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு மட்டும் நீதி வழங்க முனைவதல்ல. சமூகத்தின் மற்றைய பெரும்பகுதியினரான வேலையற்றோர், பெண்கள்,

தலித்துகள், குழந்தைகள், கூலி ஏழை விவசாயிகளுக்கும் நீதி வழங்கவேண்டும். இவர்கள் உற்பத்தியாளரல்ல, உற்பத்தி சாதனங்களை உடையவரும் அல்ல. இவர்கள் ஒடுக்குமுறைக்கும் அநீதிக்கும் உட்படுகின்றனர். சமூகத்தின் பெரும்பான்மையினர் இவர்களே. உபரி உழைப்பு கரண்டப்படுவதான தொழிலாளி வர்க்கம் போராட்டத்தில் இவர்களையும் ஈடுபடுத்தி இவர்களுக்கும் சமநீதி, சமூகநீதி ஏன் பெறக் கூடாது?”

“சுருக்கமாகக் கூறினால் இவர்களை வர்க்கப் போராட்டத்தில் இணைக்காததால் பெண்ணியம், தலித்தியம் எனத் தனி இயக்கங்கள் தோன்றுகின்றன என்றும் கூறுகிறாய்” - நாராயணன் முடித்தான்.

“ஆமாம், அதையும் தான் கூறுகிறேன். உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்த முடியாத பெரும்பகுதியினருக்கும் சமத்துவமும், சமூகநீதியும் கிடைக்க வேண்டும் என்கிறேன்” - சங்கரன் நாராயணனின் தொகுப்பை ஆதரிப்பதோடு கூறி முடித்தான்.

“இன்றைய உற்பத்தி முறை முதலாளிகளின் இலாபத்திற்கும் சந்தைக்கும் மூலதனப் பெருக்கத்துக்குமாகவே நடைபெறுகிறது. இதை எதிர்த்துப் போராடி மூலதனத் திரட்சியான உற்பத்திச் சாதனங்களைக் கைப்பற்றி இலாப நோக்கில்லாத திட்டமிட்ட உற்பத்தியை, உபரி உழைப்பை இழக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத் தாலேயே ஆக்க முடியும் என்பதே மார்க்சிய கோட்பாடாகும். இப்புரட்சியில் ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கங்களை எல்லாம் இணைப்பதில் தவறில்லை. இடதுசாரி இயக்கங்கள் இவற்றை ஒன்றிணைக்காதது தவறுதான். இருந்தாலும் இவ்வியக்கங்கள் ஒரு கால கட்டத்தில் புரட்சி வேண்டும் வர்க்கங்களுடன் இணையும் அல்லது அவற்றிற்கு ஆதரவு தரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.”

நாராயணனின் விளக்கம் ஓரளவு தெளிவைச் சங்கரனுக்குத் தந்தபோதும் தன் முழு சந்தேகங்களும் தீர்ந்து விடவில்லை என சங்கரன் எண்ணிக்கொண்டான்.

14

சங்கரன் சில நாட்களாக பாக்டரிக்கு வரவில்லை. விடுமுறையில் செல்வதாகவே ஆபீஸில் சொல்லியிருந்தான். கணக்குகள், கோப்புகளைச் சரிப்படுத்திவிட்டு உதவியாளனிடம் தொடரும்படி ஒப்படைத்துவிட்டே சென்றான். பல்வேறு அரசு அலுவலகங்களுக்கும் அனுப்பவேண்டிய விபரங்களை ஏற்கனவே அனுப்பிவிட்டான்.

அவன் வசித்த அறை பூட்டியிருப்பதாகச் சொல்லினர். சில நாட்கழித்து ஒரு மாலையில் அறைக்கு வந்து தன் பொருட்களை டாக்ஸி ஒன்றில் எடுத்துச் சென்றதாகச் சிலர் பேசிக்கொண்டனர்.

பாக்டரி ஓனர் அங்கு மாதத்தில் இரண்டு மூன்று தடவையே வந்து செல்வதுண்டு. டெலிபோனிலேயே பேசிக் கொள்வார். பட்டியல் தயாரித்து வீட்டுக்கு அனுப்பியதும் ஓனர் செக்கில் கையெழுத்துப் போட்டு அனுப்பிவிடுவார். வாரச் சம்பளங்கள், பிற செலவுகள் சிரமம் எதுவுமின்றி கவனிக்கப்பட்டு வந்தன. அந்தப் பாக்டரி சீராக ஓடுவதாகத் திருப்தியடைந்த ஓனர் தனது மற்றைய பாக்டரி இரண்டிலும் அதிக கவனம் எடுத்து வந்தார்.

அன்று காலையில் ஓனர் தன் காரில் மற்றோர் இளைஞனை அழைத்து வந்தார்.

“சங்கரன் தானாகவே விலகிவிட்டான். இவர் மிஸ்டர் இராமநாதன். சங்கரனின் வேலையைக் கவனிப்பார்” - ஓனர் மானேஜருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அவருக்கும் மற்ற இருவருக்கும் ஒரே அதிர்ச்சியாயிருந்தது.

“மிஸ்டர் சங்கரன் கம்பெனியை விட்டு விலகுவது பற்றி எனக்கே சொல்லவில்லையே. படித்தவர், பண்பானவர் என நன்கு மதித்தே நாங்கள் பழகினோம். தவறாக எதுவும் செய்யவில்லையே”. மானேஜர் தாழ்மையுடனும் தயக்கத்துடனும் சொன்னார்.

“சங்கரன் எவர் மேலும் எவ்விதக் குறையும் சொல்லவில்லை. தன் தனிப்பட்ட விஷயம் என்று சொல்லியே விலகுவதாகச் சொன்னான். உங்களுக்கெல்லாம் நேரில் வந்து சொல்லுவது தனக்கு மனக்கஷ்டமாக இருந்தது என்றும் கூறினான்.”

“நாங்க ஒரு பிரிவுபசாரமாவது செய்திருப்போம்” - மாணேஜர் வருத்தமாகவே சொன்னார்.

“சரி விட்டிடுங்க, மீண்டும் வந்தால் பார்க்கலாம். இவரிடம் ஃபயில் எல்லாவற்றையும் தந்து வேலையைக் கவனியுங்க. மற்றவருக்கும் அறிமுகப்படுத்தி வையுங்க.”

“சரியுங்க சார்” - மாணேஜரின் தாழ்மையான வார்த்தை.

“நான் பார்க்க வேண்டிய, கையெழுத்துப் போடவேண்டியவை ஏதாவது இருக்கிறதா?”

“தற்போது இல்லை சார், சம்பளப் பட்டியல் தயாராகிறது. நாளைக்கு கையெழுத்திட பட்டியலுடன் அனுப்புவோம்.”

பாக்டரியைச் சுற்றிப் பார்ப்பதாக இராமநாதனையும் அழைத்துக் கொண்டு மாணேஜருடன் பத்து நிமிட நேரம் சுற்றி வந்தார். காரில் ஏறிப் போய்விட்டார்.

சங்கரன் பாக்டரியை விட்டு விலகிய செய்தி ஒரு மணி நேரத்தில் எங்கும் பரவியது. எவரிடமும் சொல்லாமல் போனது பலரிடையே மன நெகிழ்வு ஏற்படுத்தியது; பலவித ஊகங்களும் அங்கு எழுந்தன.

மாணேஜருடன் பிணக்கு, ஒன்றருடன் முரண்பாடு, பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டருடன் தகராறு என்றெல்லாம் பேசப்பட்டன. பாக்டரி அன்று சோகமயமாகவே இருந்தது.

சில நாட்களாக சங்கரன் வரவில்லை, விடுமுறையில் போயுள்ளார் என்ற கதைகள் அடிபட்டபோதே வேலையை விட்டுப் போயிருக்க வேண்டும் என காஞ்சனா ஓரளவு ஊகித்திருந்தாள்.

ஒருத்தியின் பேச்சு சங்கரன் விலகி விட்டதாக காதில் விழுந்ததும் சந்தேகம் அவ்வேளை உறுதியானது. காஞ்சனாவின் மனம் கலங்கவே செய்தது. நெஞ்சு பாரமாகி விரல்கள் வேகமிழந்தன. குனிந்த தலை நிமிராமல் வேலையில் கவனமாயிருப்பதாக மற்றவருக்குக் காட்டிக் கொண்டாள். கலங்கிய கண்களை முந்தானைச் சேலையால் துடைத்து சமாளிக்க முயன்றாள்.

கற்பகமே முதலில் வந்து ‘கேட்டியாடி கதையை, எத்தனை பரிவாகவும் பாசமாகவும் பேசிப் பழகினார். ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் ஓடிவிட்டார்.... இந்தக் காலத்தில் ஆரைத்தான் நம்பலாம்’ என்று கூறும்போது அவளது நெஞ்சு அடைத்து வார்த்தைகள் தளதளத்தன.

காஞ்சனா முந்தானைச் சேலையால் விம்மல் வெளியே வராமல் பொத்திக் கொண்டாள். இருந்தாலும் கண்கள் கலங்குவதை நிறுத்த முடியவில்லை.

முரண்பட்ட வெவ்வேறு உணர்ச்சிகளின் உந்தல்களைச் சமாளிக்க முயன்றாள்.

மீண்டும் கண்களைத் துடைத்துவிட்டு முந்தானைச் சேலையால் விம்மலை அழுக்கி வாயைப் பொத்தியபடி காஞ்சனா கழிவறையை நோக்கிச் சென்றாள். பெண்களுக்காக இரண்டு அறைகளே இருந்தன. ஒன்றைத் திறந்து உள்ளே அடைத்துவிட்டு விம்மி விம்மி அழுதாள்.

நாலு, ஐந்து நிமிடம் கழிந்தபின் அங்கிருந்த தண்ணீரிலேயே கண்களையும் வாயையும் கழுவித் துடைத்துவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

பாக்டரி வேலைகள் எவ்வித மாற்றமுமின்றி நடந்து கொண்டிருந்தன. சமூகம் தொடர்ந்து இயங்குகிறது. மனித மனங்கள் தான் உணர்ச்சிகள் பிற சம்பவங்களால் வேறுபடுகின்றன என்பதை

அவளால் உணரமுடியவில்லை. தன் துன்பமே பெரிதென எண்ணிக்கொண்டாள். உலகம் சூனியமாகித் தான் தனித்து நிற்பதான உணர்வு.

மாலை வரை நேரத்தைக் கடத்துவதே பெரிய கஷ்டமாயிருந்தது. முடிந்தவரைபெட்டி போட்டுவிட வேண்டும் என முயன்றாள்.

கற்பகம் சாப்பிட வரும்படி அழைத்தாள். தான் பின்னர் சாப்பிடுவதாகச் சொல்லிவிட்டாள். பசியே எழவில்லை. ஒரு மணி வரையில் தூக்கை எடுத்துச் சென்று சாப்பிட முயன்றாள். தாயார் அவளுக்குப் பிடித்தது என எண்ணெயில் வதக்கிப் போட்ட கத்தரிப் பிஞ்சுடன் கூட அதிகம் சாப்பிட முடியவில்லை. நாலு, ஐந்து தடவை வாயில் வைத்த பின்னர் விக்கல் எடுத்தது. சோற்றுடன் இருந்த தண்ணீர் முழுவதையும் குடித்து வயிற்றை நிரப்ப முயன்றாள்.

எஞ்சிய சோற்றை கற்று வரப் பார்த்துவிட்டு பின்புறத்தில் நின்ற நாய்க்குக் கொட்டி விட்டாள். மிஞ்சிய சோற்றுடன் வீட்டுக்குச் சென்று தாயிடம் திட்டு வாங்குவதைத் தவிர்த்தாள்.

மாலை நேரம் நீண்டு கிடப்பதாகத் தெரிந்தது. பெட்டி போட்ட கட்டைகள் குவிந்திருப்பது தெரிந்தது. விரைவாகக் கணக்குக் கொடுத்துவிட்டு முன்புறமாக பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்து தலையைத் தாழ்த்தியபடி இருந்தாள். முந்தானைச் சேலையால் முகத்தை மூடிக் கொண்டாள்.

கற்பகம் அவளைத் தேடி வந்து அருகே உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“ஏண்டி, சங்கரன் சார் போனதற்காகக் கவலைப்படுகிறாயா? அவருக்காக புதிய அசிஸ்டெண்ட் வந்திருக்கிறார் பார்த்தாயா?” கற்பகம் பேச்சைத் தொடக்கினாள். காஞ்சனா தலையை நிமிர்த்தவில்லை.

“நான்தாண்டி தவறாகக் கணக்குப் போட்டு உன்னையும் பிழையாக முடிந்து விட்டேன். சங்கரன் சார் அப்படி தவறாகப் பழகி ஏமாற்றும் பேர்வழியல்ல. அன்றொருநாள் டெயிலரிடம் போகும் போது கண்டிப்பாகப் பேசியது தான் கவலையாயிருந்தது. உன்னையும் வீணாக அவருடன் சீண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்த்துவிட்டேன். ஏண்டி குனிந்தபடியே இருக்கிறாய். பஸ்ஸை டிரைவர் எடுக்கிறார். கம்பியோடு தலை அடிபடப் போகிறது” கற்பகம் கூறியபடியே காஞ்சனாவின் தலையை நிமிர்த்த முயன்றாள்.

“தலைவலி. இப்படியான தலை வலி முன்னர் எப்போதும் வந்ததில்லை” - காஞ்சனா சமாளிக்க முயன்றாள்.

“அன்றொருநாள் உங்க வீட்டுக்கு சங்கரன் வந்தாரே; ராமசாமி வீட்டுக்கு வந்தது கூட எங்க வீட்டுக்கு வந்தது போலவே இருந்தது. கலகலப்பாகப் பேசினார். உன் வேலை குறைந்ததற்குக் கண்டித்தபோதும் நீ கலங்கிய போதும், அவர் இத்தனை கவனம் எடுக்கிறாரே என்றுதான் என்னால் எண்ண முடிந்தது. அப்படியானால் பழகியவர் திடீரெனச் சொல்லாமல் போனது தாண்டி எனக்கும் கவலை. காசு சேர்த்து நாமெல்லாம் ஒரு பிரியாவிடையாவது வைத்திருக்கவேண்டும். அப்படித்தான் மாணேஜரும் சொல்லி வருத்தப்பட்டாராம்.” கற்பகத்தின் கூற்று காஞ்சனாவிற்கு ஆறுதல் தராமல் மேலும் நெஞ்சை அடைத்தது.

காஞ்சனா மீண்டும் குனிந்தபடி வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

பஸ் ஓடிய வேகத்தில் குளிர்த காற்று அவளது கழுத்து வியர்வையை அகற்ற முயன்றது. காஞ்சனாவின் குனிந்து வளைந்த முதுகைக் கற்பகம் வருடி விட்டாள்.

“என்னைவிட உன்மேல் சங்கரன் சார் அதிகம் கருணை காட்டினார் என்பது உண்மை. அது உனது வேலைத்திறமையாலோ, அழகாலோ, அவரது நல்ல கபாவத்தாலோ என்று தெரியாது.

ஜாதிக்காரப் பெண்கள் கூட அத்தனை பேர் இருந்தும் இத்தனை கவனம் மற்றவர் மேல் அவர் செலுத்தியதாகக் கூறமாட்டேன். ஒரு தீக்குச்சி கிழித்தாலும் கதை பரவத்தக்க இடம். அவர் எத்தனை கவனமாகப் பழகினார். அன்றும் ராமசாமியைப் பார்க்க வந்த வேளைதான் உங்கள் வீட்டுக்கும் வந்தார்.” தன் மன ஆறுதலுக்காகக் கற்பகம் கூறி வந்தவள் திடீரென நினைவு வந்தவளாக மீண்டும் முதுகை வருடி விட்டுச் சொன்னாள் :

“காஞ்சனா உனக்குத் தெரியாத ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும். ராமசாமியே வேலையில் சேர்க்க மறுத்த அந்தப் பெண்ணுக்கு வேலை வாங்கித் தருவதற்காக ‘உன் உறவினர், நீ கேட்கத் தயங்குகிறாய்’ என்று சாரிடம் சொல்லியே சேர்த்து விட்டேன். அந்த விஷயமே என்னைத் தவறாக உன்மேல் கண் வைத்துள்ளார் என எண்ணச் செய்தது. அதற்கு நான் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்.”

“இதற்குஎன்ன மன்னிப்பு, நீ கேட்டிருந்தாலே உண்மையான கேஸ் என்றால் அவர் உதவியிருப்பார்.” முதல் தடவை காஞ்சனா வாய் திறந்து பேசினாள். அவளது பொங்கியிருந்த மனம் சிறிது அடங்கியிருந்தது.

“அதுவும் உண்மைதான்..”

பொங்கும் பாலைக் கலக்கிவிட மீண்டும் மீண்டும் பொங்குவது போல கவலை விட்டு விட்டு காஞ்சனாவின் நெஞ்சம் விம்மச் செய்தது.

பஸ்ஸைவிட்டு கடைசியாளாக இறங்கி குனிந்த தலையுடன் காஞ்சனா விட்டை நோக்கி நடந்தாள். செண்பகம் முன்னரே ஓடிச் சென்று தாயாரிடம் சங்கரன் சார் பாக்டரியை விட்டுப் போய்விட்ட செய்தியைச் சொல்லிவிட்டாள்.

காஞ்சனா நுழைந்ததும் ‘இவள் சொல்லுகிறது உண்மையா’ என்று கூறிய தாயிடம் அதைப் பெரிதுப்படுத்தாமல் ‘தலை வலிக்கிறது, கொஞ்சம் டீ போடம்மா’ என்று சாக்குக் கூறியபடி படுத்துக் கொண்டாள்.

தாயாரைத் திருப்திப்படுத்த டீயைக் குடித்துவிட்டு உடையை மாற்றிக்கொண்டு மீண்டும் படுத்துவிட்டாள். கடைசியாக, தான் சாப்பிட்டுவிட்டு சோற்றில் தண்ணீர் ஊற்றிவிடுவதாகத் தாயிடம் சொன்னாள்.

பத்து மணி வரையில் எழுந்து, மறுநாள் வேலைக்குச் செல்வதற்குத் தெம்பு வேண்டும் என்ற நினைவுடன் முடிந்தவரை சாப்பிட்டாள். பகல் சாப்பிடாத சோர்வும் சாப்பிடத் தூண்டியது. தம்பி தங்கையை விட்டு தனியாக ஒரு மூலையில் ‘சீட்டை’ விரித்துப் படுத்துக் கொண்டாள். தூக்கம் தான் வரவில்லை.

15

அன்று ஓட்டலில் இடம் பெயர்வது பற்றிச் சாதாரணமாகவே சொன்னாள். தனக்காக, தன் பேச்சுக்காக இத்தனை தியாகம் செய்ததை அவள் மனதால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அதன் விளைவின் தாக்கம் பாக்டரி முழுவதையுமே கலங்க வைத்துவிட்டதே. இதற்கு ஈடாக என்னால் என்ன மாற்றுத் தியாகம் செய்ய முடியும்? பல எண்ணங்கள் மனத்திரையில் ஓடின. பிரியாவிடை வைக்க முடியவில்லையே என மானேஜரே சொல்லுமளவிற்கு நானே செய்து விட்டேன் என மனம் அடிக்கடி பொங்கியது.

அவருக்காகக் கிராமத்தை விட்டு நானே போயிருக்க வேண்டும், கஷ்டங்களைத் தாங்கியிருக்க வேண்டும் எனவும் மனம் நொந்தது. சங்கரனைக் கண்டு கதறி அழ வேண்டும் போல எண்ணியதும், அவன் நினைவில் தோன்றவும் வாயிற் சேலையை வைத்து வெளியே கேட்காதபடி அழுதாள்.

இந்த ஒன்றிற்காகவே காலம் பூராவும் சங்கரன் சொல்லைக் கேட்டு சேவை புரியவேண்டும்; எத்தனை எதிர்ப்பு வந்தாலும் அவருக்காக வாழ வேண்டும், வாழ்வேன் என மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள். அந்த நினைவு தொடர தூக்கம் அவளை அணைத்தது. பஸ் வந்துவிட்ட ஹாரன் ஒலி அவளை எழுப்பியது.

முன்னெல்லாம் நாள்தோறும் சங்கரனைப் பார்ப்பது மன அமைதியும் குதூகலமும் கிளுகிளுப்பும் ஏற்படுத்தியது. சில நாட்களாக வரலாம் இன்று வரலாம் என்ற நப்பாசை இதம் தந்தது. 'இன்று இல்லை' என்ற நினைவு பாக்கடரிக்குச் சென்றதும் மனசு சோர்வு தந்தது.

அடுத்த மாதம் முதல் வரும் ஞாயிற்றுக் கிழமைக்காகக் காத்திருந்தாள்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. அதிகாலையில் புறப்பட்டு வந்து, மல்லிக்கிராமத்தில் தீப்பெட்டி பாக்கடரி வைத்திருக்கும் ஆசிரியர் சிதம்பரனாரைத் தேடிப்பிடிப்பதில் சங்கரனுக்கும் நாராயணனுக்கும் அதிகம் சிரமம் இருக்கவில்லை. கண்டதும் வணக்கம் கூறினர்.

“டாக்டர் சிவராமன் நன்கு பழகியவர்; நண்பர். ஏதாவது நமக்கு தேவையானால் உங்களைப் பார்க்கும்படி சொன்னார். இவர் என் நண்பர் அட்வகேட், வக்கீல் நாராயணன்” - சங்கரன் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

‘நல்லது வாருங்கள்’ என இருவரையும் அழைத்து கிராமத்திலுள்ள ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்துள்ளேயே உட்கார்ச் செய்தார்.

“டாக்டர் சிவராமனைப் போல நல்ல மனமும் பரந்த எண்ணமும் கொண்ட ஒரு நல்ல மனிதரை நான் கண்டதில்லை. இத்தனை குறைபாடுகள் உள்ள சமூகத்தில் அப்படியும் ஒரு நபர் இருப்பதுதான் எதிர்காலத்தைப் பற்றி நம்பிக்கையளிக்கிறது.”

“சரியாகச் சொன்னீங்க சார்.” - சங்கரன் ஆமோதித்தான்.

“இத்தனை தூரம் தேடி வந்திருக்கிறீங்க. உங்களுக்கு என்னால் இயன்றளவு உதவி செய்யலாம். என்ன தேவை சொல்லுங்கள். தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை ஏதாவது தொடங்கப்போறீங்களா அல்லது என் தொழிற்சாலையில் சிறுமியர் எவருக்காவது வேலை தரவேண்டுமா?”

டாக்டர் முன்னர் சொன்னது போலவே அவரது நேர்மைபான பேச்சு இருந்தது. உள்ளூற இருவரும் சிரித்துக் கொண்டனர். வந்த வேலைக்கு எதிர்மாறாகப் பேச்சு இருந்தது.

“அதுவல்ல சார்”

“அப்போ எது என்று சொல்லுங்கள். பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வயகப் பெண் என்றாலும் பிழைத்துப் போகட்டும் என்று லஞ்சம் வாங்காமலே டாக்டர் சர்டிபிக்கெட் தந்து விடுவாரே. எங்கேயும் அவர்கள் வேலைத் தேடிக் கொள்ளலாம். வேறு என்ன உதவி வேண்டும்?” கேட்டபடியே கையைக் காட்டி ஒரு சிறு பெண்ணை அழைத்தார். ‘இவர்களுக்கு வணக்கம் சொல்’ என்றார். ‘வணக்கம்’ என்று சிறுமி கைகுவித்தாள்.

“அந்த டிக்கடையில் நான் சொன்னதாக மூன்று டீ வாங்கிவா. ஒன்றுக்கு மட்டும் சர்க்கரை வேண்டாம். தனியாகக் கொண்டு வா” - வாத்தியாரின் ஆணைப்படி அந்தச் சிறுமி ஓடிச் சென்றாள்.

“இந்தத் தீப்பெட்டித் தொழிற் சாலைகள் பற்றிப் படித்தறிய நண்பர் வந்திருக்கிறார்”

“நல்லதே, என் தொழிற்சாலையிலேயே படித்தறியலாம். பிரச்சனையே இல்லை”

“அத்தோடு வேலை செய்யும் தொழிலாளர் பிரச்சனைகள் என்ன? அவர்களுக்கெல்லாம் எவ்வாறு உதவலாம் என்றும் அறியவும் விரும்புகிறார்.” - சங்கரனே விரித்துக் கூறினான்.

“எவ்வளவோ உதவலாம், அவர்களது கல்வியிலிருந்து வறுமை, சுகாதாரம், நோயின்மை எல்லாவற்றிலும் உதவலாம். அதற்காகத்தான் ஏராளமானோர் தேவைப்படுகின்றனர். ஆனால் அதற்குரிய அதிகாரிகளெல்லாம் கேட்டே லஞ்சம் வாங்குகின்றனர்.”

“நீங்கள் கேட்காமலே மாமூல் கொடுப்பதில்லையா?” - டாக்டர் முன்னர் சொன்ன செய்தியை நினைவுபடுத்திச் சங்கரன் கேட்டான்.

“லஞ்சத்திற்கு மாமூல் என்று மற்றொரு பெயர். அதிகாரிகள் எல்லோரும் கேட்டே வாங்குவார்கள். இங்கே வேடிக்கை என்னவென்றால் சிறார் தொழிலாளர்களைக் குழந்தைத் தொழிலாளர் எனக் கூறி பிரச்சாரம் செய்து அதை நிறுத்துவதற்கு போதிய தொழிற்சாலைப் பரிசோதகர் இல்லையாம். எதற்குத் தெரியுமா? லஞ்சத்தைப் பகிர்வதற்கு; ஐம்பது அறுபது வருஷமாக இத்தொழில் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது. 14 வயதுக் குட்பட்டவர் வேலை செய்தவதைத் தடை செய்யும் சட்டமிருக்கிறது. இந்தத் தொழிலாளருக்குக் கட்டாயக் கல்வி தர அவர்களிடம் வசதியில்லை. சிறார்களுக்கு வறுமையைப் போக்க வழிகாட்டமுடியவில்லை. சுகாதாரம், வீட்டு வசதி தர முடியவில்லை. வயிற்றை நிரப்ப இரண்டு கரங்கள் உள்ளன என அவற்றைப் பயன்படுத்தி உயிர் வாழ முயன்றால், சட்ட விரோதம் என்று மட்டும் கூறுகிறார்கள். அதற்கு லஞ்சம் வேறு கேட்டுப் பெறுகிறார்கள்.” ஆசிரியரின் சூடான பேச்சை நாராயணன் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“நீங்க கூறும் கருத்து சரியானதே. உழைத்தே வறுமைக் கோட்டின் கீழே வாழ்பவருக்கு ‘உழைக்காமல் பட்டினி கிடந்து சாவு’ என்று ஆலோசனை கூறுவது ஒரு போதும் நிலைக்கப் போவதில்லை” - சங்கரன் அவரது நியாயத்தை ஏற்பதாக மேலும் தர்க்கீகம் கூறினான்.

“என்னுடைய பிணாமித் தொழிற்சாலை அண்மையில்தான் இருக்கிறது ஆரம்பக்கல்வியலாவது கற்ற பிள்ளைகளையே

சேர்க்கிறேன். இந்த ஆரம்பப் பள்ளியில் படிப்பவர்கள் பாடங்கள் முடிந்த பின்னரே பகுதி நேரம் வேலை செய்து கூலி பெறலாம் என்ற கொள்கையுடன் நடத்தி வருகிறேன்”. ஆசிரியர் அடக்கமாகக் கூறினார்.

அந்தச் சிறிய பெண் ஒரு தட்டில் டியூடன் வந்தாள். வாத்தியாரின் டியைத் தனியே சுட்டிக் காட்டினாள். இருவரும் தமது டியை எடுத்துக் கொண்டனர்.

“கல்விப் பகுதியினர் இவற்றையெல்லாம் அறிந்தும் உங்களை விட்டுவைத்திருக்கிறார்களே. ஆச்சரியம்தான்.”

“கிராமத்து மக்களின் ஆதரவு எனக்கு இருக்கிறது. பள்ளிக் கூடக் கடமைகளில் நான் எவ்வித தவறும் செய்யவில்லை. அதிகாரிகளே சில பிள்ளைகளுக்கு வேலை தரும்படி சிபாரிசு வேறு செய்கிறார்கள்” - ஆசிரியர் சிரித்தபடியே சொன்னார். இருவரும் தொடர்ந்து சிரித்தனர்.

“கிராமப்புறங்களில் சட்ட விதிகளை நிலைநாட்ட முடியாது.” சங்கரன் பேச்சை ஆசிரியர் தொடர்ந்தார்.

“அதுவும் முற்றிலும் உண்மை. இதுவரை இருபத்தைந்து முப்பதாயிரம் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர் எனப் புள்ளி விபரங்கள் பேசிக் கொண்டே எத்தனை வழக்குப் பதிந்தார்கள், தண்டனை கொடுத்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் வக்கீலும் படிக்கட்டும். அரசு குழந்தைத் தொழிலாளர் வேலை செய்யக்கூடாது என்று முற்றாக நிறுத்திவிடுவார்கள் என்று நினைக்கிறீர்களா?”

“ஒரு போதும் நிறுத்தமாட்டார்கள். வேலை வாய்ப்பு மட்டுமல்ல, இத்தொழிலால் வெளிநாட்டுச் செலாவணியும் கிடைக்கிறது.”

“தீப்பெட்டி ஏற்றுமதியா”

“ஆமாம். திருப்பூரிலும் இதே அளவு சிறார்கள் வேலை செய்கிறார்கள். வெளிநாட்டுச் செலாவணி, வேலை வாய்ப்புள்ள எந்தத் தொழிலும் எத்தனை கொடுமை நடந்தாலும் அரசு ஈடுபடாது, சரி நான் சங்கருக்கு செய்ய வேண்டிய உதவியைச் சொல்லுங்கள்” - ஆசிரியர் கேட்டார்.

“வக்கீல் நண்பர் இரண்டு நாளில் இங்கே வருவார். இங்கே தற்காலிகமாகத் தங்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள். இரவில் தூங்குவதற்குத்தானே இடம் வேண்டும். உங்க பாக்டரியில் படிக்க வேண்டிய தொழில்கள் எல்லாம் புழகவும் உதவுங்கள். பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லித்தரவும் அவர் உதவுவார். கூலி எதுவும் தரவேண்டியதில்லை.”

“சாப்பாடு கொடுக்கலாம் தானே.”

“அது உங்க இஷ்டம்”

“நீங்க...”

“நானும் இவரோடு தங்கிப் பணியாற்ற வருவதற்கு தற்போதைய என் பாக்டரி வேலையை விட்டு வர ஒரு மாத காலம் வரை ஆகலாம். அதன் பின்னர் நானும் உங்களுக்கு உதவலாம். நாங்க வாடகைக்கு ஒரு வீடு எடுக்க வேண்டும்.”

“எவ்வளவு ரூபா வாடகைக்குத் தர முடியும்?” - ஆசிரியர் சங்கரனைக் கேட்டார்.

“ஐநூறு வரை..”

“நானே பார்த்துத் தருகிறேனே...”

“ரொம்ப நல்லது. இருவருக்குமே சமையல் தெரியும்..”

“வக்கீல் சாரின் குடும்பம்..”

“வட ஆற்காட்டில். அவர்கள் நிலபுலன்களுடன் வசதியாக வாழ்கிறார்கள்.”

“உங்க குடும்பம்..”

“இனிமேல் தான் தேட வேண்டும்..”

“தற்போதைய வேலையை விட்டு விட்டு வந்தால் உழைப்பில்லாதவருக்கு யார் பெண் தரப் போகிறார்கள்?” - ஆசிரியர் கேலியாகச் சொன்னார்.

“அதுதான் உழைக்கும் பெண் பார்த்து விடலாம்.” - சங்கரன் சிரித்தபடி சொன்னான்.

“உங்களைப் போன்ற நடுத்தர வர்க்கத்தில் பெண்களுக்கு எங்கே வேலை கிடைக்கப் போகிறது. பிளஸ் டூ படித்துவிட்டு வேலை தேடும் பெண்கள் நாட்டில் லட்சக்கணக்கில் இருக்கிறார்கள்.”

“ஆரம்பக் கல்வியே முழுமையாகப் பெறாத பிள்ளைகளே 25 லட்சம் பேர் வரை தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் பெரும்பங்கினர் பெண் பிள்ளைகள்”

“ஏன் சார் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளில் உழைக்கும் பெண் ஒருத்தியை நீங்க கட்டிக்கலாமே.”

“சரியாகச் சொன்னீர்கள். ஆகவே உழைக்கும் பெண்ணைக் கட்டுவது பிரச்சனையல்ல”

ஆசிரியருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு இருவரும் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டனர்.

16

காஞ்சனா மணிக்கணக்காக, நாட்கணக்காக எண்ணி ஆவலோடு எதிர்பார்த்த மாத முதல் ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்தது. சில பொருட்கள் வாங்கி வரவேண்டும் என்று தாயாரிடம் கூறிவிட்டு வில்லிபுத்தூருக்குப் புறப்பட்டாள்.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியதுமே சங்கரன் காத்து நின்றான். எதுவும் பேசாமல் முன்னே நடந்து ஓட்டலின் ஃபேமிலி ரூமுக்கு சென்றாள். அருகே சீட்டில் உட்காரும்படி சீட்டைக் காட்டினான். சங்கரனுக்குச் சமனாக உட்காருவது சங்கடமாகவே இருந்தது. தயக்கத்துடன் எதிரெதிரே உட்கார்ந்ததும் சங்கரன் 'எப்படிச் சுகம், நலம்' என்று சமாளிக்க முயன்றான்.

காஞ்சனா பதில் கூற முடியாதவளாக வாயையும் முகத்தையும் மூடிக் கொண்டாள்.

“இது தெரிந்துதான் இங்கேயே பேசாமல் அழைத்து வந்தேன். உனக்குச் சொல்லாமல் புறப்பட்டது கோபமாயிருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும்.” – சங்கரன் பேச்சுக்கு சில நேர மௌனம்.

“நானென்ன, பாக்டரியில் எல்லோருமே கவலைப்பட்டார்கள். இதற்கெல்லாம் நானே காரணமானேன் என்பதை நினைக்க...” அதற்கு மேல் அவளால் பேச முடியவில்லை. முகத்தையும் வாயையும் முந்தானைச் சேலையால் மூடிக் கொண்டாள்.

காலை டிபன் நேரம் முடிந்து பத்து மணியாகிவிட்டதால் அப்பகுதியில் இரண்டு குடும்பத்தவர் மட்டுமே இருந்தது வாய்ப்பாய் போய்விட்டது.

சர்வர் வந்ததும் இரண்டு முறுவலுக்கு ஆர்டர் தந்தான். இருவர் முன்பும் டம்ளரில் தண்ணீர் வைத்துவிட்டு மற்றவர்களையும் பார்த்துவிட்டு, அவன் போய்விட்டான்.

“நீயல்ல, நானே காரணம். என் சுயநலமும் காரணம்தான். ஏதோ என்னாலும் தவிர்த்துவிடமுடியாத ஒரு சக்தி. இத்தனை சிக்கல் வரும் என அப்போது நான் எண்ணவில்லை. கிராமத்து கட்டுப்பாடுகள், மதிப்புகளை ஏற்கனவே நன்கு அறிந்திருக்காதது என் குறைபாடுதான். நீ விளக்கிக் கூறும் வரை நான் தெளிவாக எண்ணியிருக்கவில்லை. அது என் தவறு, குறைபாடுதான். இப்போழுது நான் ஓரளவு விடுபட்டுவிட்டேன். கவலை எதற்கு.”

“நான் மாமா வீடு என்று முன்னரே கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறியிருந்தால் இத்தனை பெரிய பிரச்சனை ஏற்பட்டிருக்காது. தற்போது உங்களை வெளியேற்றிய குற்ற உணர்வில் என்னால் தூங்கவே முடியவில்லை.” அவள் நெஞ்சு மீண்டும் அடைத்தது.

“அப்போது உன் குடும்பம் கஷ்டப்பட்டிருக்கும். அதற்கும் நானே பொறுப்பாளியா யிருந்திருப்பேன். எனக்கும் குற்ற உணர்வு ஏற்பட்டிருக்கும்.”

“பாக்டரியைவிட்டு விட்டு வேலையில்லாமல் வேறு கஷ்டப்படுகிறீர்களோ என்றும் எனக்கு ஒரே கவலை..”

“அப்படி எதுவுமில்லை. நான் உழைத்த மீதி இருக்கிறது. அப்படித் தேவையானாலும் கடன் உதவி செய்யப் பலர் இருக்கின்றனர். வேறு வேலை தேடிக் கொள்ள முடியும். அந்த வசதிகள் எதுவும் உனக்குக் கிடையாதே.”

“நாங்களும் பட்டினியிருக்க வேண்டியிருக்காது. தம்பியின் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு வேலைக்கு அனுப்ப நேர்ந்திருக்கலாம். அவ்வளவே.”

“மற்றது நான் எதிர்பார்த்ததைவிட விரைவாக வெளியேற நேர்ந்ததற்கு, அன்றொரு நாள் என்னுடன் பாக்டரி பார்க்க வந்த நண்பனுமே காரணம். நாங்க புதிய முயற்சி ஒன்றை இப்பக்கமாக கிட்டிய கிராமத்திலேயே ஆரம்பித்துள்ளோம். அது எங்கள் லட்சியம் சார்ந்தது. காலப்போக்கில் வாழ்க்கைக்கும் ஓரளவு பயன் தரும்.

அதுவும் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை சார்ந்தது” - சங்கரன் அவளுக்கு இப்பொழுது தன் முயற்சி பற்றி ஓரளவு சொல்லிவைக்க விரும்பினான்.

“ஆரம்ப வேலைகள் என்றால்..” - காஞ்சனா கேட்டாள்.

“வீடு ஒன்று எடுத்துவிட்டோம். நாங்களே சமைத்துச் சாப்பிடுகிறோம். ஆரம்பப் பாடசாலை ஆசிரியர் நடத்தும் ‘டி’ ரக தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் நாங்க கற்பதோடு, ஆசிரியருக்கும் உதவுகிறோம். தொழிற்சாலைகளில் பணிபுரிந்து கூலி தொடக்கம் உடல் ரீதியாகப் பாதிக்கப் பட்டவர்களுக்கு உதவி செய்யவும் ஆரம்பித்து விட்டோம்.”

“இத்தனை வேலைகள் இத்தனை விரைவாகவா?” - காஞ்சனா வியப்போடு கேட்டாள்.

இதுவரை நாளும் மனமுடைந்து துன்புற்ற நெஞ்சழுத்தம் எல்லாம் பறந்துபோய்விட்ட புத்துணர்வு அவளிடம் ஏற்படத் தொடங்கியது.

சர்வர் நீண்ட முறுவல் தோசைகளை மடித்து கொண்டு வந்து வைத்தான். அத்தனை நாளும் சாப்பாட்டில் ஆர்வமில்லாதவன் ஆவலோடு சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

“எதையும் நேரில் பார்க்கும் வரை முழு நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிடாது. மறுதலவை நீ வரும்போது அங்கேயே அழைத்துச் சென்று சாப்பாடு போடுகிறேனே. இங்கே உன் உணர்ச்சிகளைக் காட்டி அழுவதற்கும் கட்டுப்பாடு போடவேண்டும். எனக்கே எவராவது பார்த்துவிடுவார்களோ என்ற மனக் கூச்சம். அங்கே, எங்க வீட்டில் நீ எப்படியும் அழலாம் தானே..”

“அழுதால் என்ன செய்வீர்கள்?” - மெல்லிய புன்னகையுடன் கேட்டாள்.

“கட்டி அணைத்துக்கூட ஆற்றிவிடுவேன்.” - மெல்லிய வாஞ்சைச் சிரிப்போடு சொன்னான்.

“ம்ம்..” என காஞ்சனா தலைகுனிந்து சிணுங்கினாள்.

“ஏன் பிடிக்காதா. உரிமையில்லையா?” - மெல்லிய குரலில் மீண்டும் வாஞ்சையோடு கேட்டான்.

“அன்று வேலையை விட்டுப் போய் விட்டீர்கள் என்ற செய்தியை ஒனர் சொல்லி என் செவியில் விழுந்ததும் என் உடல், பொருள், ஆவி எல்லாவற்றையுமே உங்களுக்காகச் சமர்ப்பித்துவிட்டேன். இனிமேல் என்ன நடந்தாலும் கவலைப் படமாட்டேன். நீங்க தீர்மானிப்பது போல் நடப்பேன்.” - உறுதியான வார்த்தைகள்.

“ஏனப்படியெல்லாம் சொல்ல வேண்டும்.”

“நான் வேண்டியதை, எவராலுமே செய்ய முடியாததை நீங்க நடைமுறையில் செய்து காட்டி விட்டீர்களே.”

“இது என்ன பெரிய செயல். தியாகம். இன்னும் எத்தனையோ நாம சமூகத்திற்காக செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.”

“அதற்கும் என்னால் முடிந்தவரை உழைப்பேன். இங்கே வீட்டுக்கு கிட்ட பாக்கரி என்றால் உங்களுக்கெல்லாம் சமையலும் செய்து விடுவேன்.”

“நாளைக்கும் நீ வந்து குடியேறலாம். ஆனாலும் நீ முன்னர் சொன்னபடி பேச்சுகளெல்லாம் கொஞ்சம் அடங்கட்டும். நண்பரோடும் கலந்து பேசி மூன்று, நாலு மாதத்தில் வீட்டாருக்கும் சொல்லிவிட்டு அவர்களையும் திருப்திப்படுத்தத் தக்க விதமாக தாலி, பதிவுத் திருமணம் ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்றால் ஊரில் இல்லாமல் இப்பக்கமாகச் செய்துவிட்டு நீ வந்து குடியேறலாம்.”

“எல்லாமே நீங்கள் விரும்பியபடியே செய்யலாம். சித்தப்பாவும் நோயாளியாகிவிட்டார். எதிலும் தலையிடமாட்டார்.” காஞ்சனாவின் பேச்சு எதற்கும் துணிந்த நிலையில் உள்ளது. முன்னைய தயக்கம், அச்சம் எதுவும் காணப்படவில்லை.

“சித்தப்பாவின் உடல் நிலை எப்படி இருக்கிறது.”

“இடையிடையே அதிக வேலை செய்தால் நெஞ்சு வலி, மூச்சிழுப்பு வருகிறது.”

“ஐம்பது வயதாகிறதென்றால் அது முதுமையில்லை, தக்க வைத்தியம் செய்ய வேண்டும். மறு தடவை வரும்போது அழைத்து வா. இங்கே அரசு மருத்துவமனையில் நல்ல டாக்டரிடம் நானே அழைத்துக்கொண்டு போய் நோயைக் குணமாக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்.” சங்கரன் உதவ முன் வந்தான்.

“சரியுங்க, ஞாயிற்றுக்கிழமை அழைத்து வந்தாலும் திங்கட்கிழமை தானே டாக்டரைப் பார்க்க முடியும்.”

“ஆமாம். எங்களுடன் தங்கித்தான் மறுநாள் அழைத்துச் செல்ல முடியும். சில வேளை அவர்கள் ஆஸ்பத்திரியில் தங்கச் சொல்லியும் விடலாம். மறுக்க முடியாது..”

சர்வர் வந்து ‘வேறு என்ன வேண்டும்?’ என்பது போல தின்றான்.

“வேறு என்ன டிபன் கிடைக்கும்.”

“பரோட்டா, சப்பாத்தி, ஊத்தப்பம்..”

“காஞ்சனா என்ன வேணும்..”

“நீங்க விரும்பியதை..”

“ஊத்தப்பம் கொண்டு வா.”

“காஞ்சனா என்ன அவசரமென்றாலும் என் முகவரியை வைத்துக் கொள்” என்று கூறியபடி பெயரில்லாமல் முகவரியை மட்டும் பாக்கெட்டிலிருந்த ஒரு துண்டுப் பேப்பரில் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுத் தொடர்ந்தான்: “டவுண் பஸ்ஸில் இங்கிருந்து புறப்பட்டு மல்லிபெரிய புளியடி என்று சொல்லு, அங்கு இறக்கிவிடுவர். அருகே உள்ள பெட்டிக்கடையில் பெயரைச் சொல்லி புதிதாக வந்தவர் என்றால் உடனே காட்டி விடுவர்.”

“நல்லது, சித்தப்பாவை அடுத்த ஞாயிறு அழைத்து வரவா?” காஞ்சனா கேட்டாள்.

“அது சிரமமாகலாம். ஒன்று செய். அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை லீவு போட்டுவிட்டு காலையில் ஏழு மணிக்கே இங்கே அழைத்து வந்து விடு. டிபன் முடித்து ஹோஸ்பிட்டலுக்கு மெடிக்கல் செக்கப் போட்டு ஈசிஜி எல்லாம் எடுத்து முடிக்க பன்னிரண்டு ஒரு மணிக்குமுன் நிலைமை தெரிந்து விடும். அங்கே தங்கவேண்டுமென்றால் பிறவற்றைப் பின்னர் பார்க்கலாம். இங்கு நாள்தோறும் மற்றவர் வராவிட்டாலும் நான் கவனிப்பேனே.”

“இது நல்ல முறைதான். அப்படியே வெள்ளிக்கிழமை வந்துவிடுகிறேன், சித்தப்பாவுடன். உங்களுக்குத்தான் என்னால் கஷ்டம்.” காஞ்சனா குரலில் பச்சாதாபம்.

“இது என்ன கஷ்டம், இங்கே நாங்கள் இன்னும் முழுமையாக வேலையை ஆரம்பிக்கவில்லையே. கூலி அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுபட்ட கதந்திரப் பிறவியாக நான் தற்போது உள்ளேன்.”

அவனது கூற்றைக் காஞ்சனா புரிந்திருக்கமாட்டாள் என்பதைத் தெரிந்தபோதும் தன் மன நிலையைச் சொன்னான். கூலி அடிமைத்தனம் என்பதை அவளுக்கு எதிர்காலத்தில் புரிய வைக்க வேண்டும் எனவும் எண்ணிக் கொண்டான். அதிகாலையிலிருந்து மாலைவரை பலவித கட்டுப்பாடுகளுடன் வாரக் கூலிக்காக அடிமையாக உழைப்பது, நேரம், காலம், லீவு போன்ற கட்டுப்பாடுகள், நினைத்தபடி எங்கும் போய் விடமுடியாத பிணைப்பு, இவற்றை எப்படிப் புரிய வைக்க முடியும் என எண்ணிக் கொண்டான். விலங்குகுமை, நிலத்துக்கு அடிமையைத் தொடர்ந்து கூலி அடிமையை ஒழிப்பதே சோஷலிசம் என்ற கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்ட சங்கரனுக்கு காலப்போக்கில் காஞ்சனாவுக்கு எப்படி புரியவைக்கலாம் எனவும் சிந்தித்தான்.

“சித்தப்பாவிடம் பாகம் பிரித்துக் கிடைத்த ஐந்து ஏக்கர் நிலம் மட்டும் இருக்கிறது. பிள்ளைகள் இல்லாததால் சின்னம்மா இல்லாத வேளை எங்களுக்கே கிடைக்க உயில் எழுதி வீட்டில் கொடுத்திருக்கிறார். அது வானம் பார்த்த பூமி. கரிசல் பூமி. இந்த மழைகாலப் போகத்திற்குப் பயிர் போட சின்னம்மாவும் அம்மாவும் பேசியிருக்கிறார்கள். எப்படியும் சித்தப்பாவைப் பார்ப்பது எங்க கடமையும் கூட” - காஞ்சனா தங்கள் குடும்ப விஷயங்களையும் சங்கரனிடம் சொல்லிவிட விரும்பினாள்.

“ஆமாம். உங்க கடமையும் தான்.”

ஊத்தப்பத்தைத் தொடர்ந்து காப்பி வந்தது. மனத்தாபங்கள், உணர்ச்சிகள் அடங்கிய வேளை மனம் விட்டு குடும்ப விஷயங்களையும் காஞ்சனா சொன்னாள். சங்கரனும் பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டான்.

“கடைத் தெருவில் எதுவும் வாங்கவில்லையா?”

“செண்பகம் பணம் தந்தாள். பாவாடை தாவணி வாங்க. மேலும் சில சில்லரைகள் வாங்க வேண்டும்.” - மனப்பாரம் இளகிய நிலை.

“நான் ஏதாவது வாங்கித் தரவேண்டுமா?”

“அன்று தானே பெரிய பரிசு வாங்கித் தந்தீர்களே. நண்பரோடு வரும் போதும் கூர்ந்து பார்த்ததோடு, தந்திரமாக என் தலையை நிமிர்த்தினீர்களே. உங்கள் குரல் என்றே நிமிர்ந்தேன். அல்லது பார்த்தே இருக்க மாட்டேன். எல்லோரும் இந்த சிமிக்கி பற்றிக் கேட்டார்கள். ‘உன் உழைப்பில் மிச்சம் பிடிச்ச காசில் சீதனத்துக்கு ஏதாவது நகை வாங்கிச் சேரடி என்று அம்மா சொன்னா வாங்கினேன்’ என்று சமாளித்தேன்” - காஞ்சனா தலைகுனிந்து சிரித்தபடி சொன்னாள்.

“இப்போது தாராளமாகப் பொய்யெல்லாம் பேசுப்பழகி விட்டாய், அப்படித்தானே...” - சங்கரன் கேலியாகச் சொன்னான்.

“வேறு என்ன செய்கிறது? பாக்கிரியில், வீட்டில் தாங்க முடியாத உங்கள் குண்டு; துன்பம் வரும்போதெல்லாம் ஏற்படும் அழுகை, விம்மலுக்கு உண்மையைச் சொல்ல முடியுமா? பொய்தானே சொல்லிச் சமாளிக்க முடியும். கற்பகம் ஓரளவு ஊகித்து என்னை அறுத்தாள். அவளிடமிருந்து தப்பவே என்னவெல்லாம் சொல்லிச் சமாளிக்க நேரிட்டது. நீங்க பாக்கிரியை விட்டுப் போய் விட்ட செய்தி கிடைத்த பிறகுதான் தன் சந்தேகம் தவறு என மன்னிப்புக் கேட்டாள்.”

“இனி என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“அவளுக்குப் பின்னர்தெரிய வரும்போது, எப்படிச் சமாளிப்பது என்று எனக்குத் தெரியும்.”

“மற்றொரு பொய் சொல்வாய் அப்படித்தானே”

சங்கரன் சிரித்துக் கூறியபடியே எழுந்தான்.

“வெள்ளிக் கிழமை காலை தவறாமல் வருவோம்” காஞ்சனா நினைவுபடுத்தினாள்.

பில்லை வாயிலில் செலுத்திவிட்டு காஞ்சனாவை கடைத்தெருப்பக்கம் போகவிட்டு அவன் பஸ் நிலையத்திற்குச் சென்றான்.

17

வெள்ளிக் கிழமை காலை ஏழேகால் மணிக்கே காஞ்சனா சித்தப்பாவுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தாள். அதிகாலையில் எழுந்து புறப்படுவது அவளுக்குச் சிரமமானதல்ல. புதுமையானதும்ல்ல. காலையில் சாலைகளில் வாகன நெருக்கடி குறைவதாலும் வேகமாகப் பிரயாணம் செய்யக் கூடியதாக இருந்தது.

இருவரையும் சங்கரன் அழைத்து வழக்கமாகச் செல்லும் ஃபாமிலி ரூமுக்கு சென்றான். சித்தப்பாவிற்கு இட்லி நாலு மட்டும் எனக்கூறி, இட்லி வடையை தம் இருவருக்குமாக ஆர்டர் தந்தான். இதய நோய் இருப்பதால் சித்தப்பா ஒருபோதும் ஆயில் சாப்பிடக் கூடாது என்று கண்டிப்பாகச் சங்கரன் கூறினான்..

இட்லி வந்ததும் தனக்கும் காஞ்சனாவுக்கும் மட்டும் ஒவ்வொரு தோசையும் ஆர்டர் செய்தான். மேலும் இரண்டு இட்லி-சாப்பிடும்படி சித்தப்பாவைக் கேட்க அவர் மறுத்து விட்டார். காப்பியையும் விரைவாகக் கொண்டு வரும்படி சர்வரிடம் வேண்டினார்.

அரசினர் மருத்துவமனை அதிக தூரமில்லை. ஆட்டோ ஒன்றில் அவர்களை அழைத்துச் சென்றான்.

இருவரையும் ஒரு பெஞ்சில் உட்காரச் செய்து, முத்துசாமியின் வயது 50, மல்லியூர் என முகவரி தந்து, சங்கரன் அரசு மருத்துவமனையில் சீட்டு எடுத்தான். அதிகாலையிலேயே சீட்டு எடுக்க ஒரே கூட்டமாக இருந்தது. மேலும் நோயாளர் வந்து கொண்டிருந்தனர். விரைவில் வந்தது நல்லதாகி விட்டது என எண்ணிக் கொண்டான்.

அடுத்து காடியாக்யூனிட் என்ற தனிப்பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்று பெயரைப் பதிந்து அங்கும் பத்திரமும் நம்பரும் எடுத்துக் கொண்டான். அப்பகுதிக்காகப் போடப்பட்ட பெஞ்சில் மூவரும் உட்கார்ந்தனர். சித்தப்பாவை நடுவேவிட்டு இருவரும் இருபுறமாக இருந்தனர்.

சித்தப்பா வெள்ளை வேட்டியும் ஜிப்பாவும் போட்டிருந்தார். நரை விழுந்த முடி. சவரம் செய்யாத முகம்; காஞ்சனா நீல நிறத்தில் பார்டர் இல்லாத பூனம் சேலை போல ஒன்றைக் கட்டியிருந்தாள். வாரிப் பின்னிய முடி. நீல நிறப் பொட்டை ஒட்டியிருந்தாள். அவனது அன்பளிப்பான அதே சிமிக்கி. அதிகாலையில் அவன் கண்களுக்கு அழகாகவே இருந்தான்.

காஞ்சனா பொது நிறம். ஒல்லியான உடற்கட்டு. கூரான நாடி. மயிர் செறிந்த புருவமும் நீண்ட கண்களும். அவளிடமிருந்த எத்தகைய கவர்ச்சியில் ஈர்க்கப்பட்டு அவளைத் தேர்ந்தான் என்று அவனாலேயே கணிக்க முடியவில்லை. பிராய்டின் கோட்பாட்டை வைத்து தன் தாயாருடன் அவளது அவயவங்களை ஒப்பிட்டு அடிக்கடி பார்ப்பான். நாடி, மூக்கு, கண்கள் ஓரளவு அம்மாவுடையது போலவே இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டான்.

கல்லூரியில் படிக்கும் வேளை நாராயணன் வந்து இயக்கம் ஆரம்பித்த காலத்தில் நண்பன் பெருமாள் சாமியோடு போட்ட சபதம் அடிக்கடி அவன் நினைவில் வரும். அவன் எங்கோ சென்னையில் கல்லூரியில் வேலைபார்ப்பதாக அறிந்திருந்தான். அவனை எங்காவது என்றோ காணும் வேளை 'சபதம் எங்கே' என்று கேட்பின் தலைகுனிய சங்கரன் தயாராக இல்லை. பாணன், பறையன் ஒருகால கட்டத்தில் உயர்ந்த நிலவுடைமைச் சாதியினராக வாழ்ந்து சமண மத வீழ்ச்சியுடன், பக்தி காலத்தில் நிலமிழந்த வீழ்ச்சியுடன் வேளாளரால் ஒடுக்கப்பட்டனர் என்பது அவனது வாதம்.

தன் நினைவை அறுத்து, சித்தப்பாவிடம் நோய்க்குணங்கள் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டான். இடையிடை ஏற்படும் நெஞ்சுவலி, சில வேளைகளில் தூரம் நடக்க மூச்சிழுப்புக்காக நின்று ஒய்வெடுக்கும் பிரச்சினை, கழுத்து வலிப்பு, வயிற்றில் ஏற்படும் குத்துணர்வு எல்லாம் அவர் சொன்னார்.

“எப்படியும் இங்கே தங்கும்படி சொன்னால் சிரமம் பாராமல் தங்க வேண்டும். அவர்கள் தரும் உணவையே பெரும்பாலும் சாப்பிட வேண்டும். எண்ணெய், காரம் இல்லாத பிடித்த உணவு வெளியே இருந்தும் எடுத்துத் தரலாம்” சங்கரன் முன் கூட்டியே சித்தப்பாவிடம் சொல்லிவைத்தான். டாக்டர் சொன்னதும் முற்றிய நோய், அசௌகரியம் பற்றி எண்ணி அங்கு தங்க முடியாது என்றால் பின்னர் வேறு பிரச்சினை ஏற்படும் என்பதற்காகக் கூறி வைத்தான்.

சித்தப்பா எதிரே காஞ்சனாவுடன் அவன் அதிகம் பேச விரும்பவில்லை. பாக்கடரி பற்றிய சில செய்திகள் மட்டும் கேட்டுக் கொண்டான்.

“நீங்க இல்லாத குறையை எல்லோரும் தற்போது உணர்கின்றனர்.”

“உன் உணர்வை பொதுமைப்படுத்துகிறாயா? என்னை உயர்த்தப் பார்க்கிறாயா?”

“அப்படியெல்லாமில்லை” – மெல்லிய கோபத்தை வரவழைத்துச் சொன்னான்.

“எல்லாம் நாளாகச் சரியாகி விடும். தனி மனிதரால் அதிகம் சாதிக்க முடியாது.”

மணி ஒன்பதாகிவிட்டது. வார்ட் சுற்று முடிந்து டாக்டர் ஒபிடி பக்கம் வரத் தொடங்கினார்.

அந்தக் காடியாக்யூனிட்டில் பதிந்தபடி நம்பரைச் சொல்லி ஒவ்வொருவராக அட்டென்டரால் அழைக்கப்பட்டனர். அவர்களது 12 ஆம் எண் அழைக்க முக்கால் மணி நேரமானது.

ஒரு நோயாளியுடன் ஒருவர் மட்டுமே போகலாம் எனக் காஞ்சனா தடுக்கப்பட்டாள். அவளை முந்திய இடத்திலே உட்கார்ச் செய்து விட்டு சங்கரன் உள்ளே சித்தப்பாவுடன் சென்றான்.

டாக்டர் நடுத்தர வயதினர். எல்லாம் விசாரித்து விட்டு ஸ்டேதஸ்கோப்பை வைத்து மார்பிலும் பின்புறமும் பரிசோதித்தார். பின்னர் அவர்களது துண்டில் ஈ.சி.ஜி. எடுத்து வரும்படி எழுதித் தந்தார்.

காஞ்சனாவிடம் சொல்லி அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு ஈ.சி.ஜி எடுக்க உள்ள பகுதியில் கியூவில் நின்றனர். சித்தப்பாவை மட்டும் அருகே இருந்த பெஞ்சில் காலியான இடத்தில் உட்கார்ச் செய்தனர்.

கால்மணி நேரத்தில் அழைப்பு வந்தது. ஜிப்பாவை கழட்டச் செய்து அவரைப் படுக்க வைத்து உபகரணங்கள் மாட்டப்பட்டன. ஈசிஜி டெக்னீசியனுக்கு உதவியாக குள்ளமான அட்டென்டர் பெண் சுறுசுறுப்பாகப் பணியாற்றினாள். உள்ளே நின்ற சங்கரனை அவள் ஏறிட்டு இடையிடை பார்த்துக் கொண்டாள். ஐந்து நிமிடத்தில் வேலை முடிந்தது. அவர் இதயத்துடிப்பு வரையப்பட்ட கிராப் சீட் தரப்பட்டது. சித்தப்பாவை ஜிப்பாவைப் போடச் செய்து வெளியே அழைத்து வந்தான். உதவியாளராக நின்றபெண் பின்புறமாக வந்து ‘சார் சார்’ எனக் கையை நீட்டினாள். சங்கரன் சேட் பாக்கெட்டிலிருந்த பழைய ஐந்து ரூபா நோட்டை அவள் கையில் வைத்து விட்டு காடியாக் யூனிட் டாக்டர் பகுதிக்கு வந்தான்.

பெஞ்சில் இருக்கும்படி அட்டென்டர் சுட்டிக் காட்டினான். முதல் தடவை பார்வையாளர் யாவரையும் பார்த்து முடிந்த பின்னரே ரிப்போர்ட்டுடன் வந்தவர் ஒவ்வொருவராக அழைக்கப்பட்டனர்.

அவர்களது அழைப்பு வர அரைமணிநேரமானது. மீண்டும் டாக்டரிடம் சென்று ரிப்போர்ட் தந்ததும் அவர் கிராபில் ஆங்காங்கே பேனாவினால் அடையாளமிட்டு விட்டுச் சொன்னார்:

“உங்க அப்பாவை இங்கே அட்மிட் பண்ணுங்க. மேலும் டெஸ்டுகள் செய்ய வேண்டும். ஒரு வாரத்தில் முன்னேற்றம் எப்படி என்று பார்ப்போம்”.

“சரிசார். ஏதாவது புளொக்கேட் இருக்கிறதா?” – அச்சத்துடன் கூடிய ஆர்வமான குரல்.

“ஆமா இருக்கலாம். அட்மிட் பண்ணுங்க. தேவையானால் ‘எக்கோ ஸ்கேன்’ எடுத்துப் பார்க்கலாம்”.

சங்கரனின் உடையையும் புளொக்கேட் என்ற அடைப்புப் பற்றிய சொல்லையும் கேட்டுவிட்டு ஓரளவு விஷயம் தெரிந்தவன் என்பதை உணர்ந்தே டாக்டர் ஓரளவு விபரம் கூறினார்.

‘எவரது எல்லாப் பார்வையுள்ளும் வர்க்கம் இருக்கிறது’ என்று நாராயணன் கல்லூரிக் காலத்தில் கூறியது அவனுக்கு என்றும் நினைவில் வரும். டாக்டர் கூட சாதாரண தொழிலாளி அழுக்குடைய டன் செல்லும்போது கவனிப்பதற்கும் பாண்டும் சேட்டுமாக தான் அழைத்துச் செய்வதற்கும் வேறுபாடு உள்ளது என்பது அவனுக்கு பிரக்ஞையோடு தெரிந்திருந்தது.

வெளியே வந்து காஞ்சனாவிடம் அட்மிட் பண்ணும்படி டாக்டர் சொல்லி, எழுதியுள்ளார் எனக் கூறினான்.

காஞ்சனாவுக்கு எதுவும் பெரிய அதிர்ச்சி தரவில்லை. சங்கரன் ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தான். சங்கரனின் துணை பொறுப்பு களையும் நீக்கியது.

இருவரையும் அங்கேயே உட்காரச் செய்துவிட்டு அட்மிட் செய்யும் பகுதிக்குச் சென்றான். பெரிய ரிஜிஸ்டர் ஒன்றுடன் மீசையும் கம்பீரமான அசுட்டைப் பேச்சுக் கொண்டவன் “ஒழுங்காய் வாருங்கள் அப்படி நின்று மறைக்க வேண்டாம். ஆண்டுவரு மானமென்ன, விலாசத்தைச் சரியாய் சொல்லுங்கள்” என்றெல்லாம் சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

பொறுமையோடு நின்று முத்துசாமியின் பெயரை, மல்லி கிராமத்து தன் விலாசம் கொடுத்து ரிஜிஸ்டரில் பதியச் செய்தான். நோயாளி வருமானமற்றவர் எனக் கூறினான்.

‘எட்டாம் வார்ட் காடியாக்யூனிட்’ என சீட்டில் குறித்து ரிஜிஸ்டரில் பதிந்த நம்பரை எழுதிவிட்டான்.

எட்டாம் வார்டுக்கு அழைத்துச் செல்லும்போது ஒரு மணியாகி விட்டது. வார்ட் நர்ஸ் எல்லாம் பதிந்து, ஒருபெட் தேடிப் பிடித்து அங்கு சித்தப்பாவைப் படுக்கச் செய்தான்.

டெம்பரேச்சர், பிரெஸ்ஸர், நாடி எல்லாவற்றையும் சரிபார்த்துப் பதிந்தான். டாக்டர் எழுதிய மாத்திரைகளையும் உடனே சித்தப்பாவுக்குத் தந்தனர்.

‘நாங்களே சாப்பாட்டைக் கவனித்துக் கொள்வோம். நீங்களாக எதுவும் கொடுக்கக்கூடாது. மாற்று உடை மட்டும் எடுத்து வரலாம். கண்டவரெல்லாம் வந்து பார்க்க முடியாது. விசிட்டிங் நேரம் மட்டும் வரலாம். மற்ற வேளை வந்து போவதற்கு ஒரு பாஸ் மட்டும் அதோ எழுதிக்கொண்டிருக்கும் நர்ஸிடம் வாங்கிக் கொண்டு போகலாம்.’

இருவரும் மாலையில் வருவதாகச் சித்தப்பாவிடம் கூறிவிடை பெறும் போது அவர் நன்றிக்கடனாகச் சங்கரனின் கையைப் பிடித்து முத்தமிட்டு விட்டு “ரொம்ப நன்றி தம்பி” என்று கூறிவிட்டு காஞ்சனாவைப் பார்த்துச் சொன்னார்:

‘தம்பியை என்னுடைய மகன் என்று டாக்டர் நினைத்துச் சொல்லிக் கவனமெடுத்தார். முற்பிறவியில் நான் செய்த புண்ணியமாயிருக்க வேண்டும்’ – வார்த்தைகள் தடுமாறக் கண்கள் பனித்தன.

காஞ்சனாவாலும் நன்றி உணர்வுடன் எதுவும் பேச முடியவில்லை. சங்கரனைத் தொடர்ந்து மருத்துவ நிலையத்தை விட்டு இருவரும் வெளியே வந்தனர்.

சங்கரன் காஞ்சனாவிடம் திரும்பிப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“அடுத்து என்ன செய்யலாம்?”

“நீங்கள் தீர்மானிப்பது போலவே செய்யலாம்”

“முதலில் ஒரு டீ சாப்பிடுவோம்” எனக்கூறி எதிரே இருந்த சாதாரண டீக்கடைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

டீ சாப்பிடும் வேளை தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தன் தீர்மானத்தைச் சொன்னான்:

“ஒன்றே முக்காலாகிறது. வீட்டுக்கு போய் சாப்பிட்டு விட்டு நாலு நாலரை மணிக்கு வரலாம். சித்தப்பாவுக்கும் ஒரு வேஷ்டியும் சேட்டும் எடுத்து வந்து கொடுத்து விட்டால் ஞாயிறு அவரைப் பார்க்க

வீட்டாருடன் வரும் போது வேறு உடை, வேண்டிய மற்றப் பொருட்களும் உதவலாம். நாளை சனிக்கிழமை நான் பார்த்துக் கொள்வேன்”.

“உங்களுக்குத்தான் வீண் சிரமம்”

“அப்படியெல்லாம் எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்.. தற்போது வந்து எங்க வீட்டையும் நீ பார்த்து விடலாம்”.

“நல்லதே, சாப்பாடு இருக்குமா” - மெல்லிய சிரிப்போடு கேட்டாள்.

“நண்பர் நிச்சயம் சமைத்திருப்பார். சோறு போதாதிருந்தால் உடனே சோற்றைப் பொங்கி விடலாம்”.

இருவரும் பஸ் நிலையத்திற்குச் சென்று பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டனர். அத்தனை கூட்டம் இருக்கவில்லை. 15 நிமிடத்தில் வீட்டை அடைந்தனர்.

“நான் சொன்ன பெட்டிக்கடை இது. அங்கே ஆரம்பப் பாடசாலை. அதை அடுத்து அண்மையிலேயே ஆசிரியரின் பாக்டரி” - சங்கரன் சுட்டிக்காட்டி விளக்கினான்.

காஞ்சனா சுற்று முற்றும் பார்த்தாள்.. மரங்கள் சூழ்ந்த நிழல் பசுமை.

நாராயணன் வீட்டுவராந்தாவில் துண்டைப் போட்டுப் படுத்தபடி படித்துக் கொண்டிருந்தான். இருவரையும் கண்டதும் எழுந்தான்.

“காஞ்சனா, அன்று பாக்டரியில் காட்டினேனே....”
- நாராயணன் மரியாதைக்காக வணக்கம் போட்டான்..

சித்தப்பா பற்றிய விபரம் எல்லாம் சுருக்கமாகக் கூறி மருத்துவமனையில் சேர்த்து விட்ட செய்கியையும் சங்கரன் சொன்னான்.

“எப்படியும் ஹாட் ‘கேஸ்’, வீட்டில் இருப்பதிலும் ஹொஸ்பிட்டல் பாதுகாப்பானது..”

“நீங்க சாப்பிட்டீங்களா, நாங்களும் சாப்பிடவேண்டும்” சங்கரன் சொன்னான்.

“உன்னைத்தான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்..”

“சோறு”

“இரவுக்கும் சேர்த்துப் பொங்கிவிட்டேன்..”

“நல்லது. பிரச்சினையில்லை”

காஞ்சனாவை அழைத்து வீட்டைக் காட்டினான். ஒரு பெரிய அறை. மற்றது சிறியது. இரண்டையும் இணைக்கும் முன்புற வராந்தா. ஒரு புறம் சமையல்கட்டு. மறுபுறம் குளியலறை, கழிவறை. பைப்பில் தண்ணீர். காஞ்சனாவைக் கழிவறை போய்க் குளியலறையில் முகத்தைக் கழுவிவரும்படி சொன்னான். அவள் வேண்டியதை அவன் சொல்வதாயிருந்தது.

“இத்தனை வசதியா ? ரொம்ப வாடகையாயிருக்குமே..”

“ஐநூறு ரூபா. உன்னையும் நினைத்தே எடுத்தேன். எங்களுக்கும் ஆபீஸ் வேண்டும்.”

“எதற்கும் நீண்டகாலத்திட்டம் போட்டுவிடுவீங்க”

நாராயணன் எழுந்து சென்று மூன்று பிளேட்டுகளையும் கழுவிக்கொண்டுவந்தான். சோறு, காய், குழம்பையும் வராந்தாவிற்கு எடுத்து வந்தான்.

நாராயணன், பெரியவர் உணவு வழங்கும் இவ்வேலைகளைப் பார்ப்பது காஞ்சனாவிற்குக் கஷ்டமாயிருந்தது. அவள் கரண்டிகளை எடுத்துவருவதில் தலையிடவும் நாராயணன் சொன்னான்:

“உட்காருங்கோ, இன்று நீங்க எங்க விருந்தாளி”

நாராயணன் பேசும் மரியாதையை அவளால் தாங்கிக் கொள்வதே கஷ்டமாயிருந்தது.

அலுமினிய பிளேட்டில் சோறு, குழம்பு, காயைப் போட்டு உட்காரச் செய்துவிட்டு மூன்று கப்பில் தண்ணீரையும் எடுத்து வந்து வைத்தான்.

மூவரும் உட்கார்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கினர்.

“எங்க முருங்கைக்காய் குழம்பு காரமாயிருக்கலாம்.” நாராயணன் எச்சரித்தான்.

“பரவாயில்லை. சித்தப்பாவின் தோட்டத்திலும் மிளகாய் போடுவார்” காஞ்சனா சொன்னாள்.

“கம்பங்கஞ்சி, கேழ்வரகு ரொட்டி எனக்கு நல்லாய் பிடிக்கும்.”

“அவைதானே மலிவானவை. இங்கே எங்கும் கிடைக்கும்.” காஞ்சனா சொன்னாள்.

“கேழ்வரகு கஞ்சி காய்ச்சி மட்டும் நான் பழகவில்லை.”

“அத்தனை கஷ்டமல்ல. நான்வந்து சொல்லித் தருகிறேனே” காஞ்சனா சொன்னாள்.

“ஏதோ உன் சமையலையும் சாப்பிட வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என நம்புகிறேன்.”

“நிச்சயமாக”

“எப்போது”

“அதை இவர் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.” சிரித்தபடி காஞ்சனா சங்கரனின் முகத்தைப் பார்த்தபடி சொன்னாள்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் நாராயணன் வாழைப்பழம் வாங்கிவர பெட்டிக்கடைப்பக்கமாகச் சென்றான்.

இடையே பிளேட்டுகளை எடுத்து காஞ்சனா கழுவிவிட்டு சோறு, பிற பாத்திரங்களையும் சமையற்கட்டுப்பக்கம் எடுத்துச்சென்று மூடி வைத்தாள்.

நாராயணன் தந்த பழத்தைக் காஞ்சனா சாப்பிட்டாள்.

சங்கரன் அறைக்குச் சென்று ஒரு வேஷ்டி, சேட், டவல் எடுத்து ஒரு பிளாஸ்டிக் பைக்குள் போட்டான். சமையற்கட்டுப் பக்கம் சென்று ஒரு அலுமினிய பிளேட், ஒரு கப்பை எடுத்து பேப்பரில் சுற்றிவிட்டு அதே பையில் வைத்துக் கொண்டான்.

அரை மணிநேரத்துக்கு மேலாக முன்புறம் இருந்து குடும்ப விஷயம் உட்பட பல விஷயங்கள் பற்றியும் பேசினர்.

தீப்பெட்டி தொழிற்சாலை பற்றி நாராயணன் சில விபரங்களைக் கேட்டறிந்தான். ‘சி’, ‘டி’ பிரிவுகளுக்குள்ள வேறுபாடுகளையே பெரும்பாலும் அறிய முயன்றான். ‘எக்ஸைஸ்’ வரி வேறுபாடுகள் பற்றி காஞ்சனாவுக்கு அதிகம் தெரியவில்லை.

‘டி’ப் பிரிவு குடிசைத் தொழிலின் கீழ் 20 வேலையாட்கள் என்று விதி இருக்கும் போது 30, 40 பேர் வரை வேலை செய்வதை நாராயணன் பார்த்தபோது வியப்பாயிருந்தது. சட்ட விதிகளுக்கும் நடைமுறைகளுக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாடுகளை ஆங்காங்கே விசாரித்து அறிந்து கொண்டான்.

கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்து விட்டு இனிக் கிளம்பலாம் என்று சொல்லியபடியே தன் அறைக்குள் சங்கரன் சென்றான். காஞ்சனா பிளாஸ்டிக் பையில் அவன் எடுத்துவைத்த பொருட்களை நோட்டமிட்டான். தானே பொருட்களின் தேவை அறிந்து உதவுவது மனதைத் தொட்ட போதும் எதுவும் பேசவில்லை. “ஹாஸ்பிட்டலுக்குப் போய்விட்டு காஞ்சனாவை சீக்கிரம் பஸ் ஏற்றிவிட்டு வந்து விடுகிறேன்.” நாராயணனிடம் கூறிவிட்டு காஞ்சனாவின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னான்.

“காலையில் பொட்டு வைத்து வந்திருந்து போலிருந்தது. விழுந்துவிட்டதா?”

காஞ்சனா கட்டுவிரலை நெற்றியில் வைத்துப் பார்த்துவிட்டு குளியலறைப் பக்கம் ஓடினாள். முகம் கழுவும் போது சுவரில் எடுத்து ஒட்டிய பொட்டைப் பிரித்து நெற்றியில் ஒட்டிவிட்டு எதிரே இருந்த சிறுகண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டாள். மீண்டும் கறுசுறுப்பாக நடந்து வந்தாள்.

மருத்துவமனையில் பார்வையாளர் நேரம். ஒரே கூட்டம். சித்தப்பாவின் வார்டுக்கு, பின்னர் தனிமையில் வருவதற்காக வழியைப் பார்த்து வைக்கும்படி காஞ்சனாவிடம் சங்கரன் நினைவூட்டினான். ஞாயிற்றுக்கிழமை பஸ் நிலையத்திலிருந்து நேரடியாக அங்கு பஸ் ஏறி வரும் வழியையும் கவனித்து வைக்கும்படி நினைவூட்டினான்.

வார்டில் சிறற்பா முதுகில் தலையணையைப் போட்டு விட்டு சாய்ந்திருந்தார். அவர்கள் அங்கு நுழைந்ததும் கண்ட மகிழ்ச்சி முகத்தில் தெரிந்தது.

காலையில் பார்த்த டாக்டரும் மற்றும் ஒருவரும் வந்து பார்த்துச் சென்றதாகச் சித்தப்பா சொன்னார்.

எடுத்து வந்த பொருட்களைச் சங்கரன் கொடுத்தான்.

“ஆமாம். இவையெல்லாம் தேவைதான். தம்பிக்குத்தான் வீண்சிரமம்..” சித்தப்பா நயமான குரலில் சொன்னார்.

கட்டில் அருகே மாட்டியிருந்த பேப்பர், டாக்டரின் குறிப்பு ஆகிய வற்றைச் சங்கரன் நோட்டம் போட்டான்.

“வீட்டிலிருந்து எடுத்துவர வேண்டிய தேவைகளைக் காஞ்சனாவிடம் சொல்லுங்கள்” - சங்கரன் சித்தப்பாவிடம் நினைவூட்டினான்.

சித்தப்பா அவளை அருகே அழைத்து வீட்டில் கவனிக்க வேண்டியவை, சில்லரைப்பணம், எடுத்துவரவேண்டிய சிறுபெட்டி, உடுப்பு விவரம் எல்லாவற்றையும் சொன்னார்.

“எத்தனை அயிட்டம் என்பதை இப்பொழுதே நினைவு படுத்திக் கொள். பிறகு மறந்து விடலாம்.” சங்கரன் சொன்னதைக் கேட்டு ஐந்து விரலையும் மடித்து அவற்றை நினைவுபடுத்திக் கொண்டான்.

“சித்தப்பாவிடம் சில்லரைப் பணமாக 20, 25 ரூபாவாவது கொடுத்துவை” என்றான்.

எதிரெதிரே ‘சலையின்’ ஏற்புபவரும் ஆக்ஸிஜன் சிலிண்டரிலிருந்து கவாசிப்பவரையும் பார்க்க முடிந்தது.

“காஞ்சனாவை பஸ்ஸில் அனுப்பிவிட்டு நான் நாளைக்கு வந்து பார்ப்பேன். அவர்கள் ஞாயிற்றுக் கிழமை வேண்டியதெல்லாம் கொண்டுவருவார்கள்.” காஞ்சனாவுடன் சங்கரன் கிளம்ப இருந்த போது சித்தப்பா அவளின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“இது கஷ்டமான வருத்தம் போலிருக்கிறது. நான் பிழைப்பேனா தெரியாது”. கேவிய குரல்.

“ஏன் சித்தப்பா அப்படிச் சொல்லுறிங்க. நாங்க எல்லோரும் இருக்கிறோம். குணமாக்கிவிடுவோம்”. காஞ்சனா தெம்பூட்டினாள். ஆனாலும் அவளது மனமும் நொந்தது.

“தம்பி போல மட்டும் ஒருத்தர் உனக்கு மாப்பிளையாய் வந்து விட்டால் நான் நிம்மதியாய் சாவேன்”

அழுத்திய கையை எடுத்து சித்தப்பாவின் கண்களைத் தன் முந்தானையால் துடைத்து விட்டு, சிறிது தூரத்தில் காத்து நின்ற சங்கரனை நோக்கி நடந்தாள்.

“என்ன சித்தப்பா பயப்படுகிறார் ?

காஞ்சனா - சித்தப்பாவின் பிரிவையும் உணர்ச்சிகளையும் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற சங்கரன் கேட்டான்.

“ஆமாம். உங்களைப் போல ஒரு மாப்பிளை தனக்குக் கிடைத்தால் தான் நிம்மதியாய் சாவாராம். பார்த்தீர்களா பிரச்சினை எல்லாம் தீர்ந்து போய் விட்டது...” காஞ்சனாவின் வெற்றிச் சிரிப்பு.

“சமுதாயத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். சிலருக்கு எத்தனை உதவி செய்தாலும் சிறிதும் பாராட்டமாட்டார்கள். வேறு சிலருக்கு சிறிய உதவி செய்தாலும் அளவுக்கு மீறி பாராட்டி விடுகிறார்கள்.”

“ஆமாம் உண்மைதான்”

“இராமகிருஷ்ணர் என வங்காளத்தில் இருந்த சுவாமியின் கூற்று ஒன்றும் எனக்குப் பிடிக்கும்.. நன்மை செய்பவர்களுக்கு நன்மை செய்யாவிடினும் தீமை செய்யாதிருப்பதே மேல் என்பது”.

“ஏன் இவற்றையெல்லாம் இப்போது சொல்கிறீர்கள் ?”

“ஏதோ திடீரென நினைவு வந்தது. பஸ்நிலையம் வரை செல்ல வேண்டுமல்லவா ?”

“ஏதோ உங்கள் அளவுக்கு நான் எதுவும் படிக்கவில்லை. அதுவும் கவலையே”

“ஏதோ எவ்வேளையும் கூலி பெற்று வாழ்த்தக்க ஒரு தொழிலைக் கற்றுள்ளாய். அதுவே போதும். பட்டம் பெற்ற லட்சக்கணக்கான பெண்கள் வேலையில்லாதிருக்கிற நாடு இது. வேறு பலர் கலியாணம் கட்டி, சமைப்பதும் குழந்தை பெற்று வளர்ப்பதுமான கூலியற்ற வாழ்வே தமது வாழ்க்கை என்று அமிழ்ந்து விடுகிறார்கள்...”

சங்கரனின் கூற்று அவளுக்கு நன்றாகப் புரியவில்லை. மற்றொரு தடவை கேட்க வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டு பேச்சை மாற்றினாள்.

“ஞாயிற்றுக்கிழமை எப்படிச் சந்திப்பீர்கள் ?”

“அம்மா, சின்னம்மாவோடு வந்து நண்பகல் பார்வையாளர் நேரம் பார்த்துவிட்டு நீ மாலை வரை சித்தப்பாவைப் பார்த்து வருவதாக் கூறி விட்டு, அவர்களை பஸ்ஸில் ஏற்றி விட்டு வீட்டுக்கு வந்துவிடு, நாம சாப்பிட்ட பின்னர் மீண்டும் சித்தப்பாவை இருவருமாகப் பார்க்கலாம்”.

“சரி அப்படியே செய்யலாம்...”

“இந்தப் பாலை நீயே வைத்துக் கொள்ளலாமே”

“சரியங்க”

“தற்போது டீ சாப்பிடலாமே”

“ம்ம்”

பஸ்நிலையம் எதிரே இருந்த டிக்கடைக்கு அழைத்துச் சென்றான். வாயிலில் இருந்த பூக்காரியிடம் முல்லைச்சரம் ஒரு முயம் வாங்கித் தந்தான்.

பஸ்ஸில் காஞ்சனாவை ஏற்றிவிட்டு சங்கரன் தன் வீடு போகும் டவுன் பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டான்.

பஸ் பயணத்தின் போது அன்று நடந்த பல நிகழ்ச்சிகளையும் காஞ்சனா அசைபோட்டுப் பார்த்தாள். தான் கனவிலும் நினைக்காத உயரத்திற்கு உந்தப்பட்டிருப்பதை எண்ணிய போது உடல்

புல்லரித்தது. சங்கரன், நாராயணன் போன்ற மனிதர்களும் உலகில் வாழ்கிறார்கள் என்பதை அவன் முன்னர் எங்கும் கண்டதில்லை. சில அரசியல் பிரதிநிதிகள், சுவாமிகளைப் பற்றியே அறிந்திருந்தான்.

பட்டப்படிப்புப் படித்துவிட்டு கலியாணம் செய்து, சமைத்து குழந்தை பெற்று வளர்ப்பவரை விடத் தன்னை உயர்வாகக் கருதுவதைத்தான் அவளால் புரிய முடியவில்லை. நடுத்தரக் கல்வியுடன் பாசுடரியில் குறைந்த கூலியில் பன்னிரண்டு மணிநேரம் உழைத்துக் குடிசையில் வாழும் என்னை எப்படி அவர்களுடன் சமன்படுத்த முடியும்?

என்றோ ஒருநாள் அவரையே கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும். மனம் எண்ணிக் கொண்டது.

18

சனிக்கிழமை நண்பகல் போல சங்கரன் ஒருதடவை சென்று சித்தப்பாவைப் பார்த்தான்.

டாக்டர்கள் காலையில் வந்து பார்த்தது பற்றிச் சொன்னார். மாத்திரைகள் தருவது பற்றியும் இரத்தம், சிறுநீர் பரிசோதிக்கப் பெற்றது பற்றியும் கூறினார். தன்மேல் எல்லோரும் கவனம் எடுப்பதில் மனத்திருப்தியாயிருந்தார். தனிமை ஒன்றே பிரச்சினை. பக்கத்தில் உள்ள ஒருவருடனும் நாசுகளுடனும் பேசுவதாகவும் சொன்னார்.

கட்டிலின் மூலையில் தொங்கியிருந்த குறிப்புகளையும் சங்கரன் எடுத்துப் பார்த்தான்.

“ஏதாவது வாங்கித் தர வேண்டுமா?”

“எதுவும் வேண்டியதில்லை, எல்லாமிருக்கிறது... நீங்க வந்ததே சந்தோசம்..”

“நானைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை. காஞ்சனா உட்பட எல்லோரும் பார்க்க வருவார்கள். நீங்க கேட்ட பொருளெல்லாம் வரும். எப்போதும் இருபது முப்பது ரூபா கையில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நான் தரட்டா”

“வேணாம் தம்பி, என்னிடம் இருக்கிறது. எனக்கு ஒரு சந்தேகம்”

“சொல்லுங்க” சங்கரன் கேட்டான்.

“ஏதோ இதயக் கோளாறு இதயக் கோளாறு என்று சொல்லுகிறார்கள். இதயம் எல்லோருக்கும் இருக்கிறதா?”

“இதயம் என்பது எல்லோருக்கும் இருக்கிறது. அதில் கோளாறு என்பது எல்லோருக்கும் ஏற்படுவதில்லை”

“சில பேரை இதயமில்லாதவர் என்றும் திட்டிப் பேசுகிறோமே. அதெப்படி?”

“அது சிலரது இரக்கமற்ற செயல், நடவடிக்கையைப் பற்றித் திட்டிக் கண்டிக்கும் போது சொல்லுகிறோம்?”

“நானே என்னிடம் பணம் பெற்று ஏமாற்றிவிட்டவர்களையே அப்படித் திட்டியிருக்கிறேனே”

“நீங்க மட்டுமென்ன, பொதுவாக எல்லோருமே இரக்க மில்லாதவர், ஏமாற்றக்காரர், மனிதாபிமானம் இல்லாத வரை கல்நெஞ்சக்காரன், இதயமில்லாதவன் என்றுதான் ஆத்திரம் தீர்ப் பேசித்தீர்க்கிறோம். இவர்களை மட்டுமென்ன, தொழிலாளர்கள் முத்தாளிகளையும், ஏழைகள் வட்டிக்கடைக்காரனையும், குத்தகை விவசாயிகள் நிலச்சுவாந்தாரரையும் இதயம் இல்லாதவர்கள் என்றுதான் ஏகுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கட்கு எதுவும் நடந்து

விடுவதில்லை. அவர்களது இதயம் அப்படியே நலமாக இருக்கிறது. அதில் நோய், அடைப்பு வந்தாலும், பணத்தைச் செலவழித்து தீர்த்துக் கொள்கிறார்கள் ?”

“தம்பி கூறுவதெல்லாம் சரிதான். நாம தான் ஏமாந்து போகிறோம்”. சித்தப்பா கூறிவிட்டு தன் தனிமை பற்றியும் மனம் விட்டுச் சொன்னான்.

“வீட்டிலிருந்தால், சும்மா இருக்க மாட்டீர்கள். உங்களுக்கு ஓய்வும் எண்ணெய் இல்லாத உணவும், அமைதியும் தான் இப்போது தேவை. இங்கே மாத்திரையும் தருகிறார்கள். பிறகு பார்ப்போம்”.

“நேற்று இங்கே வந்த பிறகு எவ்வளவோ சுகம் பெற்று விட்டேன் போலவும் தெரிகிறது”.

“பொறுமையாயிருங்கள், எல்லாம் சுகமாகி விடும். நாங்க பார்த்துக் கொள்வோம்” – சங்கரன் ஆறுதல் கூறிப் புறப்பட்டான்.

19

மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. சங்கரனும் நாராயணனும் காலையில் சில வேலைகள் முடிந்த பின்னர், சமையல் முடித்துக் காத்திருக்க இரண்டுமணி வாக்கில் காஞ்சனா வந்து சேர்ந்தாள். மருத்துவ மனைக்குச் சென்ற செய்திகள் எல்லாம் முதலில் விபரமாகக் காஞ்சனா சொன்னாள். அம்மா, சின்னம்மா, செண்பகத்தைப் பஸ்ஸில் அனுப்பி விட்ட விபரத்தையும் கூறினாள். செண்பகமும் மாலைவரை நிற்பதாக அடம்பிடித்தாள். ஒரே பஸ் மட்டுமே உள்ளதாகக் கூறி பஸ் ஏற்றிவிட்ட கெட்டித்தனத்தையும் சொன்னாள்.

“முகத்தைக் கழுவிவிட்டு வா முதலில் சாப்பிடுவோம்” – சங்கரன் சொன்னான்.

“எனக்காகச் சாப்பிடாதிருந்தீர்களா ?”

“இல்லை, நீயே எடுத்துப் போடுவதற்காகக் காத்திருந்தோம்”

கழிவறை போய் முகத்தைக் கழுவி மறக்காமல் பொட்டை ஒட்டிக் கொண்டு வந்து பிளேட்டுகளைக் கழுவி எடுத்து வந்து. சமையலையும் பரப்பினாள். தண்ணீர் வைத்து விட்டு தட்டுகளில் பரிமாறினாள்.

“நான் பின்னர் சாப்பிடுவேனே”

“இல்லை ஒருமித்து இருந்து தான் சாப்பிட வேண்டும்”.

நாராயணனின் அழுத்தமாக குரல்.

கிராமிய வழக்கங்களுக்கு மாறாகப் பல விஷயங்கள் அங்கு நடப்பது அவளுக்கு விசித்திரமாகவே இருந்தது.

“எதற்காக இப்படியெல்லாம் வற்புறுத்துகிறீர்கள் ?” – காஞ்சனா கேட்டாள்.

“சமைத்ததை எடுத்துப் பரிமாறுவதும் ஒரு வேலையா ? நேரம் வேறு வீணாகிறது.” – சங்கரன் சொன்னான்.

“அதுமட்டுமல்ல, இரவுக்கு எங்களுக்கு சாதமில்லாமல் முழுவதையும் சாப்பிட்டுவிட்டால் என்று கண்காணிப்பதற்கும்...” சிரித்தபடியே நாராயணன் கூறினான்.

“இது ஆறி தண்ணீர் ஊற்றிய சாதமில்லை. சூடாகவே நீயும் சாப்பிட்டு விடலாம்..” – சங்கரன் மீண்டும் கேலி செய்தான்.

அவர்களது கேலிப்பேச்சு அவளது வாயை அடைத்தது.

சாப்பாடு முடிந்ததும் இருவரும் மருத்துவமனைக்குப் புறப்பட்டனர். பார்வையாளர் நேரம் ஆரம்பிக்காத போதும் பாலைக் காட்டி உள்ளே நுழைந்தனர்.

சித்தப்பா முன்னைவிட தெளிவு பெற்றிருந்தார். முகமலர்ச்சி காட்டியது.

“எத்தனை நாட்கள் இங்கே தங்க வேண்டும்..”- சித்தப்பா சங்கரனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“டாக்டர் நலம் பெற்றதாகக்கூறும் வரை இருக்கவேண்டும். புதன் கிழமை வரையில்... நான் டாக்டரைப் பார்க்கிறேனே.”

வெள்ளிக்கிழமையை விட, சிறிது முன்னராக பஸ் நிலையத்திற்குச் சங்கரன் காஞ்சனாவை அழைத்துச் சென்றான்.

“சித்தப்பாவின் நோய் கடுமையானதா? மாற்றமுடியாதா?”

“மாற்றிவிடலாம். சில காலம் எடுக்கலாம். எப்படியும் அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வரும் போது டாக்டர் மூலம் அறிந்து நிலைமையைச் சொல்கிறேனே.”

“ஏதோ உங்க உதவியால் நலமாக வேண்டும்.”

“புதன்கிழமை வரையில் நாராயணனும் வந்து பார்ப்பதாகக் கூறினார்.”

“நல்லது. நான் ஞாயிற்றுக்கிழமை கட்டாயம் வந்து விடுவேன். இடையில் அம்மா, சின்னம்மா ஒரு தடவை வந்து போகலாம். நிச்சயமில்லை.”

“வீணாக அவர்கள் கஷ்டப்பட்டு அலைய வேண்டியதில்லை. ஏதாவது தேவையென்றால் நான் சொல்வேனே”

வெளியூர் பஸ் நிலையத்தில் மல்லிகைச்சரம் வாங்கிக்கொடுத்து டீக்கடைக்கு அழைத்துச் சென்றான். ஐந்து மணி அளவில் பஸ்ஸில் காஞ்சனாவை ஏற்றிவிட்டான்.

20

சங்கரனும் நாராயணனும் ஆசிரியர் சிதம்பரனாரின் பாக்டரிக்குக் காலையும் மாலையும் சென்று வந்தனர். பிள்ளைகளை நிரையாக இருத்தி அதிக சிரமமில்லாமல் குச்சிகளை அடுக்குதல், பெட்டி போடுதல் ஆகியவற்றைப் பழக்கினர். வேலையைப் பிள்ளைகள் தேடிப் போகாமல் வேலைகள் அவர்களைத் தேடி வரக்கூடிய மாதிரி ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். அதனால் 16 கட்டை அடுக்கிய பெண் 18 அடுக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அதிக களைப்பு ஏற்படாத விதமாக கட்டைகளைத் தூக்குவது இறக்குவது ஆகிய வழிகளையும் செய்தனர். அத்தோடு கணக்கிடும் முறைகளையும் சொல்லித்தந்தனர்.

முன்னர் திட்டமிட்ட பணிகளைப் பரவலாக ஆரம்பிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யும் வேளையில் காஞ்சனாவின் சித்தப்பாவின் பணி வந்தது. இருந்தாலும் அடுத்த வாரத்தில் ஆங்காங்கே சென்று பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் பற்றிய விபரங்களைச் சேர்க்க எண்ணினார்.

சங்கரன் நண்பகல் அல்லது மாலை வேளையில் ஒரு தடவை சித்தப்பாவைப் பார்த்து தேவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டுவந்தான். அன்று வியாழக்கிழமை. நாராயணனை மருத்துவமனைக்கு வரும்படி வேண்டினான். அங்கேயே ஆரம்ப வேலைகளை ஆரம்பிப்பதற்கும் நாராயணன் விரும்பினான்.

தீப்பெட்டித்தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்பவர்களில் காயம்பட்டு, சுற்றாடலால் பாதிக்கப்பட்டு, அலோர்ஜி ஏற்பட்டு

பாதிக்கப்பட்டவர் பெரும்பாலும் அரசு மருத்துவமனைக்கே வருவர் என்பதை அறிவர். ஆகவே அதிகாலையில் சென்று ஒ.பி.டி.யில் விசாரணை நடத்தி டாக்டர்களையும் பார்த்துப் பேசத் தீர்மானித்தனர்.

அன்று காலை ஒ.பி.டி க்கு சென்று பாக்டரி வேலை செய்பவர் என சந்தேகித்த பிள்ளைகளை விசாரித்தனர். இருவர் மட்டுமே வந்திருந்தனர். கட்டை அடுக்குபவரா, பெட்டி அடைப்பவரா என்று கேட்டு நோய்க்குறி பற்றிய விசாரணைக்கு வந்தனர். மறுநாள் வேலைக்குச் செல்வதாக இருந்த பெண்கள் பாக்டரிக்கு எதிராக எதுவும் குறை கூறத் தயாராக இல்லை.

இதற்கிடையில் சங்கரனுக்கு வியப்பூட்டுவதாக ஒரு நிகழ்வு. முன்னர் வயசு சர்டிபிக்கெட் வழங்கி உதவிய டாக்டர் சிவராமனைக் கண்டனர்.

“என்ன இன்னும் சர்டிபிக்கெட் வேண்டுமா?” என வேடிக்கையாகக் கூறிவிட்டு, தான் முன்னைய பணியைவிட்டு அங்கு மாறுதலில் வந்து விட்டதாகக் கூறினார்.

சங்கரன் நாராயணனை அறிமுகப்படுத்திவிட்டுச் சொன்னான்:

“உங்களுக்கு நாங்க கடமைப்பட்டுள்ளோம், ரொம்ப நன்றி கூற வேண்டும்”

“போயும் போயும் சர்டிபிக்கெட்டுக்கா?”

“அதுமட்டுமல்ல ஆசிரியர் சிதம்பரனாரை அறிமுகப் படுத்தியமைக்கு..” – சங்கரன் சொன்னான்.

“ஆமா மறக்கமுடியாத மனிதர். அவரிடம் போனீர்களா?” டாக்டர் கேட்டார்.

“ஆமாம். அங்கேயே குடியேறிப் பழகி உதவியும் செய்கிறோம்” என்று கூறிவிட்டு தங்கள் புதிய முயற்சி பற்றிச் சொல்லினர்.

“ஆமாம். நல்ல முயற்சியே. அடுத்த செவ்வாய்கிழமை ஒ.பி.டிக்கே வாருங்கள். நான் பாதிக்கப்பட்ட சிலரது விபரங்கள் தருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுத் தொடர்ந்தார்: “மிஸ்டர் நாராயணனை எனக்குத் தெரியும். அவருக்குத் தெரிய முடியாது. மதுரை மெடிக்கல் காலேஜில் படிக்கும் வேளை அங்கு வந்து கிளாஸ் நடத்துவாரே. எத்தனை வருஷமாகிவிட்டது”.

நாராயணனின் அரசியலை அறிந்தவராகப் பேசினார்.

டாக்டரின் பணியைத் தடைசெய்யுமல் விடை பெற்றனர்.

“எதிர்பாராமல் நல்ல வாய்ப்புகளும் கிடைத்துவிடுகின்றன” – சங்கரன் சொன்னான்.

“எதிர்பாராமல் கிடைக்கும் வாய்ப்புகளும் சில வேளை போய் விடுகின்றன.”

“காஞ்சனாவைக் கண்டதும் ஒரு எதிர்பாராத சம்பவம்; அதற்காக கூலி அடிமை வேலையை விட்டது, நீங்கள் வந்து சேர்ந்ததும் விபத்துதானே.”

“வாழ்க்கையில் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகள் பல ஏற்படலாம். தோல்வி தரக்கூடியவற்றையும் சோர்வடையாமல் வெற்றிக்கு இட்டுச் செல்ல முயல்வதே வீரம். முற்போக்கானது”. நாராயணன் இயக்கம் கட்டுவதில் கண்ட வெற்றிகள், தோல்விகள் பல இருந்தாலும் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை.

வெளியே சென்று டியும் வடையும் சாப்பிட்டபின்னர் காஞ்சனாவின் சித்தப்பாவின் வாட்டுக்கு நாராயணனை அழைத்துச் சென்றான்.

சித்தப்பாவைக் கண்டதும் புதிய செய்தி ஒன்று கிடைத்தது. “ஏதோ இருதயத்தில் அடைப்புப் பார்க்கிற மெஷின் இங்கே இல்லையாம். நாளைக்காலையில் மதுரைக்கு அழைத்துச் செல்லப் போகிறார்களாம்.”

நர்ஸிடம் சென்று கேட்டபோது ‘எக்கோ கிராம்’ மெஷின் இங்கே இல்லை. அதுதான் மதுரைக்கு இவரையும் வேறு இருவரையும் அனுப்ப உள்ளோம். காலையில் போய் மாலைக்குள் வந்து விடுவர்” என்றாள்.

இந்தச் செய்திகளுடன் சித்தப்பாவிடம் சென்று வக்கீல் நண்பர் என அறிமுகப்படுத்தினான் சங்கரன். கட்டிலின் மூலையிலுள்ள டாக்டரின் குறிப்புகளை முதலில் நாராயணன் நோட்டம் போட்டான்.

சித்தப்பா நாராயணனைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“என்ன தம்பியா, அண்ணாச்சியா எனக்கு இன்னும் குழப்பமாக இருக்கிறது. இதயமில்லாதவன் என்றெல்லாம் பலரைத் திட்டுகிறோம். அதே வேளை தம்பி எல்லோருக்கும் இதயம் இருக்கிறது என்கிறார். தற்போது என்னுடைய இதயத்தில் ஏதோ அடைப்புகள் இருக்கின்றன, அவற்றைப் படம் பிடிக்க மதுரைக்கு நாளை அழைத்துச் செல்ல இருப்பதாக அந்த நர்ஸ் அம்மா சொன்னார்”. ஒரளவு அச்சம் குரலில் தெரிந்தது.

“அய்யா சரியான கேள்விதான் கேட்டீர்கள். இருதயம் என்பது எல்லோருக்கும் இருக்கிறது. இதயம் இல்லாமல் எவரும் வாழமுடியாது. அடைப்பு என்று நர்ஸ் சொன்னது மார்பில் ஏற்படும் அடைப்பு, மாரடைப்பு என்று சொல்லுவார்களே அதுதான்” – நாராயணன் விளக்கினான்.

“ஆமா இதுவா மாரடைப்பு என்பது... ஏதோ புதிய உண்மையைக் கண்ட குரல்.

“உண்மையிலேயே அது மார்பில் ஏற்படுவதில்லை. இருதயத்திற்கு தேவைக்கு ஏற்ப இரத்த ஓட்டம் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டாலே நெஞ்சின் நடுப் பகுதியில் வலிப்பு, அழுக்குவது அல்லது பிழிவது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டால் இருதயத்திற்குத் தேவைப்படும் இரத்த ஓட்டம் தடைப்படுகிறது என்று தான் சொல்ல வேண்டும்”.

“தம்பி சொல்லும்போது தான் கொஞ்சம் புரிகிறது. முன்னர் இடையிடையே சில வேளைகளில் அப்படி வலிப்பு, நெஞ்சைப் பிழிவது போன்று ஏற்பட்டு வியர்க்கும். பிறகு சரியாகிவிடும்.”

“எல்லாம் சரியாகிவிட்டது என்று சொல்லிவிடக்கூடாது. இருதயத்திற்குப் போகும் இரத்த ஓட்டம் பாதிக்கப்படும் போது கழுத்துப்பிடிப்பு, வயிற்று நோவு, முரககளிலும் வலியும் ஏற்படலாம்.”

“கொஞ்சநேரம் மூச்சை இழுத்து விடுவேன் சரியாகிவிடும்.”

“நல்ல வேளை இங்கே வந்து விட்டீர்கள். இனி முழுசா மாற்றிக்கொண்டு போகப்பாருங்கள்” – நாராயணன் சொன்னான்.

“எல்லாம் தம்பியின் ஏற்பாடுதான். எப்படி நன்றி சொல்வதென்றுதான் தெரியவில்லை” – சங்கரனைக் கண்ணால் காட்டியபடி சொன்னார்.

“என்தான் ஐம்பது வயதாகப் போகும் வேளையில் இந்த அடைப்புகள் ஏற்பட்டது என்று தான் தெரியவில்லை” – நாராயணனைப் பார்த்து சங்கரன் சிரத்தையோடு சொன்னான்.

“சங்கரா, இது 50 ஆண்டுகளில் இவருக்கு வந்த நோய் மட்டுமல்ல. நாட்டுக்கே வந்திருக்கிறதே. இவர் இன்னும் உயிர் வாழ வேண்டுமானால் இருதயத்திற்கு வேண்டிய இரத்த ஓட்டம் வேண்டும்.

அதற்குப் பல தடைகள், இரத்தக் குழாய்களில் அடைப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதே போலவே இந்த நாட்டின் வாழ்வுக்கு, வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய இரத்த ஓட்டத்திற்கு எத்தனை அடைப்புகள் உள்ளன. அவற்றை வழி வழியாக வந்த அரசுகளால் நீக்க முடியவில்லை..”

“எந்தத் தடைகளைச் சொல்லுங்கள்..” மீண்டும் தெளிவற்ற நிலையில் கேட்டான்.

“மதவெறி, சாதிவெறி, படிப்பறிவின்மை, பெண்ணடிமை, ஒருபுறம் வேலையில்லாத்திண்டாட்டம், மறுபுறம் குழந்தைத் தொழிலாளர், லஞ்சம், ஊழல், சுற்றாடல், சுகாதாரம், இவையெல்லாம் தேச வளர்ச்சியைத் தேக்கும் அடைப்புகளே..” – நாராயணனின் பேச்சில் முன்பு இல்லாத குடு இருந்தது. நாட்டு வளர்ச்சியின் தேக்கம் அவன் நெஞ்சை வருத்துவது தெரிந்தது. அவனது முன்னைய முயற்சிகளின் தோல்வியும் தொனித்தது.

சங்கரன் சித்தப்பாவிடம் சென்று சொன்னான்:

“நாளைக்கு மதுரைக்குப் போய் படம் எடுத்துவிட்டு வாருங்கள். சனிக்கிழமை நான் வருகிறேன். காஞ்சனா விட்டார் எல்லோரும் ஞாயிற்றுக்கிழமை கட்டாயம் வருவார்கள்.”

நாராயணனுடன் வார்டைவிட்டு வெளியே வந்தான்.

“நீங்க சித்தப்பாவைப் பார்த்துப் பேசி அறிந்தது, டாக்டர் குறிப்பு, நாளை மதுரை செல்வது பற்றி உங்க கருத்து என்ன?”

“அவருக்கு ஒரு அடைப்பல்ல. அவரது நோய்க்குறிப்பு, டாக்டர்களின் கருத்துப்படி பல அடைப்புகள் உள்ளன. இப்படியான சில நண்பர்களைப் பார்த்தேன். நானும் படித்திருக்கிறேன்.”

“50 வயதில் உயிருக்கு ஆபத்து என்று சொல்லுறீங்களா?”

“ஆமாம்”

“காப்பாற்ற வழியிருக்கிறதா?”

“ஒரே வழிதான் இருக்கிறது.”

“அது என்ன ஒரே வழி..”

“பைபாஸ் ஆபரேசன், இருதய அறுவைசிகிச்சை..”

“அப்படியென்றால்..”

“அறுவைச் சிகிச்சைமூலம் மார்பைத் திறந்து மாற்று வழியாக இதயத்திற்கு இரத்தம் செல்ல ஏற்பாடு செய்வது. இரத்தம் பாய்ச்சுவதற்குரிய புதிய குழாயை காலிலிருந்து எடுத்து மாற்று வழிக்கும் பொருத்திவிடுவார்கள். அப்போது முன்பு ஏற்பட்ட அடைப்புகள், அவையெல்லாம் செயலிழந்து போகும். ஆபரேசனுக்கு முன்னரும் பின்னரும் அதே குருப் இரத்தம் ஏற்றி விடுவார்கள். நாமே இரத்தம் தேடிக்கொடுக்கவேண்டும்..” – சங்கரனின் சந்தேகத்திற்கு நாராயணன் பதிலளித்தான்.

“அதே போலவே நாட்டைக் காப்பாற்றவும் பைபாஸ் ஆபரேசன், இதய சிகிச்சை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுறீங்க?” – சங்கரன் நேரடியாகவே கேட்டான்.

“ஆமாம் புரட்சி ஒன்றின் மூலமே இந்த அடைப்புகளை யெல்லாம் கட்டக் முடியும். வேறு வழியில்லை”

“அது எப்போது நடக்கப்போகிறது.”

“இந்த அடைப்புகளால் உற்பத்தி வீழ்ச்சியடைந்த போது ஒரு கால கட்டத்தில் தொழிலாளர் தலைமையில் நீ கூறும் உற்பத்தியில் ஈடுபடமுடியாத மக்களும் கொதித்து எழுந்து, மீண்டும் உற்பத்தியை உயர்த்துவார். மக்கள் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யாத எந்த உற்பத்தி முறையும் நீடிக்கப் போவதில்லை.”

“இந்தச் சித்தாந்தத்தைக் கல்லூரி நாட்களிலிருந்து கேட்டு, சிலரது முயற்சியில் தோல்வி கண்ட பிறகே நான் உற்பத்திச் சாதனங்களில் தொடர்புபட்டாத பெரும்பான்மை மக்களின் ஒடுக்குமுறை, கரண்டல், அநீதி பற்றிக் கற்க ஆரம்பித்தேன்.” – சங்கரன் நினைவுபடுத்தினான்.

“கற்கலாம், அவர்களை இயக்கி நடைமுறைப்படுத்துவதே பிரச்சினை. பெண்கள், சிறார் தொழிலாளர் பிரச்சினையும் அதுவேதான்” நாராயணன் சொன்னான்.

இருதயம் இல்லாதவர்தான் பல கொடுமைகளை, கொலைகளை, ஏமாற்றுகளைச் செய்கிறார்கள் என சித்தப்பா எண்ணியிருந்ததை சங்கரன் வியப்பாகக் கூறிச் சிரித்தான்.

புரட்சி மூலமே சோஷலிச உற்பத்தி முறையை ஏற்படுத்த முடியும் என்பதே இருவரதும் கோட்பாடாயிருந்தது.

“அப்படியெல்லாம் கல்வியறிவில்லாத கிராமத்தவரைக் கேலி செய்யக்கூடாது. படித்தவர்கள் கூட சாதாரணமாக இதயமில்லாத இரும்பு நெஞ்சன், கல்நெஞ்சன் என்றெல்லாம் பேசுவதைக் கேட்கலாம். மூளையிலிருந்து கருத்துகள், செயலாக்கங்கள் தோன்றுகின்றன என்பது அவர்களது சிந்தனையில் பிரதிபலிப்பதில்லை”.

“காதல், அன்பு, இரக்கம் ஆகியவையும் இதயத்திலிருந்து தோன்றுவதாகவே இன்றும் பெரும்பாலோர் எண்ணிக்

கொள்கிறார்களே. அதற்குப் புலவர்களும் எழுத்தாளர்களும் தான் காரணமா?” – சங்கரன் கேட்டான்.

“ஆமாம், அவர்களும் காரணம் தான். அதே நிலப்பிரபுத்துவக் கருத்துகளிலேயே நாம் ஊறித்திளைத்து வாழ்ந்து வந்துள்ளோம். அதனாலேயே கடவுள், மதம், சாதி போன்ற கற்பனைகளை இன்றும் மக்கள் விட்டுவிடமுடியாத நிலையில் உள்ளனர். முதலாளித்துவம் வந்த பின்னரே பண்ட உற்பத்திச் செயல் மூலம் பொருள் உற்பத்தியின் உறவை மக்கள் வெளிப்படுத்துகின்றனர். நிலப்பிரபுத்துவத்திலிருந்து வழி வந்த கருத்துகளும் பொய்மைகளும் காலப்போக்கில்தான் களையப்படும். உன்காதல் கூட சிந்தனையில் தான் இருக்கிறது. இதயத்திலல்ல. மறந்துவிடாதே” – நாராயணன் சிரித்தபடியே சொன்னான்.

21

சங்கரன் சனிக்கிழமை மருத்துவமனைக்குச் சித்தப்பாவைப் பார்க்கச் சென்ற போது மதுரைப்பயணம் பற்றிச் சொன்னார். முக்கால் மணி நேரம் வரையில் மார்பைப் படும் எடுத்த விபரத்தைக் கூறினார். கட்டிலின் மூலையில் தொங்கிய டாக்டரின் குறிப்புகளைப் பார்த்தான். ‘எக்கோகிராம்’ அறிக்கை எதுவும் அங்கே குறிப்பிடப்படவில்லை.

சித்தப்பாவை முன்னர் சாதாரணமாகவே பார்த்து வந்த சங்கரன், நாராயணனின் கூற்றின் பின்னர் ஓரளவு இரக்கக் கபாவத்துடனேயே அவரைப் பார்த்தான். அப்பாவியாகவே அவர் காணப்பட்டார். முன்னர் வாழ்க்கையைப்பற்றி நோயினால் நம்பிக்கை இழந்திருந்தவருக்கு அங்கு கொண்டு வந்துதான் நம்பிக்கை ஏற்படுத்தினர். தற்போது இருதய ஆபரேசன் செய்யவேண்டும் என்ற நாராயணனின் கருத்து பல நோக்கில் சங்கரனைச் சிந்திக்க வைத்தது.

சென்னையில் மட்டுமே இதய அறுவைச் சிகிச்சை செய்யமுடியும். அதுவும் தனியார் மருத்துவமனையிலேயே சாத்தியமாகும். அதற்குரிய செலவு வேறு பயங்கரமாயிருந்தது. அந்த விபரங்களை நாராயணனே கூறியிருந்தான்.

எப்படியும் செவ்வாய்க்கிழமை டாக்டர் சிவராமனைக் காணும் போதே சித்தப்பா பற்றியும் சொல்லி ஆலோசனை கேட்கமுடியும் என நினைத்தான். எங்கோ ஒரு மூலையில் சிறுநம்பிக்கை. அவர் மூலமே இருதய டாக்டர்களுடன் பேசி உண்மையான நிலைமையும் அறிய முடியும் என எண்ணிக் கொண்டான். இடையில் தானே சித்தப்பாபற்றி டாக்டரிடம் கேட்டு நிலைமையை அறியும் நோக்கத்தையும் விட்டுவிட்டான்.

மறு நாள் ஞாயிறு நண்பகலில் காஞ்சனா சங்கரன் வீட்டுக்கு வந்தாள். சித்தப்பாவைப் பார்த்த விபரம், தன்னுடன் கிராமத்திலிருந்து வந்த மற்றவர் பற்றியும் சொன்னாள். சித்தப்பா மதுரை சென்று வந்த செய்தியையும் கூறினாள்.

“நீங்க டாக்டர் எவரையாவது பார்த்தீங்களா?”

“மதுரையில் இருதய படம் எடுத்த ரிப்போர்ட் நேற்று காலை வரை வரவில்லை. ரிப்போர்ட் வந்த பின்னர் டாக்டரிடம் கேட்பதாக விட்டுவிட்டேன். செவ்வாய்க்கிழமை கட்டாயம் தெரிந்து விடும்.”

காஞ்சனா முகத்தைக் கழுவிவிட்டு தட்டுகளையும் சமைத்த சாப்பாடுகளையும் எடுத்து வந்து பரப்பினாள்.

“ஒருநாள் நானே வந்து உங்களுக்கு சமைத்துப் போடப் போகிறேன்.”

“நல்லது. அதிலும் உங்களது திறமையைப் பார்க்கலாம்.”

“உங்களுக்குப்பிடித்த காய்களை மட்டும் வாங்கிவைப்புகள். அல்லது நானே வாங்கி வருகிறேன்.”

“சரி நீ சொல்லும் போது வாங்கி வைக்கிறோமே.”

“அதற்காக ஒரு நாள் லீவு போட்டாலும் பரவாயில்லை”

“அப்படியெல்லாம் ஒரு நேரச் சாப்பாட்டிற்காக ஒருநாட் கூலியை இழக்க வேண்டாம்.”

சாப்பிடும் வேளை திடீரெனக் காஞ்சனா கேட்டாள்:

“பெண்களின் வேலையை ஆண்கள் செய்தால் ஆண்களின் வேலையைப் பெண்களா செய்வது..?”

“விவசாய உற்பத்தி தானே முதன்மையானது. பெண்கள் தானே தொடர்ந்து உணவு உற்பத்தியையும் செய்து வந்திருந்தார்கள்...” நாராயணன் சொன்னான்.

“அம்மாவும் சின்னம்மாவும் சித்தப்பா நிலத்தில் பயிர் செய்யப்போகிறார்கள் என்று நீதானே சொன்னாய். அவர்களால் செய்யமுடியாதா?” சங்கரன் கேட்டான்.

“எந்த வயலிலும் போய்ப்பார், அதிகமாகப் பெண்களே வேலை செய்வதைப் பார்க்கலாம். ஆண்கள் பெண்களுக்குக் கடினமான வேலைகளைக் கொடுத்துவிட்டு தாங்கள் இலகுவான வேலைகளைச் செய்வதைப் பார்க்கலாம்.” நாராயணனைத் தொடர்ந்து சங்கரன் சொன்னான்.

அத்தனை புதிய கருத்தை என்றும் கேள்விப்படாத காஞ்சனாவிற்கு அப்பேச்சுகள் விசித்திரமாக இருந்தது.

“கஷ்டமானது என எதைச் சொல்றீங்க”

“குனிந்த நிலையில் முதுகுவலிக்க நாற்றுநடுவது, களைபிடுங்குவது, அறுவடை, விறகு சுமப்பது, குழந்தையை வயிற்றில் கமந்து கொண்டு வேலை செய்வது, மார்புப் பாரத்துடனும் இவற்றையெல்லாம்செய்வது கஷ்டமான வேலைகளில்லையா? அவர்களுக்குக் கூலியும் ஆண்களை விட குறைவாகத்தான் தருகிறார்கள்.” – நாராயணனின் கூற்று காஞ்சனாவைத் திணற அடித்தது.

“ஆமாம், நானும் முன்னர் வயலில் வேலை செய்திருக்கிறேன். இந்த விஷயங்களை எண்ணிப் பார்த்ததில்லை. இப்போது தான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். நீங்க சொல்வது சரியே..” காஞ்சனா சாப்பிடுவதை விட்டுவிட்டுத் திகைப்போடு பதில் கூறினாள்.

“ஆக உங்க பாக்டரியில் தான் ஆண், பெண், குழந்தை, வளர்ந்தவர் என்று பாராமல் வேலைக்கு பீஸ் ரேட்டில் ஒரே தர கூலி வழங்குகிறார்கள்...” – சங்கரன் சொன்னான்.

“ஆமாம் அதுவும் சரிதான்”

“தருவது சரியான கூலியல்ல, ஏதோ தருகிறார்கள். உங்க பாக்டரியில் மற்ற இடங்களைவிட கட்டைக்கு பத்து, இருபது பைசா அதிகமாகத் தருகிறார்கள்.. அவ்வளவே..”

“ஆனால் அதுவும் சரியான கூலியல்ல, உங்க உழைப்பிற்குரிய ஒரு பகுதியே தருகிறார்கள்..” நாராயணன் சொன்னான்.

“போனஸ், கிராட்டியூட்டியும் தருவார்கள்.”

“ஆமாம் அவற்றைக் கூட்டினாலும் பாதிக்கூலியே ஆகும். மற்ற பாதியை ஒனர் எடுத்துக் கொள்கிறார்.”

“அப்படியா? எனக்கு இது புரியவில்லை.” – காஞ்சனா வியப்போடு சொன்னாள்.

“நாங்க புரிய வைக்கிறோம். வயலில் வேலை செய்யும் பெண்கள் பற்றிய உண்மையை ஏற்றுக் கொண்டாயே. அதே போல இதையும் ஏற்றுக் கொள்வாய்.” – நாராயணன் சொன்னான்.

மனக்குழப்பத்துடன் சாப்பிடுவதை முடித்தாள். வழக்கம் போலவே எஞ்சிய எல்லாவற்றையும் எடுத்து சமையற்கட்டில் வைத்து விட்டு வந்தாள்.

சங்கரனுடன் மருத்துவமனைக்குப் புறப்பட்டாள்.

அங்கு அதிக நேரம் தாமதிக்கவில்லை. நோயாளிக்கு உதவி செய்பமுடியாமல் நோயாளிக்கும் தமக்கும் ஒரு மன ஆறுதல் சடங்கு போலவே அங்கு வருவதும் போவதுமாக இருப்பதாக சங்கரன் எண்ணிக் கொண்டான்.

வழியில் கடைத்தெருவில் சில பொருட்கள் வாங்க வேண்டும் எனக் காஞ்சனா கூற அப்பகுதிப் பக்கமாக அழைத்துச் சென்றான்.

“பெரியவர் தன்னை வந்து பார்த்து நீண்ட நேரம் பேசியதாக சித்தப்பா சொன்னார். அவர் நோய்பற்றி என்ன சொன்னார்?” – காஞ்சனா கேட்டாள்.

“அவர் எப்போதும் மற்றவர்களுக்குப் புரியாத விதமாகவே எதைப்பற்றியும் சொல்லுவார்.”

“சரி, எனக்குப் புரியாவிட்டாலும் அவர் சொன்னதைச் சொல்லுங்கோ. அவர் பெரிய மனுஷர் என்பதை மட்டும் நன்கு புரிந்து கொண்டேன்.”

“எப்படிச் சொல்லுகிறாய்” – சங்கரன் கேட்டான்.

“உங்களை மட்டுமே என்வாழ்வில் முதல் கண்ட பெரிய மனுஷராக எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் அவர் உங்க குரு போல இருக்கிறார்..”

“ஆமா, இந்த உண்மையையெல்லாம் சில நாளிலேயே கண்டு பிடித்து விட்டாயே. கெட்டிக்காரிதான்.”

“அதுவல்ல, அந்தப் பெரியவர் என்ன சொன்னார் என்பதை இப்போது சொல்லுங்கள். புரியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்..”

காஞ்சனாவின் வாஞ்சையான வேண்டுகலை சங்கரனால் புறக்கணிக்க முடியவில்லை. அதே வேளை பொய்கூறி அவ்வேளை ஏமாற்றவும் அவன் விரும்பவில்லை.

“இந்த நாட்டுக்கு ஐம்பது ஆண்டுகளில் ஏற்பட்டுள்ள உயிராபத்து நோய்போல தான் அவருக்கும் வந்துள்ளது” என்றான்.

“அது என்ன அப்படிச் சொல்லுகிறார்?” காஞ்சனாவின் வியப்பான வினா. தொடர்ந்த நடையை விட்டு அவனையும் தடுத்துக் கேட்டாள்.

“இருதயத்திற்கு வேண்டிய இரத்தம் ஒடும் இரத்தக் குழாய்கள் பலவற்றில் அடைப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றார்.”

“அதற்குச் சிகிச்சையில்லையா?” வியப்பான காஞ்சனாவின் குரல்.

“நாட்டின் உயிராபத்து நீங்கி, துரித ஷளர்ச்சிக்கு ஒரு புரட்சி வேண்டும்..”

“சித்தப்பாவின் உயிருக்கு..”

“சத்திர சிகிச்சை செய்து மாற்று வழியாக இருதயத்திற்கு தேவையான இரத்தம் செலுத்தப்படவேண்டும்.”

இரண்டு கூற்றுமே அவளுக்கு முற்றாகப் புரியவில்லை. தொடர்ந்து புரட்சி என்றால் என்ன, இதய அறுவைச் சிகிச்சை என்றால் என்ன? இரண்டிற்கும் என்ன தொடர்பு என்று தொடர்ந்து கேட்டபடியே குழப்பத்துடன் நடந்தாள்.

22

செவ்வாய்கிழமை காலையில் டாக்டர் சிவராமன் வேண்டியபடி மருத்துவமனைக்குச் சென்று ஓ.பி.டிப் பக்கமாக காத்திருந்தனர். எட்டரை மணியிலிருந்தே மற்றைய டாக்டர்கள் நோயாளரைப் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

டாக்டர் சிவராமன் வார்ட் ரவுண்டு முடித்து விட்டு ஒன்பது மணிக்கு மேல் எந்த வேளையும் வந்து விடுவார் என நோயாளரை நம்பப்படி அழைக்கும் அட்டண்டர் சொன்னான்.

ஒன்பதரை அளவில் சிவராமன் வந்தார். வழி எதிரே காத்து நிற்கும் இருவரையும் கண்டதும் அவர்களை எதிர்பார்த்தவர் போல் உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

“இங்குள்ள புள்ளி விபரம் சேர்க்கும் பகுதியில் சொல்லி, கடந்த மூன்று மாதங்களில் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் பணிபுரிந்து நோயாளராக வந்தவர் பட்டியல் ஒன்று பெற்று வைத்திருக்கிறேன். இந்த ஆபீஸ் விஷயமாகப் பயன்படுத்த முடியாது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். முதற்பிரதி தருவது நல்லதல்ல என்பதால் செராக்ஸ் பிரதியே தருகிறேன்.”

டாக்டர் கூறிவிட்டு இரண்டு பக்கங்கள் அடங்கிய பட்டியலின் பிரதியைத் தந்தார். நாராயணன் பெற்று நோட்டம் போட்டான். பெயர், வயசு, பாசுடரி, வீட்டுமுகவரி விபரமும் நோய்க்குறிப்பு பற்றிய செய்திகளும் அவற்றில் இருந்தன.

“இதுவே போதும். பெரிய உதவி. நாங்க நன்றி கூறவேண்டும்.”

“இது என்ன பெரிய உதவி. இந்தச்சிறு நன்மையை நானும்செய்யாவிட்டால் இந்தத்தொழிலில் பணி புரிந்து என்ன பயன்? ஒரொரு மாதம் கழித்து வந்தால் நான் பார்க்கும் நோயாளிகளின் விபரமும் சேர்த்துத் தருவேன். நாள்தோறும் இரண்டு, மூன்று கேஸாவது வந்து கொண்டே இருக்கும்.”

“பெரும்பாலும் என்னவிதமான நோய்க்குறிகள்”

“இந்தப் பட்டியலை வைத்தே பிரித்துப் பார்க்கலாம். தீப்பெட்டி மருந்துக்கு அலர்ஜி, பாசுடரிக்குள் போதிய காற்றோட்டமின்மையால் மாகபட்ட காற்றைச்சுவாசிப்பதால் மயக்கம், வாந்தி, விபத்தால் வெட்டுக்காயங்கள், தொடர்ந்து குளிந்திருப்பதால் முதுகு வலி, நன்கு கைகளைக் கழுவிவிட்டுச் சாப்பிடாததால் வயிற்றுக்கோளாறு, பழைய சோற்றையே தொடர்ந்து தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டுவருவது சில பிள்ளைகளுக்கு ஒத்துக்கொள்வதில்லை. அதனால் வாந்தி. இப்படியாகப் பலவகை நோய்கள். மற்றும் ஒன்று சொல்லவேண்டும். எல்லாமே பாசுடரி வேலையால் வந்தது என்றும் சொல்லிவிடமுடியாது. குடிசைவீடுகள், சுகாதாரம் பற்றிய அறிவினமை, பாதுகாப்பில்லாத தண்ணீரை வீட்டில் குடிப்பதாலும் வரலாம். பொதுவாக வறுமைக் கோட்டின் கீழேயே வாழ்ந்து தக்க சத்துணவின்மையால் நோய்களுக்குத் தாக்குப்பிடிக்கும் சக்தி குறைந்து போவதும் முக்கிய காரணம். வைரஸ் காய்ச்சல் ஒரு பாசுடரியில் ஒரு பிள்ளைக்கு பிடித்துக் கொண்டால் பத்துப்பேருக்குத் தொற்றிவிடுகிறது. இவற்றையெல்லாம் உங்களுக்கு நான் சொல்லித்தர வேண்டியதில்லை”. - டாக்டர் விரிவாக, நடுநிலையாக விளக்கினார்.

“மற்றும் ஒரு சிறு உதவி. உங்க நேரத்தை நாங்க வீணாக்குகிறோம். ‘காடியாக’ யூனிட்டில் மிகவும் வேண்டிய நண்பர் முத்துசாமியை 10 நாட்களின் முன்னர் 8ம் வார்ட் 6ம் பெட்டில் அட்மிட் பண்ணினேன். சென்ற வெள்ளிக்கிழமை மதுரைக்கு அனுப்பி ‘எக்கோகிராம்’ செய்தார்கள். இவர், நண்பர் அவருக்கு பைபாஸ் செய்ய நேரும் என்று பயமுறுத்துகிறார். நேரமிருக்கும் போது விசாரித்துச் சொல்வீர்களா. வியாழன், வெள்ளி வரையில் வருகிறேன்.” - நயமாகவே சங்கரன் கேட்டான்.

“பிறகு என்ன, இப்பவே கேட்டுச் சொல்லி விடுகிறேன்” எனக் கூறி போனை எடுத்து ‘டாக்டர் பெருமாள்’ என்றார். உடனே தொடர்பு கிடைத்தது.

“சிவராமன் பேசுகிறேன்... முத்துசாமி என்ற உங்க காடியாக் பேஷன்ட் எக்கோகிராமுக்கு மதுரைக்கு வெள்ளிக்கிழமை அனுப்பி ரிப்போர்ட் எடுத்தீர்களே. எப்படி ஏதாவது பிரச்சினை இருக்கா.”

சிவராமன் முகத்தில் மாற்றம் தெரிந்தது. ‘ஓஐசி, ஓஐசி...’ என்ற சிவராமனின் குரலே ஒலித்தது.

போனை வைத்துவிட்டு சிவராமன் சிறிது சோர்வோடு சொன்னார்:

“ஆமாம், பல அடைப்புகள் இருக்கலாம் என சந்தேகப்படுகிறார். அஞ்சியோகிராம் செய்தாலே முழுவிபரமும் தெரியும். பைபாஸ் செய்ய வேண்டிய கேஸ் போலவே இருக்கிறது. இப்பக்கத்தில் அதற்கு வசதியே இல்லையே, மட்ராஸ் தான் போக வேண்டும்”.

டாக்டரின் பேச்சில் சிலவற்றை மழுப்பிக் கூறுவது தெரிந்தது. அவர்களை ஒரேடியாகத் திகைப்பூட்டவும் அவர் விரும்பவில்லை போலும்.

“வசதிபடைத்தவரா?”

“கிராமப்புற ஏழை விவசாயி”

“செடியுளா”

“ஆமாம்.”

“உடனே ஆபத்து எதுவுமில்லை. நீங்க இங்குள்ள ரிப்போர்ட்டை வாங்கி தமிழக அரசு, மத்திய அரசு, மற்றும் சமூக சேவை நிறுவனங்களுக்கு எழுதுங்கள். நிச்சயம் ஓரளவு உதவி கிடைக்கும். அத்தோடு நீங்களும் சேர்ந்துதான் சமாளிக்க வேண்டும். உடனடி அவசரம் எதுவுமில்லை. நாள்தோறும் சாப்பிட மருந்து தருவார்கள். ஓய்வு மட்டுமே அவசியம். இப்படியே சமாளிக்கலாம். ஐம்பது வயதானபடியால் இன்னும் பல வருடங்கள் ஓடியாடி உழைக்க வேண்டுமானால் ‘பைபாஸ்’ செய்வதே நல்லது. அதை அவரும் உறவினருமே தீர்மானிக்க வேண்டும். இங்கு தரும் ரிப்போர்ட்டுடன் பணஉதவி கேட்டு கடிதம் ஒன்று எழுதி வாருங்கள். நான் திருத்தித் தருவதோடு எவரெவருக்கு உதவி கேட்டு கடிதம் அனுப்ப வேண்டும் என்றும் அவர்கள் முகவரியும் தருகிறேன்.”

“மிகவும் நன்றி டாக்டர். உங்க நேரத்தை ரொம்ப எடுத்த விட்டோம். மன்னிக்கவும்”

“இதென்ன, நல்ல விஷயத்திற்காகப் பத்து நிமிடம்”

இருவரும் வெளியே வந்தனர். சங்கரனின் முகம் சோர்ந்திருந்தது. சிந்தனை வலுக்க நிலத்தைப் பார்த்தபடியே நடந்தான்.

“சங்கரா சரி கவலைப்படாதே. எதிர்பார்த்தது தானே. நான் அன்றே சொன்னேனே. டாக்டர் தானே உதவவும் வழி சொன்னரே, வா, 12 சாப்பிட்டுவிட்டு சித்தப்பாவையும் பார்த்துவிட்டும் போவோம்”

“வேடிக்கையாக நினைத்தது, தற்போது வேதனையாகி வருகிறது.” -சங்கரனின் சோர்ந்த குரல்.

“இதென்னப்பா, ஒரு மனிதன் பிரச்சினை. இப்படி எத்தனை கோடி மக்கள் நோயால் துன்புற்று இளமையில் மடிகின்றனர். இந்த நாட்டை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றி 100 கோடி மக்களுக்கு எப்படி வாழ்வளிக்கலாம், நோய் தீர்க்கலாம்; அதற்கு வேண்டிய ஆபரேஷன் பற்றியல்லவா நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“வெறும் சிந்தனைப்புரட்சி பலனளிக்கப்போவதில்லை.”

“அது தெரியாதா? நடைமுறையை வகுத்து மக்களை அணி திரட்ட வேண்டும். தீக்குச்சியை உராய்ந்து பெருந்தீயைத் தக்க வேளை மூட்டி விடலாம்” மாவோவின் மணி மொழிபோல் ஒலித்தது.

12 சாப்பிட்டு விட்டு சித்தப்பாவைப் பார்க்க இருவரும் சென்றனர். அவர் இருவரையும் கண்ட மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார். சங்கரன் பார்வை முன்போலில்லை. பரிதாப உணர்ச்சியுடன் அவரைப் பார்த்தான். காஞ்சனாவுக்கும் அன்று சித்தப்பா பற்றி குண்டு போட்டு அனுப்பிய போதும் இதய ஆபரேஷன் பிரச்சினைகளைப்பற்றி அவளுக்கு விபரமாகத் தெரியாது. இதே மருத்துவமனையில் டாக்டர்கள் செய்து காப்பாற்றுவவர் என்ற நம்பிக்கையிலேயே இருப்பாள். அறியாமை கூட, பலருக்கு அமைதி தந்து வருகிறது, அறிவு பெற்றுச் சிந்திப்பவரே அதிகமாகக் கவலைப்படுகின்றனர் என எண்ணிக் கொண்டான். நாராயணன் அவர்களில் ஒருவன். தன் வாழ்க்கை வீடு, வாசல், உணவு எது பற்றியுமே கவலைப்படாமல் நாட்டு நினைவாக உள்ளவன். இப்படியும் மனிதர்கள். அவர்கள் தான் உயர்ந்த மனிதர்கள்.

நாராயணனே சித்தப்பாவோடு பேச்சுக் கொடுத்தான். சித்தப்பா சொன்னார்:

“ஐம்பது வருஷம் வரை வாழ்ந்து விட்டேன். பிறரைச் சாராமல் உழைத்தே வாழ்ந்தேன். மேலும் இனி சாவதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. அண்ணனது இளம் பிள்ளைகளைப்பற்றியே கவலை. காஞ்சனா கலியாணம் கட்டவேண்டிய வயசு. எத்தனை கஷ்டப்பட்டு கிறது.”

“நீங்க அவர்கள் பற்றி எதுவுமே கவலைப் படவேண்டியதில்லை. உங்க காலத்துப் பிள்ளைகளை விட இவர்கள் முன்னேற்றமானவள்..”

“அது உண்மைதான். இங்கே சேர்ப்பது மட்டுமல்ல தனியாவே வந்து அடிக்கடி என்னைப்பார்க்கிறாள். நானும் தொல்லை கொடுக்கிறேன். துணிச்சல் எப்படி வந்ததோ.”

“இதெல்லாம் பிள்ளைகளும் செய்ய வேண்டிய கடமையே, பாக்கரியில் வேலை செய்வதால் ஏற்பட்ட துணிச்சல்.”

“அண்ணன் தன் பங்கு நிலத்தை விற்றுப் பிள்ளைகளை ஆளாக்கப் பார்த்தார். பாதியில் போய்விட்டார்.”

“பிள்ளைகள் தாமே உழைத்து குடும்பத்தை நடத்துகிறார்கள் தானே.”

“ஆமாம். அதுவும் உண்மைதான்

நாராயணன் சித்தப்பாவின் கவலைகளை ஆற்றக் கூடியதாகப் பதில் கூறுபவற்றைச் சங்கரன் ரசித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

சங்கரன் விடைபெற சித்தப்பா அருகே சென்றான். அப்போது அவர் கேட்டார்:

“ஏதோ தம்பி உங்க தயவால் இங்கே வந்து சுகம் பெற்றது போலிருக்கு. தாராளமாக இங்கெல்லாம் நடந்து திரிகிறேன். சுகம்

பெற்றது போல டாக்டர்களும் சொன்னார்கள். எப்போது வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று கேட்டுப்பார் தம்பி.”

“மேலும் ஒரு எட்டுப் பத்து நாளில் இங்கிருந்து போகலாம். பிறகு இடையிடையே வந்து செக் பண்ணிக் கொள்ளலாம்.”

“நல்லது தம்பி. அப்படியிருந்தாலும் வீட்டைப் போல வருமா, சாப்பாடு கூட”

“ஆமாம் அதுவும் உண்மைதான். மனைவி உறவினர்களின் ஆதரவு வேறு. பழகிய இடத்தில் உலாவித் திரியலாம்.”

“கன்று போட்ட பசு வேறு வீட்டில். எங்க குடும்பத்திற்குப் பாலே பிரச்சினையில்லை. அந்தக்கன்றுக் குட்டியைத் தடவித்தந்தே எத்தனை நாளாகிறது..”

“எப்படியும் நீங்கள் முற்றாக நலம் பெற்றுவிட வேண்டும். அதன் பிறகு நீண்ட காலம் உங்க நிலங்களையும் பயிர்களையும் பார்த்தே பயனாகவே பொழுதைக் கழிக்கலாம்”.

“அதுவும் சரிதான் தம்பி.”

23

அன்று காலை எட்டுமணிக்கே சங்கரன், நாராயணன் இருவரும் எதிர்பாராமல் அவர்கள் வீட்டுக்குக் காஞ்சனா வந்து விட்டாள். ஊர்க் கோவில் திருவிழா என்று பாக்டரி வேலையை அன்று நிறுத்திவிட்டார்களாம். தானே காலையில் அவர்களுக்குமாகச் சமைத்து சித்தப்பாவுக்கும் பகல் உணவு எடுத்துச்செல்லப் போவதாகச் சொன்னாள்.

அவர்கள் இருவருக்கும் காலை உணவாக ரவா உப்புமா வேறு கிண்டிக் கொண்டு வந்திருந்தாள். காலையில் ரொட்டி சாப்பிட இருந்த இருவரும் ஊறுகாயுடன் அவள் கொண்டுவந்த உப்புமாவை உண்டனர். அதிகாலையில் சாப்பிடாமல் புறப்பட்ட காஞ்சனாவும் சேர்ந்து சாப்பிட்டாள். அவர்கள் வாங்கி வைத்திருந்த ரொட்டியையும் கவைத்துச் சாப்பிட்டுப் பார்த்தாள்.

“ரொட்டி சாப்பிடப் பழகி விடு. காலையில் அடுப்பு எரிந்து சமைக்கும் நேரம், எண்ணெய் எல்லாம் மிச்சமாகும்.”

“ஆமாம் எனக்கு இந்த ரொட்டி ரொம்ப விருப்பம். ஆனால் ரொம்பப் பேருக்குப்பிடிப்பதில்லை.”

“பழகாததால் பிடிக்கவில்லையென்று சொல்லலாம். பழைய சோற்றைவிட இது நல்ல உணவு.”

சங்கரன் திடீரென சிந்தித்தவனாய் சொன்னான் “காஞ்சனா சமையலுக்குத்தான் நாங்களும்தான் உதவுவோம். அதற்கு முன்னர் என்னோடு வா. எங்க பள்ளிக்கூட வாத்தியாரையும் அவரது பாக்டரியையும் பார்த்துவிட்டு வருவோம்.”

“சரி போகலாமே” அவள் உடனே எழுந்தாள்.

வெற்றுடம்போடு வேஷ்டி மட்டும் கட்டியிருந்த சங்கரன் ஒரு சேட்டை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு கிளம்பினான்.

பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பமாகவில்லை. அதைக் காட்டிவிட்டுக் கடந்து சென்று பாக்டரியை அடைந்த போது ஆசிரியர் எதிர்ப் கொண்டார்.

“இவங்க சித்தப்பாதான் மருத்துவமனையில் இருக்கிறார். நான் இடையிடையே போவேனே. இவன்காஞ்சனா. முன்னர் நான் உதவி மாணேஜராக இருந்த இடத்திலேயே வேலை செய்யும் திறமைசாலி.

நீங்கள் அன்று தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கவா என்ற போது காஞ்சனாவை வைத்துக் கொண்டே பாக்டரி ஆரம்பிக்கலாம் என்றும் எண்ணினேன்.” – சங்கரன் காஞ்சனாவை அறிமுகப்படுத்தினான்.

“லாடம் வைத்துக் கொண்டு குதிரை தேடுவது போலவா” ஆசிரியர் சிரித்தபடியே சொல்லித் தொடர்ந்தார் “நல்ல தொழில் ஏன் விட்டுவிட்டாய்?”

“அந்தச்சுரண்டல் தொழில் வேண்டாம் என்றே தோழரோடு சேர்ந்து கொண்டேன்.”

“பிள்ளைகளுக்கு வேலை கொடுப்பதுவே முக்கியம். இங்கேயும் போட்டா போட்டி. அத்தனை பெரிய சுரண்டல் இல்லை. கூலி அடிமைக்கு போவோர் எல்லோரும் சுரண்டப்படுவர். இது நியதி. நான் சொல்லித்தரவா வேணும்.”

“எந்தத் தொழிலிலும் மூலதனம் போட்டால் அது வளர வேண்டும். அது சுரண்டலால் தான் முடியும். உபரி மதிப்பு அபகரிக்கப்படாமல் எந்தத் தொழிலோ மூலதனமோ நிலைக்க முடியாது. பாக்டரி ஆரம்பித்து விட்டால் எப்போதும் சுரண்டல் நினைவாகவே இருக்கும்.” – சங்கரன் சொன்னான்.

“அதுவும் உண்மைதான். என்ன நம்ம சின்ன பாக்டரியைக் காட்ட அழைத்து வந்தீரா?”

“ஆமாம், அத்தோடு மற்றும் ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேலையும் கேட்டு வரலாம்.”

“என்னுடைய சுரண்டலுக்குப் பயன்படும் எவரையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். குழந்தைகளைத் தானே தற்போது குறைக்கத்தொடங்கிவிட்டேன். டாக்டர் சிவராமன் போய்விட்டாராம்.”

“ஆமாம் நம்ம மருத்துவமனைக்குத்தான் மாறுதலாய் வந்திருக்கிறார். நானும் பார்த்தேனே.”

“அப்படியா?” வியப்பைத் தெரிவித்து விட்டுத் தொடர்ந்தார்: அவரது அந்த இடத்துக்கு எந்த லஞ்சப் பேர்வழி வந்திருக்கிறானோ தெரியவில்லை. நானே இன்னும் போகவில்லை. புதியவனை அளந்தறியும் வரை புதிதாக எடுப்பவர்களை நிறுத்தி விட்டேன். எவராவது நெருக்கினால் கட்டடையையும் குச்சியையும் வீட்டுக்கு எடுத்துப்போ என்று சொல்லி விடுகிறேன். இப்போதே சிலர் எடுத்துப் போகிறார்கள்.”

“எல்லா சட்ட விதிகளிலும் ஓட்டை இருக்கிறது.”

“நமது தந்திரத்தையும் பயன்படுத்த வேண்டும். எல்லோரும் பயன்படுத்த வேண்டும். எல்லோரும் பயன்படுத்துகிறார்கள்.”

“முடியாதவிடத்து லஞ்சம்..”

“கேட்டால் தான் நான் கொடுப்பேன்.” ஆசிரியர் தன் கொள்கையை நினைவூட்டினார்.

“அது உங்கள் கொள்கை என டாக்டரே என்னிடம் சொன்னார்.”

“டாக்டர் சிவராமன் நல்லவர். ஒரு நாள் இங்கே போய் அவரைப் பார்க்க வேண்டும். சரி சரி பாக்டரியைப் பார்க்கலாம். எப்போதும் வேலைக்கு வரலாம். நான் பள்ளிக்கூட வேலைகளை முடித்து விட்டுத் தான் இந்தப்பக்கம் வருவேன்.” – ஆசிரியர் சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

“ஒளிவு மறைவில்லாத ஆசிரியர். அவரை எனக்குப் பிடித்துக் கொண்டது..”

“எவருக்கும் அவரைப்பிடிக்கும். இந்தப் பக்கத்தில் எல்லோரது நல்ல மதிப்பையும் பெற்றவர். அரசியல்வாதிகள் உட்பட நானும் அவரது ஆபீஸ் வேலையில் உதவுகிறேன். வீட்டு வாடகைப் பணத்தை அவர் தருகிறார்.”

“ரொம்ப நல்லது, அது சரி யார் அந்த டாக்டர்..”

“டாக்டர் சிவராமன். முன்னர் செண்பகத்திற்கும் பிரச்சினை ஏற்பட்ட போது சர்டிபிக்கேட் தந்தாரே..”

“அவர் இங்கே மாற்றலாகி வந்திருந்தால் உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் உதவுவாரே..” – காஞ்சனா

“ஆமாம். சித்தப்பாவுக்கு வேண்டிய உதவிகளையும் அவர் மூலமே பெற உள்ளேன்.”

இருவரும் பாக்டரியைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பினர். நெருக்கமான இடமே, ஆனாலும் வீட்டுக்கு அண்மையில். விரும்பியபடியே போய் வர சமைக்க வசதியாயிருக்கும் என எண்ணிக்கொண்டாள்.

பாக்டரியைப்பார்த்த பின்னர் வீடு திரும்பி சமையலில் ஈடுபட்டாள். சமையலுக்கு வேண்டிய தக்காளி, காய், பருப்புகளை அண்மையிலிருந்த கடையிலேயே அவளே சென்று வாங்கிக் கொண்டாள்.

சமைத்த உணவை டிபன்பாக்ஸில் அவளே பன்னிரண்டு மணிவரையில் எடுத்துச் சென்றாள். பின்னர் மருத்துவ மனையிலிருந்து வந்து தான் சாப்பிடுவதாகச் சொன்னாள்.

24

காஞ்சனா வெளியே போனதும் நாராயணனிடம் சங்கரன் தன் திட்டத்தைக் கூறினான். எட்டுப்பத்து நாளில் சித்தப்பாவை கிராமத்துக்கு அனுப்பாமல் இங்கேயே இருக்கச் செய்வது பாதுகாப்பானது; மேலும் மருத்துவமனையில் கடிதம் பெற்று ஆபரேசன் உதவிக்காக ஆங்காங்கே கடிதம் எழுதி ஏற்பாடுகள் செய்ய ஓரிரு மாதமாகும். சித்தப்பாவைப் பார்க்க என காஞ்சனா அங்கு வேலையை விட்டுவிட்டு இங்கே வாத்தியார் பாக்கடரியில் வேலை செய்யலாம். நாம குடும்பமாக வாழ்வதற்கு சித்தப்பா தடை எதுவும் சொல்லமாட்டார். அவர் சமூக, சாதிப்படி ஏதாவது அடக்கமான சடங்கு முறை கூறினால் அதையும் செய்து விடலாம்.

சங்கரனின் திட்டத்திற்கு நாராயணன் எவ்வித எதிர்ப்பும் கூறவில்லை.

“காஞ்சனவைக் கட்டுவதென்பது எப்பொழுதோ தீர்மானமாகி விட்டது. சித்தப்பாவும் எப்போது காஞ்சனா கரை சேருவாள், தன் கவலை குறையும் என்றே எதிர் பார்க்கிறார். ஆகவே ஏன் தாமதிக்க வேண்டும்? அவருக்கும் மன அமைதி தரும்.” – நாராயணன் சொன்னான்.

“சாப்பிட்டபின் இன்றே அவளிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி விடுவது நல்லதென நினைக்கிறேன்.”

“நானே சொல்லிவிடுகிறேனே..” நாராயணன் சாதாரணமாகச் சொன்னான். அதுவே நல்லது என சங்கரனும் எண்ணிக் கொண்டான்.

காஞ்சனா இரண்டு மணிக்கே வந்து விட்டாள். தட்டுகளையும் தன் சமையலையும் எடுத்துப் பரவினாள்.

மூவரும் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டனர்.

தன் சமையல் பற்றிய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்க ஆவலாயிருந்தாள். எவரும் எதுவும் பேசாமல் அமைதியாக இருப்பதும் அவளுக்கு வியப்பாயிருந்தது.

சமையற்கட்டுப் பக்கம் எஞ்சிய உணவு யாவற்றையும் எடுத்துச் சென்றாள். சாப்பிட்ட தட்டுகளைக் கழுவி வைத்துவிட்டு முன்புறம் வந்தாள். அவளை கவரோடு சாய்ந்து உட்காரும்படி நாராயணன் கூறினான்.

“காஞ்சனா, உன் சமையலைப் பற்றி நாங்க எதுவும் பேசாதது கோபமாயிருக்கலாம். நல்ல சமையலே. உன்னை நிரந்தரமாகவே இங்கே விரைவில் கொண்டுவரத் தீர்மானித்துவிட்டோம்..” நாராயணின் கூற்று காஞ்சனாவுக்குக் குழப்பமாயிருந்தது.

“எட்டுப்பத்து நாளில் சித்தப்பா ஊருக்குப் போகலாம் என்று சார் சொன்னாராமே..” – காஞ்சனா சொன்னாள்.

“சார் என்பதை விட்டுவிட்டு இனிமேல் அத்தான் அல்லது மாமா என்று நீ அழைக்கலாம்” – காஞ்சனா தலை குனிந்து சிரிப்பதைப் பார்த்துவிட்டு சங்கரன் தொடர்ந்தான்.

“சித்தப்பாவை கிராமத்துக்கும் கொண்டு போகாமல் இங்கேயே அழைத்து வரப் போவதாகத் தீர்மானித்து விட்டோம்..”

“ஏன் அவர் பூரண சுகமடையவில்லையா?”

“அது பெரிய பிரச்சினை. அவரது உயிரைக் காப்பாற்றுவது என்றால் இதே மருத்துவமனையில் அல்லது கிட்டவே தங்கி இருக்கவேண்டும் என்று டாக்டர் சொன்னார். அதே வேளை நீண்ட நாட்களுக்கு மருத்துவமனையில் தங்கி இருக்க சித்தப்பா விரும்பவில்லை. தற்போது நடமாடலாம் தான் ஆனால்...”

நாராயணன் தொடர்ந்து அவரது இதய அடைப்புகள் அவற்றால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள், நோயை முற்றாக மாற்றுவதா, கிராமத்தில் நோயாளியாக வாழ்வதா, அவற்றுக்கு மாற்று எல்லாவற்றையும் டாக்டர் கூறிய பணம் பெறும் வழிகளையும் விபரமாகச் சொன்னான்.

நாராயணன் பேச்சில் சங்கரன் தலையிடாமல் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அவற்றைக் கேட்ட அதிர்ச்சியில் அவளது கண்கள் கலங்க சேலையால் வாயை மூடிக் கொண்டு சிறிது நேரம் தலையைத் தாழ்த்தியபடி இருந்தான். பின்னர் தலையை நிமிர்த்தி கலங்கிய கண்களுடன் சொன்னான்:

“அன்று வந்து போனபோது இவர் சொன்னதை நான் சிரத்தையோடு எடுக்கவில்லை. இங்கேயே சந்திர சிகிச்சை செய்யலாம் என்று நினைத்தேன். எப்படியும் சித்தப்பாவின் உயிரே எங்களுக்கு முக்கியம். அவரது நிலமிருக்கிறது. எங்களிடம் கலியாணத்திற்காகச் சேர்த்த நகைகள் இருக்கிறது. சின்னம்மா விடமும் இருக்க வேண்டும். எதையும் அவரே, அத்தானே தீர்மானிக்கலாம். அவரே இப்போது எங்க குடும்பத்துக்கே தலைவர். சித்தப்பாவே பெருமைப்படுவார். முன்னரே என்னிடமே சொன்னார்...” வார்த்தைகள் தனித்தனியாக விட்டுவிட்டு உணர்ச்சியுடன் வெளிவந்தன. அதன்மேல் பேச முடியாமல் குனிந்து கொண்டு சேலையால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். பின்னர் சிறிது நேரம் கழித்துத் தொடர்ந்தான். “இந்த இக்கட்டான வேளையில் நீங்க இருவரும் வந்து உதவுவதற்கு நாம என்றும் கடமைப்பட்டிருப்போம்...”

நாலு மணிவரையில் காஞ்சனாவையும் அழைத்துக் கொண்டு சங்கரன் மருத்துவமனைக்குச் சென்றான். வழியில் காலையில் பேசிய டாக்டர் சிவராமன் முன்வந்து பண உதவிகள் பெறும் வழிக

ளைக்கூறியது பற்றியும் அதிகச்செலவில்லாமல் சித்தப்பாவிற்குப் புத்துயிர் அளிக்கலாம் என்பதையும் கூறி அவளுக்குத் தெம்பும் நம்பிக்கையும் ஊட்டினான்.

டாக்டரைக் கண்டு பேசியது தொடக்கம் சித்தப்பா ஆபரேசனுக்குத் திட்டமிட்டு காலையில் ஆசிரியர் பாக்டரிக்கு அழைத்துச் சென்றது வரை சங்கரனின் தீர்மானங்களையும் முடிவுகளையும் எண்ணி பாராட்டி மகிழ்ந்தான்.

அன்று எதிர்பாராமல் அங்கு வந்ததும் நன்மைக்கே என மனதைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

சித்தப்பாவை மாலையில் புதிய மனிதராகப் பார்த்தான். நாராயணனின், சங்கரனின் திட்டங்களை அவள் கூறவில்லை. அவை எல்லாம் அவர்கள் இருவரதும் பணிகள் என விட்டு விட்டான்.

பஸ்ஸில் திரும்பும்போது வீசிய குளிர் காற்றை ரசித்து மகிழ்ந்ததோடு இத்தனை காலமாகக் கண்ட கனவு எல்லாம் விரைவில் ஈடேறப் போவதை எண்ணிய போதும் மனம் என்ருமில்லாதவாறு குதுகலித்தது. உடல் புல்லரித்தது – மயிர் கூச்செறிந்தது.

25

டாக்டர் சிவராமன் தந்த விபரங்களைக் கொண்டு நாராயணன் நகரைச் சார்ந்த தீப்பெட்டிப் பாக்டரியில் பணிபுரிந்து பாதிக்கப்பட்டவர்களை அணுகினான். தொடர்ந்து வேலை செய்பவர்கள் பாக்டரிக்கு எதிராக, நஷ்ட ஈடு, மருத்துவச்

செலவுக்காக அவன்முயற்சி எதுவும் செய்வதை விரும்பவில்லை. பாக்டரி வேலையை விட்டவர், நீக்கப்பட்டவர் மட்டும் ஒப்புக்கொண்டனர். நாராயணன் தன் எம்.ஏ.பி.எல் பட்டம் பதித்த லெட்டர் ஹெட்டில் உரிய பாக்டரிக்கு நஷ்ட ஈடு தரும்படி கடிதம் எழுதினான்.

பாக்டரி நடத்தும் கம்பெனிகள், முதலாளிகள் உரிய நபர்களைக் கண்டு சமரசம் பேச முயன்றனர். தன் மூலமே பிரச்சினை தீர்க்கப்படவேண்டும் என்று ஏற்கெனவே எச்சரித்தபடி பாதிக்கப்பட்டவர் நாராயணனையே அணுகினார். அவன் உரியவருடன் நேரில் சென்று பேசி ஓரளவு நஷ்ட ஈடு பெற்றுத் தந்தான். இச் செய்திகள் பரவத்தொடங்க தாமாகவே சிலர் அவனை அணுகத் தொடங்கினர்.

தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு இலவச சட்ட உதவி என துண்டு பிரசுரங்களும் அச்சிட்டு ஆங்காங்கே வழங்கியதோடு, நஷ்ட ஈடு பெற்ற ஒருவரின் உதவியுடன் பத்திரிகையிலும் விளம்பரம் வரச் செய்தான்.

சிவகாசியிலுள்ள பெரிய கம்பெனிகளில் வேலை செய்து பாதிக்கப்பட்டவரும் நாராயணனிடம் வரத் தொடங்கினர்.

சிவகாசியில் தீப்பெட்டித்தொழிற்சாலை, பட்டாஸ், அச்சகங்களில் பணிபுரியும் நிரந்தர தொழிலாளர்களைப் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளில் இணைத்து கூலி உயர்வு, நஷ்டஈடு ஆகிய பிரச்சினைகளைக் கவனித்து வந்தனர்; பெரிய தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளில் நிரந்தரமாகப் பணிபுரிபவரும் இத் தொழிற்சங்கங்களில் இணைந்து கொண்டனர். பெரும்பாலும் பீஸ் ரேட்டில், துண்டு வேலையில் பணியாற்றும் பெண் தொழிலாளர்களை

ஒன்றிணைப்பதே கடினமான செயலாயிருந்தது. ஏறக்குறைய இரண்டு லட்சம் பேருக்கு மேலாக பெண்கள் இவ்வேலைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். முதலாளிகளின் அறிக்கையின்படி ஆண்டுக்கு 70 கோடி ரூபாய் கூலியாகக் கொடுப்பதாகவும் 10 லட்சம் பேர் பயனடைவதாகவும் கூறப்படுகிறது. மொத்தமாக 7000 கம்பெனிகள் செயற்படுவதாகவும் அவற்றில் 6650 'டி' கிளாஸ் சார்ந்த குடிசைத் தொழிலாக இயங்குவதாகவும் அறிக்கை கூறியது. ஓரிரு ஆண்டுகளில் இவற்றுடன் நுழைந்து முதலாளிகள் பெறும் உபரி மதிப்பில் கூடிய பங்கு பெற்றுத் தரலாம் என்ற நம்பிக்கை நாராயணனுக்கும் சங்கரனுக்கும் ஏற்படத் தொடங்கி விட்டது.

எப்படியும் சித்தப்பாவின் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவிட்டே முழு நேரமாக இப்பணியில் ஈடுபடுவதாகச் சங்கரன் தீர்மானித்தான். நாராயணன் முழு நேரமாகத் தொழிலாளர் வேலைகளில் ஈடுபட்டுவிட்டான்.

26

சங்கரன் சித்தப்பாவின் மருத்துவ விஷயமாக டாக்டர் சிவராமனை மீண்டும் அணுகிய போது அவன் சங்கரனை அழைத்துச் சென்று வைத்திய நிலையத்தில் பணிபுரியும் முக்கிய அலுவலரை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான். அவர் இதே போன்ற விஷயத்தில் ஏற்கெனவே அனுபவம் பெற்றவர். உரிய கடிதங்கள் எப்படி எழுத வேண்டும் என்ற விபரங்களைக் கூறி கடித நகல் ஒன்றையும் தந்தார். மருத்துவமனையிலிருந்தும் நோயாளி பற்றிய அறிக்கையை ஓரிரு நாளில் பெற்றுத் தருவதாகக் கூறினார்.

“சென்னையிலுள்ள ராமச்சந்திரா மருத்துவமனை அல்லது ரெயில்வே மருத்துவமனையிலேயே முதலில் எங்க கடிதத்துடன்

அணுகி செலவு மதிப்பீடு பெற வேண்டும். அந்தப் பிரதியையும் உரிய கடிதங்களுடன் அனுப்ப வேண்டும், உதவிப் பணம் குறிப்பிட்ட ஆபரேசன் செய்யும் மருத்துவமனைக்கே அனுப்புவர்” - அந்த அலுவலர் விபரம் கூறினார்.

இரண்டு வாரத்தில் இராமச்சந்திரா மருத்துவமனையிலிருந்து மதிப்பீட்டுக்கு கடிதம் வந்தது. அப்பகுதி எம்பி, எம் எஸ் ஏ, கலெக்டர் சிபார்க்களும் பெற்று உதவக்கூடிய எல்லோருக்கும் கடிதம் அனுப்பி விட்டான்.

சென்னையில் தன்னுடன் கல்லூரியில் கற்ற நண்பன் பெருமாள் சாமியின் முகவரியைத் தேடி விசாரித்தான். எதிர்பாராமல் சந்தித்த நண்பன் ஒருவன் கிண்டியை அடுத்த ஜெயின் காலேஜில் விரிவுரையாளராக இருப்பதாகக் கூறினான். அங்கும் அவன் வீட்டு முகவரி கேட்டுக் கடிதம் எழுதினான்.

27

மருத்துவமனை வாழ்வில் சோர்ந்து போன சித்தப்பா எப்போது வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று சங்கரனைக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தார். காஞ்சனா அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமையும் வந்து சங்கரன் வீட்டில் சமைத்து சித்தப்பாவிற்கு உணவு தந்து ஆறுதல் கூறிப் போனாள். மருத்துவமனையில் உரிய கடிதங்களைத் தந்த போதும் மேலும் இருவாரம் அங்கே தங்கட்டும் என்று டாக்டர் கூறிவிட்டார். டாக்டர் சிவராமனின் ஆர்வத்திற்காக அந்த இருதயப் பகுதி டாக்டரும் சித்தப்பா மேல் அதிக கவனம் செலுத்தினார்.

சித்தப்பா டாக்டரிடம் தன் கிராமத்திற்குத் திரும்புவதையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சங்கரன் அண்மையில் மல்லியில் தன்

வீட்டில் தங்குவதாகக் கூறியதும் ‘இப்பக்கமாகத் தங்குவதே நல்லது. நீங்க அழைத்துப் போகலாம்’ என்றார் டாக்டர்.

நாராயணன் அன்று மாலை சித்தப்பாவைப் பார்த்து மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டிய மருத்துவ வசதிகள் பற்றியும் தங்கள் வீட்டிலேயே தங்க ஏற்பாடு செய்திருப்பதையும் விளக்கிச் சொன்னான்.

‘ஏதோ சங்கரன் தம்பி, நீங்கள், காஞ்சனா தீர்மானிக்கிறபடி நான் நடந்து கொள்வேன்’ என்றார். மேலும் தொடர்ந்தார்:

“என் மனைவி நானில்லாவிட்டாலும் சமாளித்துக் கொள்வாள். காஞ்சனா கரை சேரு மட்டும் நான் வாழ்ந்தால் போதும்” - உணர்ச்சிச் செறிந்த குரல் தழுதழுத்தது.

“அது மட்டுமல்ல ஆபரேஷன் முடிந்து ஓரிரு மாதத்தில் நீங்கள் முன்னர் போலவே நில, புலன்களைப் பார்த்து நீண்ட காலம் வாழலாம்.”

“அப்படியா?” - சித்தப்பாவின் நம்பிக்கை குறைந்த சிரிப்பு.

அதன்பின்னரே சங்கரனும் காஞ்சனாவும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புவதாகவும் அவரது ஆசீர்வாதத்துடன் அடக்கமாக இருவரையும் சேர்த்து வைக்க வேண்டும் என்றும் நாராயணன் சொன்னான்.

சித்தப்பா சிறிது நேரம் பேசாமல் மௌனமாக இருந்தார். கண்கள் கண்ணீரால் நிறைந்து வழிந்தன.

“சங்கரனா, இப்படி ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தான் நான் காஞ்சனாவுக்காகக் கனவு கண்டேன். ரொம்ப சந்தோஷம். நீங்களும் என்னைவிடப்பெரியவரே. இருவரையும் சேர்த்து வையுங்கள். இனிமேல் நான் எந்தக் கஷ்டத்தையும் தாங்குவேன்.”

அதன் மேல் அவரால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. நாராயணனின் கையைப்பிடித்து முத்தமிட்டார்.

மறுநாள் சனிக்கிழமை சங்கரன் மருத்துவமனைக்கு வந்து துண்டு வெட்டி சித்தப்பாவை ஆட்டோவில் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தான். வீட்டிலுள்ள சிறிய அறையில் அவர் தங்குவதற்காக பஞ்சு மெத்தை ஒன்றும் வாங்கிப் போட்டிருந்தான்.

28

ஞாயிறு காலையிலேயே சித்தப்பாவுக்குச் சமைத்துச் சாப்பாடு எடுத்துச் செல்ல என காஞ்சனா மல்லிக்கு வந்து விட்டாள். இருவருக்கும் பொங்கல் செய்து கொண்டு வந்ததாகவும் சமையலுக்குக் காய், கீரை வாங்கி வந்ததாகவும் குதூகலத்துடன் சொன்னாள்.

“பொங்கலுக்கு தொட்டுச் சாப்பிட என்ன செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறாய்” நாராயணன் படித்த பேப்பரை தாழ்த்தியபடியே கேட்டான்.

“தக்காளிக்கூட்டு. ரொம்பச் செய்தேன். சித்தப்பாவிற்கும் நன்கு பிடிக்கும். அவருக்கும் கொஞ்சம் சமையலோடு எடுத்துச் செல்லப்போகிறேன். வாங்க இப்போது சாப்பிட்டுவிட்டு பேசலாம்.”

உரிமைக்குரலோடு காஞ்சனா சமையற்கட்டுப்பக்கம் போய் மூன்று தட்டுகளை எடுத்து வந்தாள்.

“மேலும் ஒரு தட்டு எடுத்துவா. ஒரு விருந்தாளியும் வந்திருக்கிறார்.” நாராயணன் சொன்னான்.

“அப்படியா, பரவாயில்லை. சித்தப்பாவுக்கும் கொஞ்சமாக எடுத்துச் செல்லவே பொங்கல் ரொம்ப செய்து வந்தேன். உங்க விருந்தாளிக்கும் தரலாம். அவரையும் வரச் சொல்லுங்களேன்” காஞ்சனா கூறியபடியே மற்றொரு பிளேட் எடுக்க சமையற்கட்டுப்பக்கம் சென்றாள்.

“அந்தச் சின்ன அறையின் கதவைத் தட்டிவிட்டு மற்றப் பிளேட்டை எடுத்துவா” – வராந்தா முனையிலிருந்த நாராயணன் பேப்பரை வைத்து விட்டுக் குரல் கொடுத்தான்.

பிளேட்டைக் கழுவிக்கொண்டு திரும்பிய போது எதிரே சித்தப்பா, சிரித்தபடி.

காஞ்சனா பிளேட்டைப் போட்டு விட்டு, ‘சித்தப்பா’ என்று கூறியபடி அவரைக் கட்டி அணைத்தாள். அவரும் இருகரங்களாலும் அவளை அணைத்துக் கொண்டார்.

நாராயணனும் சங்கரனும் பலமாகச் சிரித்துக் கொண்டனர்.

கலங்கிய கண்களுடனும் தன் அறியாமையால் ஏமாற்றப்பட்ட வெட்கத்துடனும் கீழே போட்ட பிளேட்டை எடுத்து மீண்டும் கழுவிவிட்டு வந்தாள்.

நால்வரும் புத்துணர்ச்சியுடன் பொங்கலைப் பகிர்ந்து சுவைத்துண்டனர்.

காஞ்சனா ஆர்வமாகத் தன் சமையல் திறமையைக் காட்டமுயன்றாள். எண்ணெய், காரம் குறைக்கும்படி நாராயணன் நினைவூட்டினான்.

“நான் வேலையில்லாமல் இருக்கிறேனே. கீரையைக் கொடு. நான் பிடுங்கித் தருகிறேன்” சித்தப்பா கூறினார்.

சமையல் பொருட்கள் வாங்குவதில் உதவி விட்டு சங்கரன் பாக்டரிக்குப் புறப்பட்டான்.

நாராயணன் தன் வேலையில் ஈடுபட்டபடியே சித்தப்பாவுடனும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“வக்கீல் அய்யா இருக்கிறாரா” என தேடிக் கொண்டு சிலர் வந்தனர். நாராயணன் எழுந்து சென்று விசாரணை நடத்தினான்.

நாராயணன் விசாரணை முடித்துத் திரும்பி வந்த போது சித்தப்பா கேட்டார்:

‘பிழைப்பு இல்லாமல் சமூக சேவை செய்கிறீர்களே. சாப்பாட்டுக்கும் வருமானம் வேண்டுமே.’

“இந்தப்பக்கத்தில் எவருமே பட்டினி கிடப்பதில்லை. அரிசி வாங்கப் பணமில்லாவிட்டால் பக்கத்திலுள்ள வாத்தியாரின் பாக்டரியில் குச்சி அடுக்கலாம்” – நாராயணன் சொன்னான்.

“நல்ல முடிவுதான்” சித்தப்பா சிரித்தபடியே சொன்னார்.

“அங்கேதான் காஞ்சனாவுக்கும் வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டோம். நாம் உதவும் தொழிலாளர்களும் எங்களைக் கைவிடமாட்டார்கள்.”

“உங்க நம்பிக்கையும் செயற்பாடும் போல நான் எங்கும் எவரையும் கண்டதில்லை.”

சமையல் முடிந்ததும் காஞ்சனா வந்து சித்தப்பாவோடு ஊர் விஷயங்களையும் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

நிலம் உழுது விதைப்புக்கும் மிளகாய் பயிர் செய்கைக்கும் ஏற்பாடு நடைபெறுவதைக் காஞ்சனா சொன்னாள். பண நிலைமைகளையும் விவரித்தாள்.

சங்கரன் ஒரு மணி வரையில் வந்ததும் சமையலைப் பரப்பி நால்வரும் நிரையாக இருந்து சாப்பிடும்முறை சித்தப்பாவைச் சிந்திக்க வைத்தது. சித்தப்பா அருகே காஞ்சனா உட்கார்ந்து அவருக்குப் பரிமாறினாள்.

“ஏன் பிள்ளை, நீ அவர்களுக்குப் பரிமாறி விட்டுச் சாப்பிடக்கூடாதா”

“இது சித்தப்பா அவர்கள் ஏற்பாடு. ஒருமித்தே சாப்பிடவேண்டுமாம். அல்லது அவர்களும் சாப்பிடமாட்டார்கள்.”

“ஓ அப்படியும் ஒரு புதுமை ஏற்பாடா. காலையிலும் பார்த்தேன். விசித்திரமாக இருந்தது.”

“இங்கே எல்லாமே அப்படித்தான் இருக்கும் சித்தப்பா”

“சரி சரி படித்தவர்கள்; அவர்கள் சொல்லுவதைக் கேட்டுநடப்பது தான் நல்லது.”

மாலையில் சீக்கிரமே காஞ்சனாவை அழைத்துச் சென்று பஸ் ஏற்றி விட்டு வருவதாக சங்கரன் நினைவூட்டினான்.

சித்தப்பா காஞ்சனாவைத் தன் அறைக்குள் அழைத்து தன் மெத்தை மேல் இருந்தபடியே சொன்னான்:

“நீ பிள்ளை பெரிய அதிர்ஷ்டக்காரி. நான் கனவிலேயே காணாத மாப்பிள்ளை உனக்குக் கிடைத்திருக்கு. நீ என்றும் நல்லாய் வாழ்வாய். இந்த விஷயத்தைச் சீக்கிரம் முடிக்க வேண்டும். நீ ஒன்று மட்டும்செய்.”

“என்ன சித்தப்பா, நீங்களும் அவர்களும் சொல்லும்படி நான் எதுவுமே செய்யத் தயாராய் உள்ளேன்.”

“புதன்கிழமை அம்மா, சின்னம்மா, செண்பகம், தம்பியை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு காலையில் இன்று போல வந்து விடு. என்னைப் பார்க்கப் போவதாக பக்கத்து வீடுகளில் சொல்லலாம். மற்ற ஏற்பாடுகளெல்லாம் நான் பார்க்கிறேனே.” சித்தப்பா வாஞ்சையோடு சொல்லி அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டார்.

சங்கரன் பஸ் நிலையத்திற்கு காஞ்சனாவை அழைத்துச் சென்றான். இருவரும் சிரத்தையோடு பல விஷயங்கள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டனர்.

“சித்தப்பாவின் பிரச்சினையை முதலில் தீர்க்க வேண்டும். உன் நகைகள் எவ்வளவு தேறும்.”

“ஆறு பவுண் வரை இருக்கும்”

“சின்னம்மாவிடம் எவ்வளவு இருக்கும்.”

“ஏழு, எட்டு பவுண் வரை இருக்க வேண்டும். என்னுடைய கலியாணத்திற்கும் ஒரு ஜோடி வளையலும் ஒரு சங்கிலியும் சின்னம்மா தருவதாகச் சொல்லியிருந்தா.”

“நல்லது இதுவே போதும். மற்றது சமாளித்து விடலாம். ஆரம்பச் செலவு, மருத்துவமனை வைப்புப் பணமே முதலில் தேவை. பின்னர் அதிகம் சேர்ந்தால் வைப்புப் பணத்தைத் திருப்பித் தந்துவிடுவார்கள் என டாக்டர் சிவராமன் அறிமுகப்படுத்திய ஆபீஸர் சொன்னான்.”

“புதன்கிழமை வரும் போது நகைகளை எடுத்து வரவா”, காஞ்சனா தயக்கமின்றிச் சொன்னாள்.

“இப்போது தேவையில்லை. உரிய கடிதங்கள் வந்து சென்னை மருத்துவமனையிலிருந்தும் அட்மிஷன் திகதி, ஆபரேஷனுக்கு ஒதுக்கீடு செய்த விபரம் வந்த பின்னரே தேவைப்படும்.”

“எவ்வளவு நாளாகும்..”

“எப்படியும் நாலு, ஐந்து வாரமாகும்..”

“என்ன போனாலும், சித்தப்பா உயிரைக் காப்பாற்றி நீண்ட காலம் வாழவிட வேண்டும்..”

“அது கட்டாயம் செய்து விடலாம். கவலையில்லை” – சங்கரன் நம்பிக்கையூட்டினான்.

பஸ் நிலையத்தை சேருமுன்னர் காஞ்சனா சொன்னாள்: “இத்தனை விரைவில் எல்லாம் நடக்கும் என்று நான் காலையில் வரும் போதும் நினைக்கவில்லை.”

காஞ்சனா கடைத் தெருவில் சில பொருட்களை தானே வாங்கிச் செல்லமுடியும் எனக் கூறி சங்கரனை வீட்டுக்குத் திரும்பச் செய்தாள். சங்கரனுக்கு வேஷ்டி, சேட்டுடன் அவனது சிமிக்கிக்கு கவரிங்கில் லோலாக் ஒன்றும் வாங்கிக் கொண்டாள்.

புதன்கிழமை காலையில் கிராமத்திலிருந்து அம்மா, சின்னம்மா, செண்பகம், தம்பியுடன் காஞ்சனாவும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சர்க்கரைப் பொங்கலுடன் வடையும் சுவீட்டும் கிராமியப் பலகாரமும் கொண்டு வந்திருந்தனர்.

நாராயணன் சென்று ஆசிரியரை மட்டும் அழைத்து வந்தான்.

சங்கரன் வாங்கி வைத்திருந்த மஞ்சள் நிற கைத்தறிச் சேலையைக் காஞ்சனாவிடம் தந்தான். அவன் எதிர்பாராமல்

காஞ்சனா தான் வாங்கி வந்த வேஷ்டியையும் சேட்டையும் சங்கரனிடம் கொடுத்தாள்.

“எங்க குடும்ப சம்பிரதாயப்படி பெரியவர் ஒருவர் தாலியை மாப்பிள்ளையிடம் கொடுத்து கட்டச் செய்வதே” என்று சொல்லி சித்தப்பா நாராயணனை அழைத்தார்.

“நீங்களே செய்வது நல்லது” – நாராயணன் சித்தப்பாவிடம் சொன்னான்.

உடை மாற்றி வந்த இருவரையும் அருகருகே நிற்கச் செய்து சங்கரன் ஏற்கெனவே வாங்கி வந்து சித்தப்பாவிடம் தந்த தாலியில் மஞ்சளைத் தொட்டு விட்டு சங்கரனிடம் தந்தார்.

சங்கரன் தாலியைக் காஞ்சனாவின் கழுத்தில் கட்டிவிட்டான். நாராயணன் இரண்டு மாலையை எடுத்து வந்து இருவரிடமும் தந்தான். எல்லோரும் கைதட்ட மாலையைப் போட்டனர். அவற்றை மாற்றிப் போடும்படி சித்தப்பா சொன்னார். காலில் விழ வேண்டியதில்லை எனக்கூறி கையை உயர்த்தி வாழ்த்தினார்.

சங்கரன் வாங்கி வைத்திருந்த மெட்டியை காஞ்சனாவின் கால் விரல்களில் மாட்டினான்.

ஆசிரியர் முன் வந்து வணங்கி இருவரையும் வாழ்த்தினார். நாராயணனும் தொடர்ந்து வாழ்த்தினான்.

எல்லோரும் வராந்தாவில் உட்கார்ந்தனர்.

எடுத்துவந்த பொங்கல், வடை, பலகாரங்களை எல்லோருக்கும் நாராயணன் வழங்கினான். காளிமார்க் கலரையும் உடைத்து கப்புகளில் கொடுத்தான்.

திருமணம் இனிது முடிந்ததாக எல்லோரும் பேசி முடிந்த பின்னர் நண்பகல் விருந்துக்காகச் சமையலில் ஈடுபட்டனர்.

சங்கரன் எதிர்பாராத போதும் சென்னையிலிருந்து கல்லூரி நண்பன் பெருமாள் சாமி கடிதம் எழுதியிருந்தான்.

சங்கரனின் கடிதம் கிடைத்த மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து, கிண்டியிலுள்ள தன் வீட்டு முகவரியையும் குறிப்பிட்டு நண்பன் விபரமாகத் தன் குடும்பச்செய்திகளையும் எழுதியிருந்தான். சென்னைக்கு வரும் வேளை தவறாது வீட்டுக்கு வரும்படியும் வேண்டியிருந்தான். ▲

சங்கரன் சுருக்கமாகப் பதில் எழுதினான்:

“என் மனைவி காஞ்சனாவையும் அழைத்துக் கொண்டு அடுத்தமாதம் வாக்கில் உன் வீட்டுக்கே வருவேன்.”

